

۷

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۵۶۷۷

۵۵۷-۱

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتب صحیحی که در کتابخانه مجلس شورای ملی
مؤلف: ربیع بن رستم بن کثیر از طائفت
موضوع: تاریخ

۵۱۴۶

شماره ثبت کتاب

۹۹۵۹۷

خطی - فهرست شده -
۵۱۴۶

بازدید شد
۱۳۸۲

۵-۲۷
۹-۲۷

۷

کتابخانه موزه و مرکز اسناد مجلس شورای اسلامی

۷۸۶۵

۵۵۷-۷

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: تحقیق در سیرت ائمه هدی

۸۱۴۶

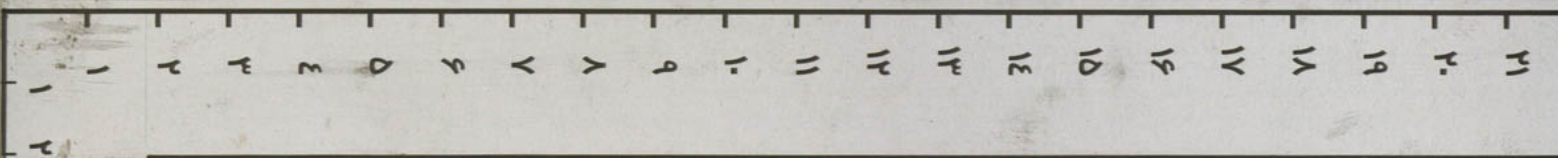
موضوع

تاریخ

بازدید شد
۱۳۸۲

۵-۱۲

۵۱۴۶

بازدید شد
۱۳۸۲

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: صحیح مسلم بن الحجاج قشیری
مؤلف: مسلم بن الحجاج قشیری
موضوع: فقه اسلامی

شماره ثبت کتاب: ۹۹۵۹۷

خطی - فهرست شده -
۵۱۴۶

هذا شرح قصيدة ورجعت لها
جاءت الأبا عن الله تعالى والها على الله تعالى
وشرح القصيدة الأبوته في الربط

بسم الله الرحمن الرحيم و المستغنين

[illegible]

میز

[illegible]

هذه القصيدة لم يتبع فيها ولم يكن وعن علم الهدى اسم
 اسم غير كنية اراشم بن محمد بن زيد بن داود الطبرستانى
 واستيد لقتل لذل كان فيه فقير سيكون سيرة انطق به القيت
 لذلك ولد في سنة خمس مائة ومات في سنة ثمان وسبعين مائة
 وقال طاب ثراه الفاضل اجار سيرة كاسنة كثيرة وبصيرة في دينه
 قوتية وطبيعة فصاحة غير مجهولين ولا متبليين عن علم ينفذ شعر
 ويعرف حقيقة هو المصنف من المصنفات في السرد ويطب الشعر
 سنان وان كان الحكيم احسن كلاما وادعى من مداهم وادعى
 في شعر استبداد مع انقص القصص فيه وذكر الادب والفضل بالاشارة
 والاحكام والشروح لا يبين ولا يضعف ولا يتفق ولا يوافق احد في هذه
 الا موالضعف وسمي قدس سره منه اعني علي بن المغيرة
 الذي كان يبيع عن سيرة بن محمد الطبرستانى رايت التبرج وكان في
 حدائقه منجحة فيها كثر طوال والى بنها ارضها كان في هذه ليس
 شئ قال لا ادرى من هذا فقلت لا يا رسول الله قال لا مرد
 القيس بن محمد الكندي قتلها وغررها في هذه الارض التي انا بها

بنو

فقلت القدي ان فقلت جميعه في هذا وانما صير الطاهر بن محمد
 تميز ان يموت بعدة وقال في ياتي القصص عليه ذكرا فقلت
 فقال القبول لشعرت لا فقال اما انك تقول لشعرت قول امر
 القيس الا انك تقول في قوم حمرة ابرارها الفرس في عنده
 الا وانما اقول لشعرت في سيرة المفضل وكان سيرة بن محمد بن
 يهيب الي ان محمد بن الحنفية رضى الله عنه واثم سقيم في جمال
 رضى الله عنه رضى الله عنه ذلك في ذهابه امة القاصون عنكم
 فقال بخيرت باسم الله والله اكبر واليقتل ان الله يعفو عن غير
 ومن رضى الله عنه اقام على الكسيرة فهو به لك ذكرا طعن في
 اوضح ما دل على بطلان ذلك اخبرنا به ابو عبد الله المرزبانى
 في بعض من مخرج وذكر عنه سيرة انه يال امر لثرب فقال ابن
 كان سيرة زلت به قد نزل له اخبرنا ابو عبد الله المرزبانى
 عن بعض اصحابنا عن محمد بن زكريا العلوي عن محمد بن عباد بن صهيب
 عن ابيه قال كنت عند ابي عبد الله جعفر بن محمد فذكر سيرة فذكر
 له فقال يا بن رسول الله عولده هو لثرب الحمد وشتم ابا بكر وعمر

كان يومئذ من عتوه فليس الا انما تسلك ارجس نفسك
 والسرية وما لي وما أصبحت في الارض الملك ارجس انك افضل
 عارف والي بجهنم هو انك لمحمك وانت وقصر المصطفى
 واما في مصغيك فترك مواليك ج ثومن بقر الله
 وقا ليك عروف الصلوة مشترك ولا حالي في قاي خرب
 فقلت لك انك انك اعطك ومنى عفاك احمق وعن
 به جالي الفاضل الملائكية انه وقال انك علم لا نمة له اربعة
 اولهم سمعان الفاروق واثنا جبر واثنا كثر استيه بن محمد الجبر
 والاربع بونس بن عبد الرحمن وعنه خزانة بن محمد بن محمد بن محمد
 استيه كما عرفت بن محمد الجبر بن المصطفى المصطفى وليم ان كثر
 اربعة المصطفى فتمت المصطفى بعد ما راد الله له ثقة جليل القدر
 عظيم المنزلة واثنا وفي حديث فضيلة وقد نزلت قصيدة
 لا تمحوا من حفرة القم فاما في غرضه اذ قال وقال له قال في آخر
 قلت استيه بن محمد الجبر فقال رحمه الله فقال رأيتك شرب
 البنية قال رحمه الله فقلت اني رأيتك شرب البنية شرب

قال تميزت فقلت نعم قال رحمه الله ما ذلك انك استيه بن محمد الجبر
 عليه السلام وعنه المصطفى قال الا انك افاضت في حيدر بن قتيبة الجبر
 عن امير المؤمنين فانت فقه اورد في الاخبار ان داود بن داود
 استيه بن عوف له فقال استيه رحمه الله فقه عن امير المؤمنين
 في هذه العرفه كذا وكذا استيه وكان في الدار عينا في كثر
 وليته كذا امرة الا ان قال كذا الرضة فاصحت عن غوصها
 فاستقذني وعن علم المصطفى مسند امير المؤمنين انك
 عن امير المؤمنين كان اصغر ان استيه قال في استيه
 انك رقة بن قتيبة فقلت انك اخاف ان توت عنك
 فتمت خلايا رقة لهجت بع وولده فلادنيا ولا آخرة قال
 ففقت في مطعني من رقة فقلت انك فقلت اليها وعنه
 البعاستية بنت استيه فقلت قال في استيه فقلت
 اسع الرقي يستان امير المؤمنين فاما في غرضه فقلت
 جانيك واذ نزلت في الرجوع اليها فقلت في استيه
 بجبر واثنا فقلت انك افاضت في استيه فقلت

فلما كبرت قليلا وعقلت وبدأت اقول اشعر قليلا قدت لا لوني
 ان لا عليكم حق لصيغ عند حقل عي جنت اذا حضرتم ان تذكر الميز
 بسوء فان ذلك عقابكم فتاديا في عيها فلفقت عيها وكتبت اليها
 فتو اعاد بالقر فاقبت عقبة من سلم فاجبرته بخبره هالي لا تقرها
 واعده لمزط فيه باحتاج واجبره فرائه لفضلتي مؤنني
 بسم الله الرحمن الرحيم قال لهية ابا عبد الله
 لا تمعروا باللقوى من ربيع طامسة اعلامه بلقع
 لكان من ذهابه شر اذا ان يتالفوا ويتبدوا في مطالع العقيدة
 بتدكا رحيته وسارها اية ان ظلم بذكر المجوبة ومرتبه وقل
 لاه عمروا كنيه عن المجوبة وقد يعبر عن مطلق الحية بام عمروا
 يعبر عنها عي ويا ثم ادنى الفاء لاهم للاختصاص الملكيه واللقوى
 في القاموس التوى مع الرمل وكفى عيسى الكلدان بين الطب
 واليابس قد لور والور والور من القلوقين البعيد الممول الشدة
 الطعنونه الجدل المنفرد لمقتزل والقواء بالقدرة الثوار العلم
 واللين كشراد الارض البعيدة عن الماء ولوية كسيتة دون

بسم الله

بسم الله الرحمن الرحيم قال لهية ابا عبد الله
 واسعه لنفخ من سوية والواو والواو ارضا وه في البداو ارضه في
 التمانية لقال لوى عليه واعطف وخرج وقعد وادع جهنم وفيه
 جبريل من راعى قوم لوط ثم الوراء حتى سمى اهل النار صفا
 كلابهم اى ذهب بها النار والباد فيه معنى في الدارين منزل القوم
 في التبريع خاصته طامسة اى دارسته في واية لهية المرتضى
 دارسته وهى لغت للمرجع باعتبار استعطفه والاعلام جمع العلم والار
 العلامة وهى على طامسة بلقع كحفظ الارض القفر التي لا
 شئ فيها صفة بعد صفة للمرجع وذكر لموسى الله اعلم بلقع للتو
 وتختتر تروح عنده الفير وحشية والاسد من حشيتة
 قفزع تروح ارجع الفير جمع الفير لوهى وحشية
 حال من فاعل تروح ارجع حشيتة والاسد كلفك محفف سيد
 بضمين وهو مقصور من الاسود التي ارجع الاسد من حشيتة ستلق
 بتفزع والقمير في عنده حشيتة للمرجع وحشيتة الفير وهو الاسد
 من المرجع كناية عن فناءه وكنية وعدم موسى به

فردینا

في انما بها متعلق برفع واطمة عطفت على القوس عطفت الجملة على المفرد
او اذ فتح ثابوا بها، لمفرد وهاهنا كذلك انما استعانة المعنى فاعلم المفعول والمفعول
منعق اسم ويحتمل ان يكون الاول والاولى والجملة على الامر غير فاعلم
ويحتمل ان يكون الجملة صفة للمفعول الاول والاولى فاعلم انما كية المفعول
الجملة على ان كانت في قوله نعم وهاهنا لم ترفع واولاها كتاب معلوم
الا في باب جمع انما وفي اطمية انسان بها نفس في الفاعل
اربع انسان خلف الرأى عيت بها كية المنطق ككلم بفتح العين
يقال اسم منعق امر في جبر على اسم لا وقص لعيسى
في ما سميها والعيون من غمها فاعلم كية لا تقويت
منفردة بوجهها واطمة التي فيها على كية لا من فاعلم انما وفي
الكر الشخ وقص بعينها اطلع المثلث في بعضها وقص بعينها
المعلم وحده وفي اخر وقص بعينها تعلم مع غيرهما اظهر
على ان ذلك على محتمل ان يكون وقص جبر وقص للامر بمعنى الوقوف
والقيام وعيسى في رفع بلا مصحح فاعلم وقص في هو رفع في واذا
الشجر في ذلك في علموا وان كان في وقص المتعدي عن اطمية في كون

من الجمع للقلل والعين في الفعل وقول يؤيد هذا القول
 وتفت وتفتا المتعديين في كسدا الوقف والقول في الجازع
 في قيل كسدا في شئنا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 وحشة وضطرأ في جواز كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 وتفت وتفتا يكون في وقف المتعدي في كسدا في كسدا في كسدا
 اثر في الطب بها في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 حرف مضار في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 اي كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 وتفت وتفتا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 الخوشت وتفتا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 عيني في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 من كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 ذكرت في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 لا فائدة في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا

بمرت

لعبت به وتفت به بت بصيغة المتكلم من التوتة القلب في كسدا
 الخلق في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 الكسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 لتجول في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 بهما في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 للتفت في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 و كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 والمطرد في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 الخلق في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 بالجم في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 او تفت في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 والخرن في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 من كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا
 بتفت في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا في كسدا

الكلام وبت عين من ذلك المزمع فقال لو علمتم مفعلا
 كنتم عسىتم فيه ان تصنعوا لشيء من القدر المتعجب
 والمنصوب في علمكم مفعول الاول ومفعول الثاني
 وكنتم فعلان تصنعوا القدر اسم وخبره جملة صيغ فيه وعسى من فعل
 المقاربة ومعناها الرقابة وقد يكون بمعنى الحق واليقين و
 القدر المتعجب اسم وعسى والقدر المتعجب فيه للمفعول والمارحون
 متعلق به اي قرب فيه ضيق ان مصدرية تصنعوا تاء ويدر
 المصدر خبر لعسى ضيغ اهل العمل اذا فاعلوا
 هاء وون فالتشريك اودع ضيغ مفعول
 باب المصدر العمل كجمله البقرة اذا حرف لصنع هاء وون اسم
 سرية غير مفعول كان اخا لموسى من الله واسم مات قبل
 موسى اودع من الله عية الراحة بعد المشهور ان العرب
 امارا لما ضرب المصدر من يع و قال بعض الله فاعل الله محمول
 على قلة الله تعالى والله فاعلهم انهم العرب قد اوى
 عنه من اهل عيسى الله قال لبتن اقام عز ودهم لحبات

او لبتن عتق قلوبهم اي عن تركهم اياها قال لبتن لبت شري عن جليل
 فالتدبر غلة في ايت حذو وده اي ان كنتم تصنعون شرا صيغهم فترك
 لبت لبتن اقرب الى الراحة والمراد بهل الحجاز لبتن موسى النبي كذا
 العمل الله وعبدوه بغوا لبت مري عند ذهاب موسى الى لبت
 وقصة معروضة وفي القدي قال بيان لمن كان اذا
 لعقل او يجمع في النظر لبت متعجب من لبتين و
 لبتين لبتين به لبتن متعجب من لبتين والوصول للتفهم قال صلت
 والعيه مذكوف لمن متعلق ببتن وكان تامة ولجمة صلت من
 اذا حرف لبتين وبتن ان يكون ما قصة والقدر المتعجب اسمها وجملة
 اذا لعقل خبر اي في وقت عقله وبتن ان يكون اذا بالتوخيخ
 وجدنا نسخة صحيحة وعدم عملها لقوات صدرها وعليه يكون ما قصة
 لا غير وادعيا لواء وفي ذلك الكلام لبتن لبتن لبتن
 بيان لبتن عقولهم وبتن لبتن لبتن لبتن صيغهم لبتن
 من فاعلهم لبتن لبتن لبتن لبتن لبتن لبتن لبتن
 اما ما وخليفه من ترك هذه الامة الله لم يفرغ الله عنه لبتن

نبی قلبه الهزة يا وادعت اليها وادعت اليها وادعت اليها
 والقرن فحلت وكان ناقصة واستتر بها يد الابرار بها وحكمة
 خبرها وجمالها في رزقها ودرست بصدع واما موصلة او موصوفة
 في تلك الحجة وحكمة بامره من الفاعل والفاعل والمفعول صفة او صفة
 ويجوز ان يكون كناية بصدقة ابراهيم وصدقة ربه المفعول والفعل
 الفاعل عنه اما انه نعم والمفعول عنه اما انتم نعم وصدقة بصدع خبر
 كان والفاعل المستتر فيها راجع الى النبي نعم وهو من الصدق اي
 الشئ ما شئ صلب والمراد بها الاجساد بالبرية والافعال به
 يخطب فها هو ما وفي كفاية كلف على ظاهرها يخطب
 يخطب في باب موصولة في فاعل نعم وهو النبي نعم اي تمام انتم نعم فخطبها
 واما موصولة من فاعل يخطب والوارد على واللفظ موصوف وهو
 من شئ عنه بصدق ربه وعنه بعض غيره كونه كلف مرفوعا على خبر
 مقدم على المبتدأ وهو كلف على وظاهره ان من الفاعل المستتر في على
 كلف التامع اما كلف على وجهه يخطب في باب يمنع حال اخر مرادفة
 للادب وخلفت من الواو لكونها مفعولا بفتح وصدقة بفتح وادب

ولا

حال منع فاعل يخطب في هذا ما موصوف به اجملة حال ان مراد ما منع من
 ان يكونا حالين متداخلين بان يكون الاول حال للمنع فاعل يخطب الثاني
 حال للمنع فاعل الاول وفي اسم موصولة امير المؤمنين وعنده
 وهو مشتق من اسم الله نعم فاعل يخطب في هذا ما موصوف به عن رسول الله نعم ان
 آدم نعم لما راي انورس طمع صلبه اذ كان الله قد خلقه من حواء
 ذروة العرش لما ظهر راي النور ولم يبق في الشئ فقال يا رب
 ما هذه الانوار فقال عز وجل انوار ربك مع لقمة من شئ فخلق
 عرشا لما ظهر لك لذلك امرت الملائكة بالسجود لك اذ كنت وعاء
 تلك الملائكة فقال آدم يا رب لو يتيها فقال عز وجل انظر يا آدم
 الى ذروة العرش فخطب آدم فاطمعه فيه صور انوار ربك ما انشأ في
 ظهره كما ينطبع وجه الملك ان في المرأة التي فيه راي شئ حواء
 ما هذه راي شئ يا رب فقال الله يا آدم هذه شئ فخطب حواء
 وبرياني هذا حجر وانا محمد المحمود فاعل يخطب في هذا ما موصوف به
 وهذا شئ وانا الله العظيم وهذه ما طمعه وانا فاعل يخطب في هذا ما موصوف به
 فاعلم ان الله عز وجل قد خلقنا وخلقنا وخلقنا وخلقنا وخلقنا

فشققت لها من ارضي ارضين وانا محسن المحسنين
 اسميها من ارضي ارضين وانا محسن المحسنين
 واهم اعقبهم اربع بنات فماتوا وهم ايتى يا آدم واذا هم ايتى
 فاجعلهم كما تشاء انك ايتى على قسي ان لا ايتى بهم ايتى
 ولا ايتى بهم س ولا فلهذا حين نزلت منه طينة دعى ايتى واهل
 بيت عليه عوفله **ما فيها اكرم بكف الكف**
يرفع والكف التي ترفع قوله راضها فاعضها عليه
 ستر راجع الى قوله اكرم فاعضها عليه فاعضها
 يحط به الى يحط به راضها فاعضها عليه فاعضها
 على الله عزادى الى راضها فاعضها عليه فاعضها
 ايتى عليه ستر واهل مورث واحد بان كرم الكف الذي يرفع وهو
 رسول الله صلى الله عليه وسلم والكف الذي يرفع الكف الذي يرفع في القول
 كما في قوله الله ولا تقوا به يديكم الى الله فاعضها عليه فاعضها
 وكف على الله فاعضها عليه فاعضها عليه فاعضها عليه
 في الله فاعضها عليه فاعضها عليه فاعضها عليه فاعضها عليه

واهل

والكف المرفوعة الى كف على ذاك من ويرفع الله على بصيرة اعاب
 على بناء معلوم وترفع بصيرة الفانية على بناء الجاهل صفة ايتى
 يقول **والا ملاء من حوله** والله فيهم شاهد كسيع
 يقول على من فاعضها عليه فاعضها عليه فاعضها عليه فاعضها عليه
 جمع الملك كرسى واهل بيت ايتى من حوله فاعضها عليه فاعضها عليه
 الله ملك ومن على في كفاي قوله الله ما ذا خلقوا من
 الله راض قوله الله اذا نزلت الصلوة من يوم الجمعة وفيهم متعلق
 بآية وسيع على من فاعضها عليه فاعضها عليه فاعضها عليه فاعضها عليه
 مؤتى فلم يترضا ولم يقنعوا عزاداة من ايتى من ايتى
 عليه السلام لما خرج رسول الله صلى الله عليه وسلم في حجة الوداع فاعضها عليه فاعضها عليه
 جابره بن عبد الله بن الحارث فقال له يا رسول الله ان الله قد بعث
 اليك رسولا من قبلك يا ايتى ايتى من قبلك يا ايتى ايتى من قبلك
 له رسول الله صلى الله عليه وسلم ان ايتى من قبلك يا ايتى ايتى من قبلك
 ولا يطيعوا فاعضها عليه فاعضها عليه فاعضها عليه فاعضها عليه
 رسول الله صلى الله عليه وسلم فاعضها عليه فاعضها عليه فاعضها عليه فاعضها عليه

ايك منكم وان لم تقف في ثقتي سالت فقال له يا عبد الله بن
 ابي طالب اني لافوت بفتح جبريل ونزل في اليوم اني قلت قال
 يا رسول الله تنزل اليك من ربك وان لم تقف فما تبغيت
 والله يعصمك من الناس فلما سمع رسول الله هذه المقالة قال اللهم
 انيخوانا حتى نواله ما يرج من هذا المكان حتى ابلغ رسالتك
 ربنا وامن ان ينزل مني من الله بآية صعدة واجمع
 معه علي بن ابي طالب قائما وخطب خطبة بليغة وعظ فيها
 وزجر ثم قال في اخر خطبته يا ايها الناس ائتوني
 بكم منكم فقالوا يا رسول الله نعم قال قم يا عواذ وبيد
 فرمها حتى ربي بين يديهم ثم قال الامن كنت مولاه فهذا
 علي مولاه اللهم والي من والاه وعاد من عاداه وانصر من نصره
 واخذل من خذله ثم نزل في المزدحم امامه امير المؤمنين
 وبناده بالولاية والاولي من قال له عمر بن الخطاب فقال له يا عبيد
 مولد مولد كل مؤمن ومؤمنة ونزل جبريل بهذه الآية اليوم
 اكملت لكم دينكم وارتضيت عليكم فمضى ورضيت لكم الاسلام دينك

فصل

فصل الصادق عليه السلام عن قول الله عز وجل وقل لعبد الله بن ابي طالب
 قال لعبد الله بن ابي طالب اني لافوت بفتح جبريل ونزل في اليوم اني قلت قال
 يا رسول الله تنزل اليك من ربك وان لم تقف فما تبغيت
 والله يعصمك من الناس فلما سمع رسول الله هذه المقالة قال اللهم
 انيخوانا حتى نواله ما يرج من هذا المكان حتى ابلغ رسالتك
 ربنا وامن ان ينزل مني من الله بآية صعدة واجمع
 معه علي بن ابي طالب قائما وخطب خطبة بليغة وعظ فيها
 وزجر ثم قال في اخر خطبته يا ايها الناس ائتوني
 بكم منكم فقالوا يا رسول الله نعم قال قم يا عواذ وبيد
 فرمها حتى ربي بين يديهم ثم قال الامن كنت مولاه فهذا
 علي مولاه اللهم والي من والاه وعاد من عاداه وانصر من نصره
 واخذل من خذله ثم نزل في المزدحم امامه امير المؤمنين
 وبناده بالولاية والاولي من قال له عمر بن الخطاب فقال له يا عبيد
 مولد مولد كل مؤمن ومؤمنة ونزل جبريل بهذه الآية اليوم
 اكملت لكم دينكم وارتضيت عليكم فمضى ورضيت لكم الاسلام دينك

ابراهیم صلی الله علیه و آله تعجب فقط و ما منه و خرج من در وقت
 و نزل که قمری است از بعد از اب و انکار از این پس دانست
 من آن در خارج و قدر در آن از او است و انقاسی و علم
 الجمهور و غیره اول من ادعا که است از ابو الحوزة الصفا علیهما
 و عن عماد الدین بن کثیر است و فی تاریخ الکبریٰ ترجمه مختصر
 بن جریده است و آن که گفتا، مشکی علی مکتب جمع فها احادیث
 الغدیر و غیره ان ابی الحوزة است و غیره است و نام طریقی
 قال رأیت فی بعض ادعی صحف مکتب کتبوا علیه هذا المجلد
 انما من عشرین من طریقی گفت مولاة خندان علی مولاة
 و نقر علی ابی الحوزة و الله را الله قال ادیت هذا الخبر علی ما
 و محسن طریق و مشی مختصر ابی حوزة است و هو من الکابر
 علماء البیته را الله و انصرحت الغدیر و انش فیها و اثره
 بطریق شری و ادع مختصر الغدیر و انش فیها و اثره
 الغدیر و قال ابی الحوزة که به است و مختصا لیس بعد ذکر
 الغدیر و ادع علی کثیر من القیامه عمر بن الخطاب و برادر بن عمار

يا رسول الله فقال لا ير المؤمنون في ذلك فلق الحبيبة وبرأيتكم لقد سمعت
 جبرئيل يقول للبرية يا محمد عرفت انه ينزل طرته وهم حوته الله
 وحرته رسول الله واما ان يخيف طرية من ربه به عبيط قال
 امير المؤمنين فصعقت حين لففت الفلم من الدين جبرئيل حتى
 سقطت على وجهه وقت نعم ورغبت في ان تنزل طرته عقلت
 استن في رزق الكفاية من ربه الكعبة وخفيت طرية من ربه
 به عبيط صابر الحجة انما احمى اقدم ثم دعى رسول الله في طرية
 وطوس الطير في علمهم في شرفا علم امير المؤمنين في قوله لا تنزلوا
 ففقت الوقية بخوانيم من ذهب لم عيش الدنيا وروغبت
 امير المؤمنين في فقت لا با طرس في با انت واما لا تنزل
 ما كان في الوقية فقال لفت الله من رسول فقلت ان كان
 في الوقية توهم وخذلهم على امير المؤمنين في فقال نعم في الله
 شيتا شيتا عرفوا في اما سمعت في الله عز وجل انما نحن
 خير لولا انكنت قد تولى نارهم وكل شيتا احصينا في اما سمعت
 والله لقد قال رسول الله في لا ير المؤمنون في فاق طرية ليس قد

فما

فاما ما تقدمت اليكم وقدمت فقال لا يلقوه وصرخ في ما سنا وعلنا
 فاشمعو وانكنت منهم على خلاف الصادق الاصلع
 ار اعتقدوه شيا وضمير الجمع لا يراي في قوله وعلنا ومن لنا فخر حضرة
 يوم الغدير منهم صلي من الاصلع في خلاف متعلق بحجة
 لعنقه الموت من الاصلع وهو الاصلع في خلاف الاصلع
 كناية عن الاعراض الاصلع كالمس صبي القلع ليقع القفا ويكون
 اللهم وهو عظم الجنب وهو على كنفك والمراد بالقفا وق الفجر
 القفا وق في اي خطبة تنرم هذه الخطبة وبلغ هذه الغزوة
 وقال في عفا في ما في الله لقوم وخرجوا عنه وحده واداءه
 ير به محمد في ان يحمد الله في اهل بيته وعن ابي بكر في اشد
 القلوب عن حذيفة العمان رضي الله عنه في فرج ابنه في
 عنه عن امر القوم الملائكة وذكره للفقهاء في حجة الوداع عن
 حطية الغدير وعنا والمنا ففتن بعد الفداء في امير المؤمنين
 فملائكة وكر الملائكة في تقدمهم في رسول الله وحطية العقيقة
 ر عدم وصولهم به في المراد فيهم انهم انهم العقيقة وقد طلع الحجر

التحفة العبدية من اوراق وحلوه انهم عليه ان في الفتي
يا ابا عبد الله ربحك الله ههنا لقول ان اولاد القوم رضوا به
كبر وعروا به عبدة لا لهم من شجرة قرش فما لهم رضوان لم
واوليس من قرش لاسن انما جربوا لاسن الله لافرا في فريضة
ففي ان القوم تعاقدوا في ازالة هذا الموضع عن بن بطي
حصة منهم لولا انهم لم يروا وجع لهم مع ذلك كان في فريضة
قرش عليه من شجرة لاسن وكون في حصة رسول الله ثم وكونا
الطبول ان تراثة اوقعة رسول الله ثم من بن بطي
بن في شمع فاما كان لوقعة ازالة هذا الموضع عن بن بطي
الا ربعة عشر وكونا برون ان سالي رجل من بني فريضة
ربحك الله ثم كتبت جميع التحفة لا عرفة في حذيفة
حد فريضة لاسن بن عيسى التحفة امرة اياكم ان القوم
اجتمعوا في منزل ابا بكر فتوا مروا في ذلك وما شئهم فتبع
جميع ما يريدونه في ذلك حتى اجتمعوا بهم في ذلك فامروا به
بن العاصي لا موزعتهم التحفة بافان منهم وكونا

نسخة التحفة بسم الله الرحمن الرحيم هذا الملل من ابي محمد
رسول الله من انما جربوا لاسن الله لافرا في فريضة
عن ان بنهم التحفة جميع بعد ان اجتمعوا في ازالة فريضة
في امورهم وكتبوا هذه التحفة لافرا منهم للاسلام واهل عابر
الديار من وبنه الله من لوقعة لاسن من ياتي من لاسن
اما بعد فان الله عتبه وكرم به بعث محمد رسول الله في اناس
كانت به في فريضة لاسن التحفة لاسن وكونا في ذلك فريضة
الله به واولد على القوم جميعه حتى اذ اكل الله لاسن فريضة
الواقي في واصلهم لاسن في ازالة لاسن فريضة لاسن
محبوب من غير ان يختلف احد البعد واصلهم لاسن
نبت روي لا فريضة من القوم ابراهيم في فريضة رسول الله
رسوة حسنة قال الله تعال لاسن كان لاسن رسول الله رسول حسنة
من كان روي الله في يوم (الفرقان) رسول الله لم يختلف احد
لعل يجرى ذلك في امة بنيت واحد فيكون ازيد من روي الله
وشكلكون دولة بن الاغنياء منهم ولفظ القول استلف

هذا المبرق في عقبة من الدلائل والبراهين التي ترجح على المسلمين
 عند نقل خليفة من خلفه وان يقيم ذوا الرأي والصلاح فينتخبوا
 في امورهم من اهل البيت لما دونه امورهم وجعلوه الخليفة عليهم
 لا يخفى على اهل كل زمان من يصح منهم للخلافة فان ادعى من
 ان من جميع ان رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم خلفه لغيره
 وليس عليه بكمه ونسبه فقد اطلق قوله وانما خلفه لغيره
 اصب رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم وخلفه على جماعة المسلمين وان ادعى من
 ان خلفه رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
 فقد اطلق قوله ان رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم خلفه لغيره
 لا يورث ما تركه صدقة وان ادعى من ان الخلافة لا تنتقل
 الا لاهل البيت من اهل البيت ان جميع اهل البيت مقصود فيه لا غير
 لغيره لان الله تعالى قد جعله في القرآن في اهل البيت
 بايم الله عليهم انهم يدينون وان ادعى من ان الخلافة لا تنتقل
 لغيره من رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم مقصود عليه وعلى عقبة
 الولد منهم من والده ثم انهم لم يتركوا خلافة رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم

ولا ينبغي ان يكون لاحد من اهل البيت ان يرضى من عليهما
 فليس له ولا لولده وان لم يكن من اهل البيت لان الله يقول
 انما خلفه لغيره احدا ان اكرم عند الله التقيكم قال رسول الله
 ان ذمة المسلمين واحدة ليعبر بها اديانهم وكلهم يدعى من سواهم
 فمن ائسى بكتاب الله واثق بكتبه رسول الله فقد اتفقوا على ان
 واحد بالقوات من كره ذلك من ضالاهم فقد خلف الحق
 وكتب في تاريخ جماعة المسلمين فقتلوه فان قتله صلوات
 الله عليه وقد قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم من جاءني منكم
 فقتله واقتلوا لولا كان من كان من اهل البيت ان الله اجتماع
 رحمة والوفاء عذاب لا يجمع ائمتي على ضلال ابدا فان لم يكن
 يد واحدة على من سواهم فانه لا يجمع من جماعة المسلمين الا في حق
 وسعده لهم ومطهر عليهم اعدائهم فقد اباح الله لرسوله دمه وحل
 قتله وكتب سعيد بن العاص في اتفاق من ائمتي بكتبه واثق بكتبه
 آخره ان خلفه في ائمتي سنة احدى عشر من الهجرة والحمد لله
 والعالمين وصلى الله على سيدنا محمد وآله وسلم ثم وضعت هذه الصحيفة

الى عبد الله بن الخطاب فوجه به الى مكة فلم يزل الحقيقة في الكعبة فنية
 الى اوان عمر بن الخطاب فاستخرج من موضعه ووضعه في القبة
 عتقها امير المؤمنين فملى ثوبه عمر فوقف بها وهو مستخرج ثوبه فقال انما
 الى ان القى الله بعجيبه هذا المستخرج الفروا ووجه رسول الله
 بالناس صخرة الجحيم فجلس على كاهله فمضى حتى طعت الشمس فقلت
 الى عبد العبد بن الخطاب فقال لي المستخرج من مكة قد صوبت
 اولى هذه الدرة ثم قد فو على كاهله فجلس على كاهله فمضى
 ثم يقولون ان من عند الله يشترط به غنى قبله فويل لهم مما
 كتب اليهم وويل لهم مما يكتبون لقد رتبته هؤلاء الرجال
 في هؤلاء الدرة يستحقون من الناس ولا يستحقون من الله وويل لهم
 اذ يقولون بالدر من القول وكان الله يعلمون محط
 ثم قال لقد اصبح في هذه الدرة في يوم من ايامهم في حقيقهم
 التي كتبوا علينا في ابي هاشم وعلقوا في الكعبة وان الله تعالى
 بهم ليمسكهم ويحبس من ياتي بعدهم فوفقه بين الجنة والنار
 ولولا الله سبحانه لمصرنا بالدر عرض عنهم لآمر الله به فلهذا قد رتبته

فانزل

حضرت اعدائهم قال صدق الله فوالله لقد رتبته هؤلاء الذين غدرت
 رسول الله في هذه الحقا ليه وقد اخذتهم الرعدة فملى كاهلهم من نفسه
 شين ولم يخف احد ممن حضر مجلس رسول الله في ذلك اليوم الا
 رسول الله في ايامه عنى لقوله ليه ضربت لك الاشكال يا علي بن
 النواك وظل قوم غاظمهم ففعلهم كما نأنا انهم جميع
 فخر عنى من رعاظ من باب عن الغنى الحجة صفة للقوم
 والمصرع ان في خبر كان غداة على العهد الا فجميع الدلف
 تجتمع على هذا الجحول من باب لقطع والجمع قطع الدلف
 في العلم هؤلاء القوم ممن جدد الغنى في عدم الرضا
 حتى اذا امره في قنعه والفرقوا عن فيهم ضيعوا
 داروه اي رخصوه والفقير المنصوب رسول الله والظلم من
 قوله هذا ان وقع في الحقيقة من القنص حتى امير المؤمنين فيهم
 الملائكة عندهم وسيرة الناس لا يكره وقع بعد من رسول الله
 لا قبله وهذا في الاخبار والادوات في فضي خبيث سليم الله
 قال سلمان فاعتيت عتقتهم وهو غير رسول الله في خبرته

با صنع اناس وقت ان ابا بكرات عه بمهرسول الله و الله ما رضى
 ان يبايعوه بيده و امره انهم لم يبايعوه بيده جميعا بل كل على ما
 ما كتب له كلف الحجة لثمة الهبة بعد شكواهم عن القوم ما صنعوا في
 يوم اتيه في دس رضى ما ريت ما كتب له لثمة القوم و قد ذكره الطبري
 ما تركه ما منه البر عن قوتي يوم الاثنان و ما دس الى لثمة
 الا ربعا و في رواية الله ما بقي ثلثة حتى دفن
 ما قال بالامس و اوصى به فاشترى الف الف دينار
 الموصى لثمة الف دينار و اوصى سول الله بالهد
 في باللس عيسى في و ابا دني بالثقة بلة و ما مهند و اوصى
 و في موضحة المنازع ابا جعفر ما كان الله ما اهل ردة بعد
 التبرع الا ثلثة فقلت من ثلثة فقال لمحمد ابي بكر
 و ابوذر و عمار و سمان (عالم رضى الله و رضى الله عنهم ثم عرف
 اناس بعد سيرة ما قال الله ما بيع و اريت عليهم الرضى و اولا
 ان يبايعوا حتى جاءوا ما مير الزمان ثم ما كان بيع و ذلك قول الله
 نعم و ما محمد الله سول قد خلت من قبله الزمان ما است اولئك

مفتی

[illegible]

فلما خشي ان يات في هذه الصلوة فذكر بعد اذ جاء في معنى الولاية واما
 الشيطان وهو ان في لسان من خذوا في تفسيره عن
 حوزة عن ابي بصير قال في قوله تعالى الشيطان لا يضر الله شيئا
 قال هو ان في تفسير القرآن شيطان قال الشيطان الا وهو ان في
 وعنه ابي بصير قال في قوله تعالى لا يضر الله شيئا قال يا ابا عبد الله
 لعل لم يورث في قوله تعالى لا يضر الله شيئا قال يا ابا عبد الله
 والتراب لم يورث في قوله تعالى لا يضر الله شيئا قال يا ابا عبد الله
 لعنه الله وسروا في قوله تعالى لا يضر الله شيئا قال يا ابا عبد الله
 وعنه ابي بصير عن الصادق ثم اذا كان يوم القيمة يؤتى باليس
 في سبعين غلا وسبعين كفا فينظر الله في الارض في عشرة ايام
 واما في عشرة ايام فينظر الله في الارض في عشرة ايام
 اضعفه الله العذاب واما عزيت هذا الخلق جميع فيقال
 هذا في قوله تعالى يا ابا عبد الله في قوله تعالى يا ابا عبد الله
 في قوله تعالى يا ابا عبد الله في قوله تعالى يا ابا عبد الله
 لا دم في حقيقته واما ان يجعل سلطانا في حوزة واما في حوزة

ينؤمن

وشيعته ثم يجبر اذ ملك قال ان عبد الله ليس عليه سلطان
 الا ان يتبع من الناس من لا يعرفهم حين استقام اذ قوت ولا
 بعد اكثر من ان يكون في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة
 اخلد في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة
 اربعون في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة
 اربعون في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة
 عليه ما قال الله ان الله في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة
 واما ان ساعدكم من سلطان الا ان الله في حوزة في حوزة في حوزة
 مسند اعز الصادق في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة
 يرم في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة
 بسبب شيخ است قال في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة
 لا حد في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة
 بخطيني الا استاء اربعة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة
 خلق هو شقي في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة
 شك في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة في حوزة

ايقروا عليكم السلام وقلوا ان من بعدنا منكم فليقلوا يا مالك انما
 وضع الطبق الله في خريعتنا ما سودا طينتنا انما قد اكلتني
 اكلتني لاني قال لنا اهدنا هذا ثم الطبق الله الطبق الله
 فخرعتنا برهم كشد من تلك كواد او شدة حتى قال الله اخذني
 فخذتني يا الطبق الله الى بيتك وكنزنا ربحنا طبق الله
 من الله وخرعتنا طينتنا انما قد اكلتني واكلت مالنا وجميع
 ما خلقه الله لقم فوضعت يدي على عنقك فقلت يا مالك
 وانا خذتني فقال انك لم تخذل الوقت المعلوم فانما خذتني
 فرائيت جليلي في رعدنا انما سلك البرزخان مطلقين به الى
 فوق وعادتهما قوم معهم مع البرزخان فبقوا بها فقلت
 يا مالك من هذا الذي انا ورايت في ساق العرش وكنيت
 قمر قد رآته قبل ان يلق الله ان بالفي عام لا اله الا الله محمد رسول
 الله ابدته ولفرتة بعملي فقال هذا ان عذرا وكنيتك لاهم
 لا هم عليكم يرحموا وحضر عذرا ولا هو فيهم ليسفع
 لا حرف انفرج منه عليه يتقن ببرد وادبر وادب الصنعة طبع

يا

من باب عد من الورود وهو الاشراف الماء ويطبق جملته او
 الشون من يردوا من دون جازم ولا يجب ان لا يردوا من
 كانت لا تفرغ الفدر شين ولكن ذلك جازم وعن التبرج والفرج
 نفس جهر سيدة لا تفرغ جملته حتى تواموا ولا تواموا حتى كما تواموا
 الا مولا لا خلون ولا توامون وفي التبرج ابيت لسرور وغيره
 وجهك بعز وملك الزك والحمد لله لكين فيمين في التبرج
 من دون جازم ولا يجب ان يفرغ جملته يردوا والفرج طرف ليردوا
 والواو للعطف لان كية التفرج من جملته عطف على جملته الله ولا
 وضيرم وفيهم راجع الى التالين والمانع من ضمير الجوز عليه و
 سوسه والمرفوع في والبر راجع الى التبرج وعن جملته الصديق
 مسند اعلى التبرج اذا قمت المقام المحمود فقلت في اصحاب
 الكبريت اتى فيشفعني الله فيهم وانه لا تنفقت فيهم اذ في ذمتي
 وعن العيون عن التبرج اذا كان يوم القيمة وكن حساب
 شقيق فخرج كان مظهرة فيما بينه وبين الله عز وجل فكلها فيما وافق
 ومن كانت مظهرة فيما بينه وبين الناس استونها كما في بيت

ومن كانت مفعلة بما فيه من كذا حتى من عناه وضع
 حَوْضٌ كَمَا بَيَّنَّ صُنْعًا إِلَى أَتْلَةٍ وَالْعَرْضُ بِهِ أَوْسَعُ
 وصنعا مذكور في الآية كثر وها بالقرينة بالفتح فكأن في معنى الجرح
 أنه أقل بلد من بلد القونان ونسبته إليه صنعا في غير القياس
 صنعا من الجود والذلة لفتح الهمزة وسكون الهمزة من تحت
 في معنى الجرح بل من تحت وهو منه حديث جرح رسول الله
 عرضه به من جهة صنعا واولية وفي الثانية من البلد المعروف
 فيما بين مصر ودمشق وعرض البحر ما شرح حديث الطوفان في بعض
 في بعض النسخ إليه بزيادة من تحت وهو لفتح الهمزة وسكون
 الهمزة مذكور فيما بين مصر ودمشق وفي بعضها بالهمزة
 كمال الجوار وهي الهمزة والواو قد تدبر الله البلد المعروف
 قرب البصرة أنكر كوالعول خلف الطولي أو الاستدراك الثاني من
 الله متداد استلثة وفي اتفاق استلثة متقادما في
 الطوفان من تحت واني عرض به باني إليه وصنعا أو عرض به
 برأيه من الجرح في صنعة الطوفان في موضع طوله باني

إليه لم يصنع وورد الفاء في قوله وعرضه باني بشرق المنزلة
 أن تحتية بين إليه وصنعا في الجرح من بعض المقادير بل لانه
 في العرض استلثة كاستلثة في الكثرة وعنه قوله واني
 بالفتح استلثة جرحان جرحه بانه في هذا المقادير بانه الكثرة
 فيمنع النسخة من الجرح باني الجرح في بعض النسخ في قوله
 العرض به اوسع اية ارضيتم اودع ومن هذا سقم الكلام
 لكن ما وجدته في أكثر النسخ يَنْصِبُ فِيهِ عِلْمٌ لِلصَّغِيرِ
 وَالطَّوْفِ مِنْ صِلَا كَمَا مَشَرَّحٌ يَنْصِبُ بِهِ الْجَوَلُ
 لعل استلثة منه في بعض النسخ والعلم الازلي في كل من نصب
 والعدرا في قوله لانه ورسول في قوله واني واني واني
 ان كان المراد به امير المؤمنين فهو وصف للبايعه والتقدير
 ان كان المراد به ملحق المصدر والطوفان منه اذ في ما يتعلق بفتح
 والظرف ان لا مستقر صفة لما هو المقدر الجود للطوفان بفتح
 بصيغة المفعول من باب الفاعل من ترفع الله ما من باب
 طوبى اي استلثة وهو من طوبى

جرب کھر بقال ابرو جرب ای ذات جرب اطرب تھو کھ داء
معروف و معروف الہ ابرو و الہ بنکر تین قور لاد اھ لہ
من لفظنا دھر منوشتہ لآن کہاء رطوبت التي لاد اھ لہ اذ اناست
لعبر الادیان فان ثبت الالزام و ارجع الی الہ اضافہ اطرب
الہ الہ مین اضافہ نصفہ الہ لوصوف عنہ الکوفین و عنہ
الصرین ساقی شریع لیسیم کشتن وضع الراء لکشدہ
من شریعت الدواب الہ و خدمت و بابہ قطع و خضع من شریع
و شریع و ہر خبر سیدہ لکشدہ و اطرب نصفہ الہ لای کذب
الہ لای لای لای شریع شریع دفعہ علیہ سلام اعدائہ لعل
روم لیسیم لای لای لای لای لای لای لای لای لای لای لای
و العطر و الریحان کوثر خائب و قد کھشت بہ
نہ عنہ العطر لکھ العین و کون لکھ الطیب ہو سیدہ
دار لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ
نست مخصوص تو لہ لہ لہ لہ لہ لہ لہ لہ لہ لہ لہ لہ لہ
ذاک اسم فاعلنا قص لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ
دنا

[illegible]

من طرفه من رسم الاشرفه وادهم الاضغاف الى غير ما
 من باب الحافله من الموالاة ضد المعادرات والواظف لم يكن
 عطف على والى غير مفعول يتبع لصيغة المعلوم من باب طرب واطلم
 خبر بفتح القمه اعلم غيرهم بفتح الميم والملاذ بنى احمد الحسن
 واطلم من استعته المعصوم من ولد طين عليه السلام وفي
 العيون عن مولانا الله لم تم قم قال اي الاشرفه لم يجوزتم
 للقاتله والى حقه ان يسبواكم الرسول الله ثم وليقولا لكم
 يا بني رسول الله انتم بنو الله وانا سببكم الى الله
 وناظمه انما هو عا والشرجه لم من قبل انك نقضت يا امرئ
 لولا انتم لم نشر عطف اليك كركم كركم كركم كركم
 بكان ثم ولم لا جيبه بل فخره لورب العلم وورب من كل
 فقلت له كنهه لم لا تخطب الله ولا اذوجه فقال ولم نقض لا
 ولله ولم يملك فقال احسنت يا موسى ثم قال كيف ظلم انا
 ذرية النبي ورايهم لم يعقبوا وانا لعقب للذكر لا الانثى
 وانتم ولما انتم ولما يكون الله عقب فقالت بنو النضير

والله

والقبور من فيلانا اعقبني عن هذه المسئلة فقال لا او خبرني بحكم
 فيه بولم عا وانت يا موسى موسىهم وانا زناهم كما انهم الى و
 است اعقبنا في المسئلة ما سلك عنه حتى تاتين بحكم من
 كتاب الله عز وجل وانتم تهجون عشرة ولما الله لا يخط عنكم
 منه شئ لا الف ولا او الا انما وله عنكم ورجعتم لقوله عز وجل
 حذرنا وطمنا في انك لم تسمع وقد استقيم على امر الله و
 تياسهم فقلت تاذن في الجواب على ما تفضلت اعوذ بالله
 من سلطان الرجيم بسم الله الرحمن الرحيم ومن ذرية داود و
 سليمان واثوب ولسف ورسولهم وون وكهف بن الحسنين
 وزكريا ويحيى وعيسى واما موسى واما المومنين واما
 ليس بعمر ان فقلت انما رخصه الله بذراير الدنيا من طري
 مريم وكهف وكهفانه رار النبي من قدامنا فاطمنا
 ازيد بن ابراهيم المومنين على ما تفضلت ولى لهم من كل
 فيه من بعد حاكم من العلم فقال لا اذع ابننا وانا علم
 ون ثا ون نكم ونفن وانكم ثم بنهت فمجد لعنه الله

ولم تخرج احدنا اذا دخلنا اترق تحت الكس منه المبالغة للمعاصير الا
على ما بين يدينا فلهذا لم يزلوا في طمانناهم ولم يزلوا في
الربنا في طمانناهم فلهذا لم يزلوا في طمانناهم ولم يزلوا في
فانهم لم يزلوا في طمانناهم فلهذا لم يزلوا في طمانناهم ولم يزلوا في
الفوز في الجنة والظفر في الجنة والظفر في الجنة والظفر في الجنة
تعلق بان ربك لم يزل في طمانناهم فلهذا لم يزلوا في طمانناهم ولم يزلوا في
التقوى في طمانناهم فلهذا لم يزلوا في طمانناهم ولم يزلوا في طمانناهم
ذات السلام يا رب اني جئت اليك اخبرني اني جئت اليك اخبرني اني جئت اليك
فولم يزل في طمانناهم فلهذا لم يزلوا في طمانناهم ولم يزلوا في طمانناهم
في حتم اني لم يزل في طمانناهم فلهذا لم يزلوا في طمانناهم ولم يزلوا في طمانناهم
بسيقتك لمن طرف مستقر خبر الويل والويل والويل والويل والويل
عنهم بصيرة في طمانناهم فلهذا لم يزلوا في طمانناهم ولم يزلوا في طمانناهم
فلا ادره الله حوصني وفي تفسير النقي عزال وقع اذا كان
بهم البصيرة في طمانناهم فلهذا لم يزلوا في طمانناهم ولم يزلوا في طمانناهم
في طمانناهم فلهذا لم يزلوا في طمانناهم ولم يزلوا في طمانناهم

مقدار

مقدار حنين عما هو قول الله وحشت الاموات للرحمن فلهذا لم يزلوا في طمانناهم
هست ثم تينا دي سادس نقاء العرش لغير الله انما هو قول الله
قد اكلت نسم بكمه فينا در اربع نبي ال محمد محمد بن عبد الله الرحمن
فيقته رسول الله ام الناس كلهم حتى نبيهم ال محمد بن عبد الله الرحمن
ايده المصفاة فيقف عليه ثم تينا در اربع نبيهم ال محمد بن عبد الله الرحمن
فيقته ام الناس فيقف معه ثم تينا در اربع نبيهم ال محمد بن عبد الله الرحمن
وارد طوح في بين صروف عنه فاذا راى رسول الله في بين
عنه من محبتك فيقول يا رب شيعته في قبعت الله اليه
فيقول يا بيكيت محمد فيقول يا رب اناس من شيعته في ارام
قد صرنا نقاء اماس ان رو سعاد ورو دوطوح فيقول الله الملك
ان الله يقول وانهم لك محمد وصفي لهم عز ذوهم وخدمهم
بك عنك فيقولون يا رب صفاهم في زمرك فادردم
سوفك فيقولون يا رب علمهم في كوكب سدا وبكيتهم في دون
في حماره اذ ارا ذلك ولا يفر احد يتولانا ويحبنا ويترعدونا
ويبغضهم الا كما ناولي عزنا وصفا ويرد حوصنا وفي السور

والسبع رأسه قايما فخر في كونه يدا وكونه كونه
 حيزا كونه موجهة وموقف هذه الصفات كونه في رجل
 اذ لم وما ينفذ فيها حبس للزمن والتمت ان قد
 ابدعوا اجتر كسب لفظا من لفظ مستعمل في غيره
 وهو لفظ الكذب البهتان الذي يوجه به من حبه ووجه
 ابدعوا البصيرة الطبع في هذا الموضع باب الفاعل اي فعلوا
 البهانة وهو كسر فاعل كونه المحدث في التبع ما ليس له اصل
 في كتاب ولا سنة وانما سميت به نسبة لان صاحبها يسميها
 من لفظه وصغير الطبع لا من هذه الازمنة وما ينفذ فيها
 كقول لا يبرح الله كونه مضجعا لتعذر لفظه انون
 ويكون لغير المفعول دفع ثا كونه لفتان به فاعل لفتت
 الطول حيث قاله بعضهم وقال ابراهيم الاثر في النهاية كان اعدا غلمان
 يسترون نفلها بشبه برجل من مصر كان طوله اربعة اكمه لعمري
 ان تعذر اللفظ الذي هو ذكر اللفظ ومنه صيرت عايشة فاعل
 فغسل فاعل فغسل فغسل فاعل فغسل فاعل فغسل فاعل فغسل

الملكة انهم لا عرفوا تفريقا من البرد فعدوا لفظا من لفظ
 يعني المرد وهو برفع مفعول لبرد وقد عطف بها اعرابا على
 للمفعول لان من القس كقولهم فرق الثوب المهر وكقولهم ان
 من عا وعطف المفعول ليعلم عا وعطفان وروم وراية لافنية
 وتبريد ليعلم كناية عن ازال الازمنة والاعمال الازمنة قد عطف
 عا عا حبه هذه الازمنة امن لفتت في متفرقا وعوا
 ليس لهم من قهرها مطلق اربعة خبر منه المذوف اي
 اربعة في سوسم على ودعوا لفظا في تحريك واو في
 جهنم شده الحرس ان ينفق فتنق في عرق جهنم لفرج كانه
 ان قاله في الحج البوم عا عا الطير في قوله من حبه سقاي
 سق وخلف جهنم والزمه اياه وقيل سق دركه من دركات جهنم
 وقيل سق من اربابها وهو غير معروف للعلية وانما نيت المفعول
 مع شرط تحتم تاثيره وهو حرك الوسط الا انه هنا مفعول اي
 لفع اعرابه عليه ليعلم من منع صرفه بل يخرج عا لوزن
 او دعوا البصيرة الطبع في باب الفاعل عا فاعل فاعل فاعل فاعل

الا كبر وعينه وخذلنا الا صغر وخذلنا عنه فاقول اسلكوا اسبيلكم
 فينصرفون لظلمة من اثنين مسودة وجوههم لا يطعمون منه قطرة ثم يردون
 المخرج برأيتهم وهو ام سبعين الف ثم ياتي فاذا اخذت بيده كود
 به جهه در حقت قدماه وحققت محشدة وخرج فعل ذلك يتبعه
 فاقول ما ذا اختلفتم في النقصان بعد ريقون كنتم في الاكبر
 وعينه وقاتلنا الا صغر فقلت فاقول اسلكوا اسبيلكم
 فينصرفون لظلمة مسودة وجوههم لا يطعمون منه قطرة ثم يردون
 اسير المؤمنين فقاتلوا القوم فاقول فاقول واخذت به فينصرفون
 وجوه اصحابه فاقول ما ذا اختلفتم في النقصان بعد ريقون
 استعن الاكبر وصدقته ودارزنا الا صغر وصدقته وصدقنا معه
 فاقول وواشتركون شربة لا يطعمون بعد ما له الا انهم كاش
 القلعة وجوههم كالقمر ليلة البدر وكاذا كان في يوم النجم في السما
 الستم تشهدون على ذلك فاقول فاقول وانا على ذلك في يوم النجم
 انتم فالمراد بالظلمة في الظلمة في البكر والبكر في الاثمة عمر بن
 الخطاب بسبب الاثمة في رواية القوم والفضل في رواية

البره

استيغاثان بن عثمان بن عدي القتيبي والجمع رئيس الخوارج وكنيته
 والظلم ان ان ظم اراد بالرياءات مجلس هؤلاء المذكورين في
 الخمرين وان لم يذكروهم في الترتيب المذكور فيها فيكون المراد
 بكنية البربر والعمر وسائر الاثمة وروى عن عمر بن الخطاب
 العكس في رواية الاول في التغيير عن ابي بكر بكنية كل من
 الرواية في رواية ان في ان العهد بان بكره في المراد به
 الا لم يدركه رئيس الخوارج وحققت ان يكون المراد به
 معاوية بن ابي سفيان او عمرو بن العاص فاما في بعض
 الاخبار ان لها القيا رايات يوم القيمة وما رواه في اواخر
 المصنف عن الرسول ع في يوم القيمة قلت
 رايات من هذه الامة فليس في ادها بخص حتى ياتي في الحسن
 عند ابي في المصنف حيد واما في الحديث كنه ترفع
 عند اخطاف ليلاتي والمراد به يوم القيمة ليلة في الملائكة
 المصطفى من القيا بينهم وهو موقوف على ما وصده فاعلم
 الاول في رايه مبتدأ مضاف الى قوله متعلق بترفع

فليس رسول لهم حلة سفراء القصر يا ابن المشرق والمغرب وكس
تتم شهنا وكس رسول لهم حلة وردية ليضفي اليها ابن المشرق
والمغرب وكس تتم شهنا ثم ليصعد ان عندنا ثم يدع بنا فيض
ايضا من ربك تسفح فانه من فضل امر الحنة الحنة واهل النار
انما ثم يدعي بهنن ثم فيقولون صفين عند عرش الله عز
وجل حتى نرفع من جبرائيل تسفح فاذا دخل امر الحنة الحنة
واهل النار انما لعنت رب العزة عليم فانزلهم منازلهم من الجنة
وازوجهم ثم والله انزل من جبرائيل امر الحنة في الجنة وما ذاك الا
احد غيره كرامة من الله عز وجل ذكره وفضل الله فقله الله به
ومن عليه هو الله يدخل امر النار انما وهو انزل لغرض
امر الحنة اذا دخلوا ابراهيم لان ابراهيم الحنة ابراهيم
النار ابراهيم اول العدة في اليفاض في الذم من دعا عن القاف
ثم عا باء ثم قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم لا اكل من
اكل عا باء ثم قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم لا اكل من
اكل عا باء ثم قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم لا اكل من

۱۸۸۳

الجنة ثم وضع كل من يوسف بكرس الكرامة فقد عليه كعب
الاول والاولون في صعيد واحد ثم شيعت امة الجنة وادعوا
الى الله وادعوا فيه الشارقة نازس ذلك من خسران عا والاف
في ذلك اليوم امين الله وحجة الواضحة اتمام صدق قوله
شيعته ثم قولهم الحق ولم يمنعوا وفي سائر
سما الله انا لانه قدوة الناس مفوض من قبل الله ثم في
الجنة عا العباد وهو خرافة المدد والقدرة خلاف الله
والصانعة في اتمام له طرف من شجرة الجنة والجنة الفرة
من الناس قد علمت الفرة اني حجة الاثنى عشرية وفي
الجنة موسى شيعته ارجع الى الله عا والجنة عا حدة
والجنة عا الواحد والثنان والجمع والذكر والمؤنث وقد علم
هذا الاسم كل من يتولا عا وادعوا حتى صار اسماء في
الجنة عا وادعوا في الجبل في باب الفاعل من الله وادعوا
الاسف وحرف النون من غير جازم ولا نصب كثر من
الحق شيعت يرووا واظلمة هفوة ولم يمنعوا بناء

الجهول مطلق برودا بذاك جاء الوحي من ربنا
يا شيعته اني نلّا نحن حوا بذاك سقوا سبي وشاروا فيكم
انا واذكر من انصاف علي اول القصيدة انا هنا وانا ما في البيت
ان لي مع رواد الشيعه وعدم منهم من الجوف وكم ان يكون
بن رة انا الملك لا يا س لا رة وكنات الى مته وهذا
الا احتمال وان كان لي بعد الكثرة لولا اني سمع ان ذاك الذي في رايه
المتوسط وديان ذاك الذي في القريب وذلك الذي في البعيدة الوحي فاعل
جاء لي ربنا سقوا سبي واذكر من انصاف علي اول القصيدة انا هنا وانا ما في البيت
ان لي مع رواد الشيعه وعدم منهم من الجوف وكم ان يكون
بن رة انا الملك لا يا س لا رة وكنات الى مته وهذا
الا احتمال وان كان لي بعد الكثرة لولا اني سمع ان ذاك الذي في رايه
المتوسط وديان ذاك الذي في القريب وذلك الذي في البعيدة الوحي فاعل

۱۰۰

يا ابا جعفر انا نقول في هذا القول حببت في انك اكره ان نقول في هذا القول
 يا ابا جعفر علمت ان الله عز وجل يكرم من يحب ان يحب من يحب من يحب من يحب
 ان يحبهم قال قلت حببت في انك اكره ان نقول في هذا القول حببت في انك اكره ان نقول في هذا القول
 قال فقال لا والله الا لكم خاصة دون اهل البيت قال قلت حببت
 فاما قد يميز بينكم له طوارق واما ما تروى في الفقه والسنن
 له الولاية واما في حديث رواه اهل البيت انهم قالوا في العبد الله
 الرافضة قلت نعم قال لا والله ما تتوكل به بل الله يتوكل به ايا
 علمت يا ابا جعفر ان سبعين رجلا من سر السراير رضوا عن علي بن ابي طالب
 وقومه ان يحب ان لهم خلدتهم فحقوا بغيره ان يحب ان لهم
 هذا فاستخرا في عسكر موسى الرافضة لا اثم رضوا فوعون كانوا
 اشته اهل ذلك العسكر عبادة وكرهتم حبب لموسى واهل بيته
 وذريته عليهم السلام فاعز الله عز وجل الى موسى ان امنت
 لهم هذا الاسم حتى خلوه يا ابا جعفر رضوا الخ ورضوا عن اشر
 افرق ان في كل فرقة من قبائلهم فاشبهت فاشبهت مع اهل
 بطن بنيكم ثم وذاهم حيث نهوا واهلهم ثم من اهل راتله

كلم واردم من اراد الله ما يشاء فاشروا فاشتم والله المرحومون المستقبين
 من عذابكم واطمئنا وزعم منكم لم يات الله عز وجل ما انتم عليه
 يوم القيمة لم يتقبل منه حسنة ولم يمتدح شئتم يا ابا محمد فلهذا
 سرزناك قال قلت جعلت فداك زدني ثقل من رزق فقال يا ابا محمد
 ان الله عز وجل ملائكة يسقطون الله في سبعين الف موضع كما
 تسقط الريح الورق اذ ان سقطت من ذلك فله عز وجل الميزان
 يحدون لهم رش ويخرجونهم من رحمهم ويستغيثون اهين اسرا
 استغفارهم والله لكم دون هذا خلق يا ابا محمد فلهذا سرزناك قال
 قلت جعلت فداك زدني ثقل فقال يا ابا محمد لقد ذكركم الله في كتابه
 فقال من المؤمنين رجال صدقوا ما عاهدوا الله عليه فمنهم من قضى
 نحبه ومنهم من ينتظر وما بدلوا تبديلا انكم فقيمتهم هذا الله عليم غيبا
 من لا ينسوا وانكم لم تبدوا بما تغيثوا ولولا فضل الله عليكم كماله
 لجعلهم حطبا يذوقون عذابه وما بدلوا اكثرا من مخرج عذابه وان وعدنا
 الاكثرا لم نغفركم يا ابا محمد فلهذا سرزناك قال قلت جعلت فداك
 زدني ثقل فقال يا ابا محمد لقد ذكركم الله في كتابه فقال

يا ابا محمد

متقايين والله ما اراد بهذا غيركم يا ابا محمد فلهذا سرزناك قال قلت
 جعلت فداك زدني ثقل يا ابا محمد الا حلالا يوشع بعضكم لبعض
 عدوا الا المتقين والله ما اراد بهذا غيركم يا ابا محمد فلهذا سرزناك
 قال قلت جعلت فداك زدني ثقل يا ابا محمد لقد ذكركم الله عز وجل
 وشيعته وعدوا في آية من كتابه فقال عز وجل من سبى منكم
 يبيعونهم والا يبيع لاي يبيحون انما يبيحون لاداء باب يا ابا محمد
 فلهذا سرزناك قال قلت جعلت فداك زدني ثقل يا ابا محمد
 استثنى الله عز وجل حمدا وصيدا والانبيا ولا تبايعهم بخلل
 امير المؤمنين وشيعته فقال في كتابه وقوله اطيعوا الله واطيعوا
 رسوله واعلموا ان الله لا يبيح لكم بيعهم بخلل ولا بغير
 عتق وشيعته يا ابا محمد فلهذا سرزناك قال قلت جعلت فداك
 زدني ثقل لقد ذكركم الله في كتابه اذ يقول يا عبداي الذين
 اسرفوا على انفسهم لا تقطعوا امرهم الله ان الله يغفر الذنوب حسنا
 والله هو الغفور الرحيم والله ما اراد بهذا غيركم فلهذا سرزناك
 يا ابا محمد قال قلت جعلت فداك زدني ثقل يا ابا محمد لقد ذكركم

لعل نبي عرودة وان عرودة القوم المستعانة بالادان القلبي شرا ما
 واما ان ارض ارض ليس فيها شجرة الا وان القلبي شرا ما
 رسته الجالس بما شجرة الادان القلبي شرا ما وان لا
 الله بنا سكي شجعت فيها والله لولا في الارض سكم ما شغلهم
 خلا فلم يجبت رزقهم والله في الاخرة من نصيب كلنا حسب
 وان لعبد وجهه موبل هذه الآية وجوه يرمض حاشية
 عالم ما حصة نقد ما احمية تسقى من على انية وزدعي
 من خالف لكم فاجبه دعائه لكم ومن طبع سكم الله حاشية
 فله ما في شجرة سكم فله ما في شجرة فله ما في شجرة
 سكم حاشية فلا يصح لقا عظمها ومن سكم شجرة فله ما في شجرة
 لعرضي ج عنه والله ان حاشية لعرضي في باض الحاشية
 له الملائكة بالقرن حتى ليطرد ان حاشية سكم في حاشية
 وانكم جميعا لا مل عرودة الله اهل اجابة داه ولا يتيه لانوف
 عليكم ولا حزن كلهم في حاشية فتناضوا في نصيب الله ارجا
 والله ما في احد ارب من عرض الله يوم القيمة شجعت ما حسن

ع

صنع الله لكم والله لولا ان لفتنا افضحتكم بكم عدوكم ولعلكم انش
 ذلك سكت عليكم الملائكة قبلوا قد قال اير المؤمنين في خروج
 لعرض اهل ولا عين من قهروهم يوم القيمة شجرة وجهاهم فريضة
 قد عطا الله ان كاف الناس في الكون والكون ان شرا لا
 يحزنون والله ما من عبد سكم ليقوم الله صلوة الله قد كتمت
 ملائكة من خلفه ليعلمون عليه ويدعون له حتى يرفع عن صلوة
 الادان القلبي شرا ما ارجوهم ولدا م ت كمن وشجعت
 قال سعدان بن مسلم ورا في الحديث عيسى بن مسلم عن عرودة
 بن عمار عن القوم والله لولاكم ما خوف الله والله لولاكم
 ما نبت شجرة والله لولاكم ما قوت عيسى والله لولاكم ما نبت
 لكم شجرة عيسى في ذلك لربع والاجتهاد والعهدة لقا عظم
 وعرض ك شجرة المصطفى وخلا رسول الله في عتي رجا
 مسرور مستبشر افسم عليه وروى عليه السلام فقال في عام
 ما رسول الله ما رايتك قبلت عن شجرة هذا اليوم فقال جيب
 جنت لا تبرك اعلم ان في هذه شجرة عن زل شجرة

فرات

وهو انك قد خذرو وجهك للعالم واصحابك حولك لا تجزم فقال ابراهيم
 يا محمد هذا اتي بنبي معظم او اتي ملك مقرب قلت لا بنسبكم
 ولا ملك مقرب هذا اتي وانبى عمر وصهر ودارث علي
 بن ابي طالب في انك لاداء المخرج حولك لا تجزم قلت شيعة فقال
 ابراهيم اللهم اجعلني من شيعة عاتق بن جبرئيل هذه الاية
 واتي من شيعة لا ابراهيم وعمر بن الخطاب واداء عظيم بن ابي
 جهم اما شيعة عاتق بن جهم ان الذين الذين الذين الذين
 ضممتهم لظواهر متغيرة الوانهم مصفرة وجوانهم اذا جهم السيل
 اخذوا الارض فرس وارتقبوا الارض بحب ابراهيم كثيرة وعمر
 كثير يسود كثير وعمر كثير ليعلم انهم ليعلم انهم ليعلم انهم
 وقية عن القوم اتقوا شيعة عندك ثم اتقوا شيعة
 كيف ما نفقتم عليها وعند ابراهيم كيف حفظكم عن عدونا
 والى اموالهم كيف سركتم لآخائهم فيها وعمر ابي القدر
 عن جابر بن زيد بن جعفر عن ابي جهم يا جابر انك تفسر من انك
 ان شيعة لنا ان يقول بحب اهل البيت فوالله ما شيعة الا

و کلاک جمع
لی و فی المم
فی جمیع بلاد
لحمی و هو

فقال يا امير المؤمنين اتى سرقة فظن اني قد سرقته
 عز وجل اسرقت فقال يا امير المؤمنين سرقة لبا بامر
 فظن اني قد سرقته فظن اني قد سرقته فظن اني قد سرقته
 جعل يقول في الظن قطع امير المؤمنين واما اني قد
 قايده الغر الجاهل ويعتبر المؤمنين وسيد المؤمنين وجعل
 وضع ذلك منه حسن وطمع في ذلك وقد استقبله فخلع
 ابيها وقال انا اسود عيدي حاك في الظن فبعث امير المؤمنين
 في امره اعداه فحفرته فقال قطع عيني في اني قد سرقته
 فقال انك قد سرقته وان جددت حاله طم وعظم في الظن
 اربا اربا لما ذهب حيا في قلبه فمعه فوضع فظن اني قد
 موضع فصح لما كان وعنه في اني قد سرقته فظن اني قد
 الله ما قد سرقته مع الا صبيغ بن نبأه قال دخلت في بعض
 الايام في امير المؤمنين في جامع الكوفة واذا بجمع خفي
 ومعهم كود فظن اني قد سرقته فقال له الامام عليه السلام اني
 انت يا غلام فقال له مرة ثمانية اسرقت انت
 فقال

فقال نعم يا مولاي فقال له الامام عليه السلام اني قد سرقته
 فقال له اسرقت انت يا غلام قال نعم يا مولاي فقال له الامام عليه السلام
 فظن اني قد سرقته فظن اني قد سرقته فظن اني قد سرقته
 امير المؤمنين في اني قد سرقته فظن اني قد سرقته فظن اني قد سرقته
 ويا بانيقين وحمد الله الميقن وانشأ في يوم الهمز المصطفى
 وضع في اني قد سرقته فظن اني قد سرقته فظن اني قد سرقته
 الجعبر لست لست غيث الورد وصف العبد وفتاح الهند
 ومصباح الهمز قطع عيني في اني قد سرقته فظن اني قد سرقته
 الله في وسيد العا بهي وخير المهدى وفضلت بانيقين
 حقه الله في اني قد سرقته فظن اني قد سرقته فظن اني قد سرقته
 في اني قد سرقته فظن اني قد سرقته فظن اني قد سرقته
 طامري لودعي الوقي الموحى قطع عيني في اني قد سرقته
 ونام مرحوم في كنفه فظن اني قد سرقته فظن اني قد سرقته
 صم ولفظ وحق وحق قطع عيني في اني قد سرقته
 سخن بهلول شريف الله فظن اني قد سرقته فظن اني قد سرقته

وسیف الله رسول الله وده له شمس غده لغير قطع غیر حق القبلان لیس
بسیان لیا غن بر حین و دار الشوین لم یسک نایطه و عین کج کلم
در کفین و انصحر در شقیقین البوسیدین بحس لجمین قطع عینی غن
المشاق و انصار تاج لوی بن غالب سید الله انصار علی بن مطلب
عبد مصلو انصهار و انصهار فاحی انصهار فاد انصهار انصهار انصهار
سید غیر عبد الله بن الکوا مع الله ام هم فاعلم علیک امیر المومنین
فعلک سلام علی من اتبع الهدی من عذاب الدرد فاعلم له یاکمان
انک قطعت عین غلام یهو سمعته غیر علیک کعبه حمید فاعلم ستمه قال
بقول کما انکه اردو علیه جمیع قال لعلهم فاعلم ام المومنین علی
امضیا و یانه بالعمیه ضیاء قطبه و فهداه کسره فاعلم امیر المومنین
یا غلام قال فاعلم غیر علی بن امیر المومنین فاعلم له الامام قطعت عینک
وانت تفر علی بیا فاعلم فاعلم امیر المومنین فاعلمها الامام حیدر علیه
و رسوله فاعلم علی کلف فهد الامام و خطه و اردو کرد بر ص کعبین و
لکم کلمات سمعته فاعلم فاعلم امیر المومنین رب العالمین رب کعبه علی انصهار فاعلم
لا محابه کشف الله اعین کلف کشفوا و اردو اردو انکف علی انصهار فاعلم

۱۰۰

ثم قال امير المؤمنين ثم انا انا بنو النور ان لنا محبين لقطعنا
اربابا باعدا وادوانا الا حادون بغضين لواقف لهم العسر
ما اردادوا لنا الا بغضا وكذا مع محبين بنا لشفاعتهم لوليتهم
وبعد هاتوا على المصطفى وصنوه حيلة الا صلح
بعد ما خرف لصكره وبقية كورس وصنوه بصيغة الامر عا
لمصطفى سئل لصكره وصنوه عطف على المصطفى والقصود
ورصله ان يلحق كنان مع عرق واحد كما في النهاية وقد كان
امير المؤمنين صنو رسول الله صلى الله عليه وآله واحد كما عرفت
انما عرفت مع اهل واحد من اهل البيت من اصول شتى وطبقة
عطف بنا لقصود الا صلح التدرج من مقدم شعرا
وهو ان رف صفة جديدة وقطع بان للذات على الملح
ولكون الا واحد على شئ واحد ومع طرق العائنة
كعب الا جاراته لما نزل قوله نعم ايها الذين آمنوا صلوا
عليه وسلم اذ قلتم قد ارسول الله اسلام عليكم خير
تكميل الصلوة عليكم فقال نعم قولوا اللهم صل على محمد وآل محمد

لما صليت على ابراهيم وآل ابراهيم وبارك فيهم وادى حشرهم بآيات
 على ابراهيم وآل ابراهيم آيات محمدية في الكسوف والقنوت
 ، لقولنا في القنوت على غير وقت القياس ليقفوا في القنوت
 كل من لم يزل يقرأ القنوت على ما علمه وقرأه وقوله فصل عليهم ان
 صلواتك من ابراهيم وقوله في التكميل صلواتك على ابراهيم في كل ركعة
 لفصل ذلك في ذلك هو ان كان في سبيل التبع لقوله صلواتك
 على ابراهيم فذلك كلام فيها واما اذا افرد غيره من اهل البيت صلواتك
 كما افرد في كل ركعة فذلك شعار الرسول صلى الله عليه وآله وسلم
 في ذلك انما هو لرفع الشكر والثناء في كل ركعة ترك بدل
 على صلواتك الامام العظام ورجب رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
 والسلام فجزا الله الله الامام لا تقام لا لقول بل في كل ركعة (او في كل ركعة)
 والاخرون ان ذكر الله مع تالوا في فيه واما النزاع في الايراد
 مع ذلك تركن الله مع الفلاس انه مذكور في حديث
 كعب بن الجراح المروي عن طريقه عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 انهم لم يلقوا الا بشرك لعل بآيات واثباتهم لم يزل

الخ

من الله خير فقال ابراهيم جبريل آيات بايعوا فقال له تعالى واما
 ابراهيم رسول الله قال ابراهيم ان ارحمني اني اذا مضى على
 راسي بالصلوة على اهل بيتي فقلت ابراهيم ووصي علي السلام
 سبعين صلوة وانه لم يزل يخطبهم في كل ركعة في كل ركعة
 في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة
 انتم تعلمون عليه سبعين صلوة وانا صليت عليه سبعين صلوة
 واذا صليت في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة
 انما هي ابراهيم في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة
 تصعد ادعائه لا يحق في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة
 ابراهيم في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة
 مولانا في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة
 جعلنا في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة
 فضيلة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة
 ولو لم يزل يوم القيمة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة
 على ابراهيم في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة في كل ركعة

فضائل علي

فصله
رسم و من استیاض فضیله مع فضائله بنی ریط بنی عفراته له
الله نوبت استیاضه بالسمع و منظره انما استیاضه فضیله عفراته
له الله نوبت استیاضه بالسمع ثم قال رسول الله انظر الى
عنه بنی ریط بنی عباد و لا یقبل علی ابن عبده الا بولیته و
البرائه مع اعدائه و مع السعید بن جبر قال ایت عبد الله بن
عباس فقلت بنی عم رسول الله انما جئتک استسئل عن عی
بنی ریط بنی ع و یختلف الناس فی فضیله بنی جبر جبر
سئل عن رجل کان له ثلثة آلاف منقبة فی علیه القریة یاب
جبر جبر سئل عن وقر رسول الله و وزیره و خلیفه و صاحب
حوضه و لوائه و شفاعة الله النفس بنی عباس سیده و لکات
بک الله نیاده و اوکادها و اعلاها و اهلها لکن تأفکوا انما قری
عنه بنی ریط بنی ع و فضیله مع قوم خلق الله عز و جل الله بنی
ان یفعلها بنی عموه امس ما کان الله ببارک و قدا و عن کثیر
الخصر یحسن بنی سلیمان سنة اعنه عبد الله بنی سلیمان قال و جد
فی ذریعة احمد حواریه و ورق مکتوب لعم الله بنی ع

[illegible]

بعد ان كان سبعين سنة ثم غاب البقيت وعا طاب الله الله ملك
 بعثته اثم عرو وثار اليه ليعرفه بنقضه حيث ادعى الفلاني و
 عن بعض الروايات عن القدر عن ابي عبد الله عليه السلام
 عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير قال قال ابي بصير
 انك ان اخطى منك فيه موت ما لم يقبل له من اية ملك من ملك
 عنه عمن لا يلبس منها شيء الا قرنا لطف حتى يلقى الله
 وجادوا ثم قال لفته اثنان عندنا فقال في جودك كخذ
 في الجود ما تفضل لا ترض حتى ايتى صاحبها في جودك فيك
 جاد فسمع عليه واجاب بخت و هو ارضى بسبب السلام فقال
 من انت قال موسى فقال له عمران انك لست تعلم قال نعم قال فما
 جادك قال انك لست تعلم قال نعم وكنت به لا لطيفة
 فحدثني عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 وذكر له فضل من دعا في دمه وطمس دمه وطمس دمه وطمس دمه
 به عن بعض الروايات عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 كلامه في ذلك عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير

له

روح في عروسة واما آدم في علمه واما ابراهيم في حله واما موسى في
 فطنته واما عيسى في زهره واما يوسف في عظمته واما داود في
 واما زكريا في بيته واما ايلان يقول طوافي في انبيائك
 قال انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 ثم المسلمين الا اخذوا انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 جاسع انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 ويدعون الله ثم انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 حيطان المدينة وعزم الامانة يخرج عنها فقال عمر بن قيس
 عليكم بغير ابي بصير فقالوا بجمعهم وفضلوا الخوفا ثم فقالوا
 يا امير المؤمنين الا نرسلك قبور البقيع ورحمة الله حتى نعدى
 ذلك املا المدينة وتدرعهم الامانة يخرج عنها فقال عمر بن قيس
 بانه من ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 عشر افعال خلفه وجعل السبعين من ذراهم ولم يبق في المدينة
 احد الا حضر ثم دعى بالبرذرة وسمان واطمروا دور العمار

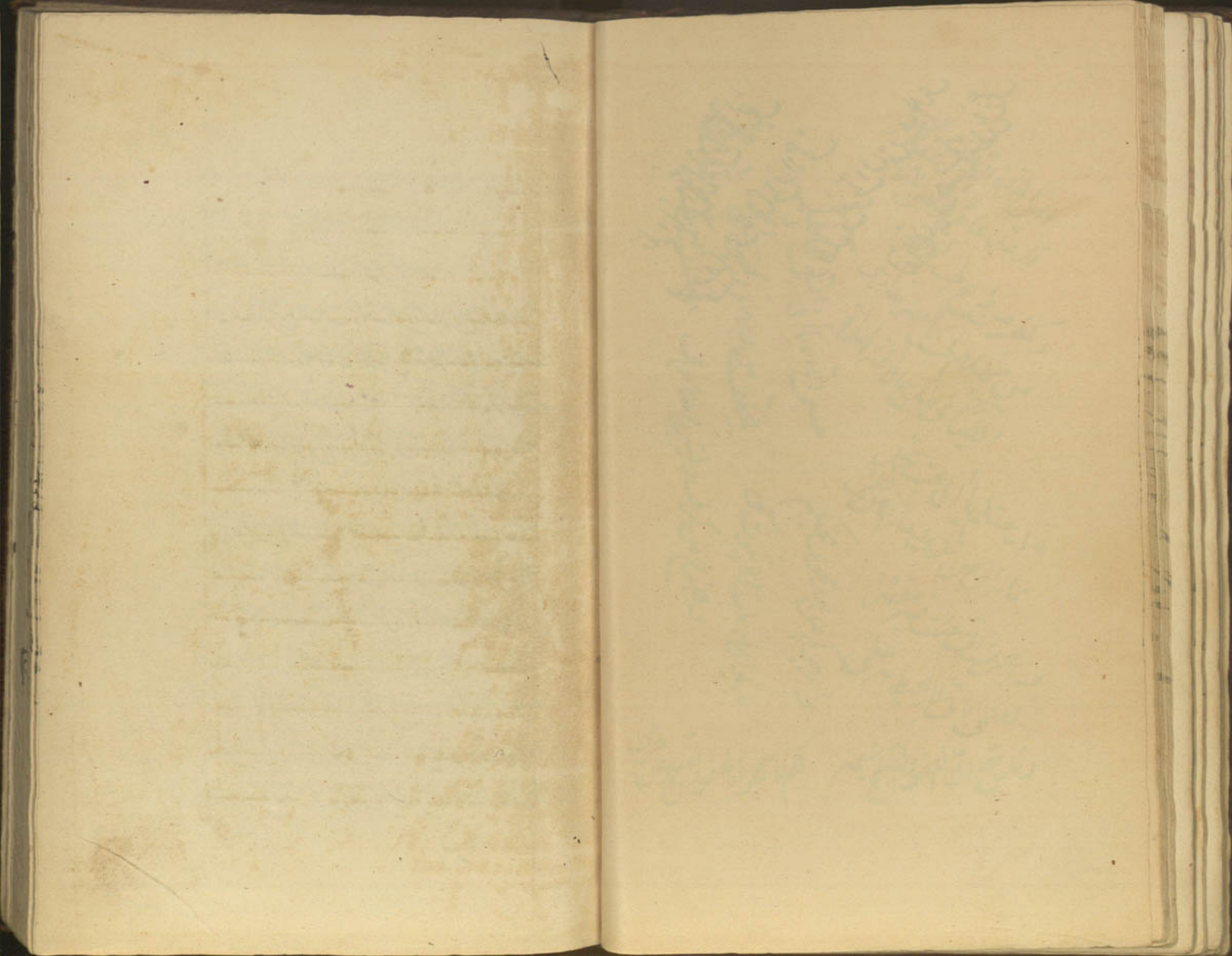
جبرئيل و جبرئيل من ابواب السموات و جبرئيل من ابواب السموات
 ليعزبك السلام و جبرئيل من ابواب السموات و جبرئيل من ابواب السموات
 فلما صارت في كنف تنسبي تلكت ثلث و كبرت ثلث ثم فاطمة
 فذبح بسم الله الرحمن الرحيم طه و انزل عليك القرآن في ثلث ثلث
 ثم جنى بها عليا فلما صارت في كنف علي قال بسم الله الرحمن الرحيم
 انما وليكم الله ورسوله في قوله لا ينزع يوتون الزكوة و هم راكعون في ثلث ثلث
 فذبح بسم الله الرحمن الرحيم فلما صارت في كنف الحسن قال بسم الله الرحمن الرحيم
 عيسى بن علي فلما صارت في كنف الحسن جبرئيل من ابواب السموات
 كنف الحسن في كنف الحسن فلما صارت في كنف الحسن جبرئيل من ابواب السموات
 لمودة في كنف الحسن ثم رددت في كنف الحسن فلما صارت في كنف الحسن
 نور السموات في الارض فلم تدر صعدت في السماء فلم تزل في الارض
 بعدة اهلها في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن
 و هو يصعد من كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن
 الا و انما و هو يصعد من كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن
 الا و انما و هو يصعد من كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن

فانزل

فلما صارت في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن
 قال نعم قال فاطمة في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن
 و قال في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن
 رنية في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن
 انما الممت و انت رجعت من كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن
 و لا تدر غيرك فاذلت النار فافعل في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن
 فذبح بسم الله الرحمن الرحيم فلما صارت في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن
 عن حاتم بن محمد و هو في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن
 قد تم كتابه في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن
 من كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن في كنف الحسن

امدن المدة ان تات صالح
 قد قد عا قها من الاطاع
 وبلغ من شح كل من
 من ضلالم في كل
 الضمان في كل
 عسى الله يا ال الهن مجاهلهم
 يخفف من وزري ويخفف من
 مد صلواتك يا ال الهن
 بما اوق من نفعي ما
 و عرفت اني خفت في
 لعلمي يا ال المحيط بعلمي
 وقد روي ان العفو والصحة
 لكم يا سمحوا العفو عن
 وخرج من كبري ودينه خاطري
 وادبروا ال الهن يا ال الهن
 وادبروا ال الهن يا ال الهن

علم اناف الله يا ال الهن
 وهذا نفعي يا ال الهن
 لقد نفعني هديا نفعني

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي شرع الديات وخصصها من رزقه لرفع الغم عن عباده
ونظام عالم البقوع والصلوة على خير من شرع الشريعة محمد ووالديه الطيبين
المجودين شفاء يوم الودع **الحمد لله** خير عباده المخلصين الذين
على لسانهم خرافة ما برأوا من رزقهم في حق رزقهم في حق رزقهم
امر عباد الله الكائنات في خير ربه الربوبية ان وقلتم انهم يتفادوا
چون حق في نوع بشر را به بطبع وحقا بکبر و فريده و غالباً معادلات
و معاشرت به به دست مشاجرات و نارعات به به و غیر نفوس
و نسب اموال و صمدت به به و دست بکبر و دو ایضا نفوس که ایشان را بکبر
بناست که ذات و تحسین نبات و اگر چه در غیر نبات و در غیر
و اموال یکدیگر تصرف بنمایند و نیز با نواع فی دیگر و در انداختن
افسوس و نفوس را به شانه در تربیت و تحسین نبوت الله علیه و الله بر رزق
امر عباد الله و رفع قننه و فدا و رزق سلطان بود و در و بهد و حکام صمد و صمد

بقدر

هویت را مقرر فرموده که رزق نفوس شریزه از در کتاب مقرر شده و فساد
نه در ایشان بسو که طریق صلاح و سداد بهر باشد و چون که حکام
بر بحث نموده از جمله غوامض مسائل فقه است و در غالب آنها که
بسیار بیان آنها رضوان الله علیه است که اندک فقیر با بهر حکم ایشان
امر شیع الله اهلان بجایه حکام مقررده را در سر سلسله به عفت
ایضا بنمایند نفوس اعم و فایده اشرا تم بهر باشد و چون بهر است
که در تربیت جمیع بنمایان حفظ آنها اندم و تحم بهر **اول** دین **دوم**
نفوس **سیم** مال **چهارم** نسب **پنجم** عقد و حفظ دین باقیات
عبادت که کشتن کافران و مرتدان و عا ر که در اندل صمد و نفوس است
چون که در اینها راسبکشان در حفظ نفوس بقصاص کول هویت که کشتن
چنانچه حیوان فرموده است و لکم فی اقصای حیوة یا اولی
الالباب بغیر دربار شاد در قصاص کول نمره که است از حیوان
عقد را که اگر کشنده را بعضی مقول کشنده و هر کشنده را بعضی
چون که کشنده یا دیت یکسر کشیدن و فدا و در عالم که بهر و حفظ
بکفاح و ملک بین در کینزان و منع از زنا و لواط و نکاح آنها کردن و صمد

آنکه نصف از او باشد نصف از شریک نصف است که نماند از آن به نسبت میزنند
مثال **قسم دوم** در تقسیم هر زمان است آن قسم است **قسم اول** که شش میزنند
 و آن بر کسی است یا کسی که بازمانده از آن محرم نیست بخوراک کند مانند مادر
 خواهر و عمه و خاله و دختر خواهر و دختر برادر و بعضی از علمای مجربان را نیز
 باین اتفاق کرده اند مانند زن پدر و مادر زن و بکمال دار و در حدیثی
 است که گردن زنند پس از او بعضی از علمای گفته اند اگر آن زن محرم بود
 و زن داشته باشد و با محرم خود نکاح است و در حدیثی آمده که زنند و بعد
 از آن سکنش میکنند و اگر زن نداشته اند و در حدیثی آمده که زنند و بعد
 و بعد از آن گردن میزنند و قدری مشهور است در آن نیز اگر زن بود
 و بر برادرش حکم بود و در **قسم دوم** که فرقی با زن مسلمانی را نکند و اگر زن
 میزنند **قسم سوم** هر که زن را اگر داده بر زن کند و اگر زن میزنند
 هر که زن را اگر داده بر زن نکند و اگر زن میزنند و بعضی از علمای
 در تقسیم بر بعضی است بقیه آقا و شریعه **قسم دوم** سکن رکعت است
 و آن بر برادر و جوان و زن و جوان و زن است که محرم باشد و محرم نیست
 که بالغ و عاقل و آزاد باشد و زنی که کمتر از او باشد که طهرانیان گفته اند

بعد از آن

بعد از آن بیع و زرع و دی و هر چه باشد و هر چه باشد و هر چه باشد
 یا از خضر باشد و محرم باشد که زن که غیر خود نموده بر سید محسن بخوراک
 بعد و محسن یعنی زن نیز چنین است که بالغ و عاقل و آزاد باشد و شوهری
 داشته باشد و سکنش با و رسد و نفع از آن محسن یعنی کانی است بعضی
 کمین را نیز گفته اند نسبت به بعضی در محقر را شرط کرده اند و اگر
 قدر ضریف مشهور است و بعضی از علمای آن گفته اند که اگر محرم بالغ
 محسن را نکند یا دختر بالغ یا زن دیوانه و در آمار یا نه میزنند و بعضی فرق
 کرده اند میان طفل و دیوانه و طفل را زانیه قایل شده اند و در دیوانه
 بسکنش و سکنه خانه از آنکه نیست و عظمی که غیر خود محسن باشد
 و زن یا شوهر داشته باشد و خواهر داشته باشد بر شالی سکن است
 و کیفیت سکن است که هر که زن را از آن سینه در میان خاک
 پنهان کنند یا در جوی یا استخوان است و عظمی که زنند یا نه
 و اگر بخواهد را مادر او ثابت شده باشد هر که زن را سکن زنند پس
 لام علیه السلام اگر خضر باشد پس بر محرم و اگر با قرار ثابت شده باشد
 قدر لام زنند و باید که دختر را خضر کنند و در وقت بعضی گفته اند

بعضی گفته اند که یک مرتبه برشته باید بر سنگ زنند چنانکه در دست
 دلد زنده است و اگر در سنگ زنند که غنچه برشته و در دست
 برنج برزد و بعد از آن ناز بر میکنند و در او می کنند **قسم ششم**
 آنست که آفتاب زبانه زنند و بعد از آن سنگ را کنند و این در غنچه
 هر یک که محسن باشند زنند زیرا که غنچه ایشان بسیار برکت
 شنوات کمتر است که ایشان عظیم تر و جمیع کثیر از غنچه فرق میان این قسم
 و قسم بی کرده اند و یکدیگر می گویند که زن یک مرتبه باشد و یک مرتبه
 باشد بشرطی که که نشسته خواهد چوالت باشد و خواهد بر آفتاب زبانه زنند
 و اگر سنگ را میکنند **قسم چهارم** آنست که صند زبانه زنند و بر اثر
 بر آفتاب زنند و این در دست هر یک که زنند و این صفتی که است
 و در بعضی که غنچه بعضی گفته اند که محسن که زن را اعتقاد کرده باشد
 و نیز با او در غنچه زنده باشد و بعضی گفته اند که بر غیر محسن است خواهد عقد
 بر زن که کرده باشد و خواهد کرده باشد و در زن سر زبانه زنند و در هر یک
 کردن نه باشد هر چند عقد بر زن شده باشد **قسم پنجم** همان زبانه است
 و آن صفتی که زن با نفع از دست که زن آگاه باشد و عقد که بر زن
 زنند

زن و غنچه که باشد و با آفتاب زنند که که کوشد فرق میان این قسم و قسم بی
 نیست **قسم ششم** چنانچه زبانه است و این صفتی که یک مرتبه زنند
 باشد و غنچه محسن باشد و خواهد غیر محسن و در زن سر زبانه زنند و در هر یک
 کردن نه باشد **قسم هفتم** همان که بیج زبانه است و آن صفتی که
 یک مرتبه زنند که زن آگاه باشد و بعضی گفته اند که بعضی زنند و بعضی زنند
 بعضی زنند و در زن سر زبانه و بعضی زنند و اگر شترش نه باشد این
 نسبت که میگویند و اما هر یک زنند و زن آگاه باشد و در سنگ را میکنند و زن آگاه
 حقیقا به زن زبانه زنند که بر در هم کرده است و حشر را سنگ را که زن آگاه
قسم هشتم همان صفتی که غیر است و آن دبا که کثیر است
 که در زن سر زبانه زنند و بر هر یک که زنند و در زن سر زبانه زنند و در هر یک
 یکدیگر غیر زنند و هر یک که بر در هم زنند و زن آگاه باشد و حشر را سنگ را که زن آگاه
 بر زن بعد از لام علیه السلام و حشر را زنند و در زن سر زبانه زنند و در هر یک
قسم نهم حکم هر یک که زن آگاه باشد و حشر را زنند و در زن سر زبانه زنند و در هر یک
 زن آگاه باشد و حشر را زنند و در زن سر زبانه زنند و در هر یک
بحث سیم آنکه زن آگاه باشد و حشر را زنند و در زن سر زبانه زنند و در هر یک

اینست که چنانچه تا زمانه میزند بعضی گفته اند اگر ایشان را در وقت زنا
 برهنه یافته اند برهنه میزنند و الله سبحانه و تعالی بر این است
 که ایشان را یافته اند و از آنرا را تفریق میکنند بر جمیع پیش از این
 در دو فرج که این چنان میزنند و گویند که میزنند و زنی را میزنند و بعضی
 گفته اند بسیار سخت میزنند و بعضی گفته اند میان نه بسیار سخت و نه
 هموار و در میان سخت و گرا سخت میزنند بلکه در میان در میان
 زنی در میان در طرفینند که هو اعتدل باشد میزنند **جواب**
 هرگاه کسی که بر کند در صورتی که در دو دنیا به هم که معطوف بر این سخت
 حرم میزنند و در آنرا حرم بدر آید و کفر در خوردن و آشامیدن بگوید
 میزنند تا معطر شود به پودن آید پس میزنند و در آنرا که اگر آن کافر است
 در حرم کرده باشد چون او حرم حرم الحرام میزنند و بسیار سخت
 حرم را رعایت نمیکنند و در حرم او در میزنند و بعضی از علما در حکم حق
 شده اند حرم که حرم حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم است و آنرا
 آنکه معصومین صلوات الله علیهم اجمعین و در میان است و نیز نظر زینب **ع**
 هرگاه زنا کرد و از حق و غیرت نفی میگرداند تا به شوهر میان علما

التمنا

صلوات الله علیهم است که بگوید میزنند و بعضی گفته اند که اگر زنا با یک زن باشد
 یک ضربه میزنند و اگر با چند زن باشد بر هر زن از او ضربه میزنند و بعضی
 ادوایت ابو بصیر **ع** گفت که در هر ضربه میزنند تا بر آید و از نفاس بر آید
 آید و فرزند خود را بشیر به هر اگر کسی نباشد فرزند او را میفکند تا به شیر
 به هر اگر کسی گفت که فرزند او را به هر فرزند او میداند در سنگ و بهر کسی
 شدن از نفاس و تا زمانه در او میزنند **جواب** هرگاه که گویند که
 در یک کاف بیاید تا به شوق که در کرده اند تا ثابت شود که در میان
 او و او به کوه است و فخر شوق ثابت بگوید از ضربه زنی او را تغیر میکنند
 و شیخ طوسی علیه الرحمه و بعضی تصانیف گفته است که هرگاه که گویند باری
 بچکانه در زیر کجابه میزنند که دست در کردن او گفته باشد و او را بگوید
 صد بار زانیانه هر یک که میزنند و شیخ مفید رحمه الله گفته که اگر کواری
 کواری و زند که ایشان را در زیر کجابه یافته اند یا ایشان برهنه میزنند
 یکدیگر بوده است حکم شری ایشان را تغیر میکند تا به صحت و از
 زنده تا زانیانه تا خود زنی تا زانیانه و در حدیث صحیح وارد شده است که
 در زمان حضرت امیر المومنان صلوات الله علیه میزدند و زنی را در یک

در یک طرف میرنه حضرت فرمود که هر یک صد یک کم تا زیاده نودند
بخش هشتم هرگاه برادر از هر مرتبه حد زنده و در مرتبه سیم آن
 کار را بکنند و در یکصد و بعضی گفته اند در مرتبه چهارم می کشند
 و اگر بنده را اذیت مرتبه حد زنده و در مرتبه هشتم دور می کشند
 و بعضی گفته اند در مرتبه نهم دور می کشند **بخش نهم** هرگاه کسی قوی کند
 پیش از آنکه نفق حکم شرع ثابت شود حدش نیز نهد و اگر بعد از آن
 شدن قوی کند مشهور نیست که با قطع نفق و حد نیز نهد و در بعضی
 گفته اند که حکم مجرای است میان حد زدن و نفق کردن و اگر با قرار باشد
 شده باشد و بعد از قرار قوی کند حکم مجرای است میان حد زدن
 و بخشیدن **بخش دهم** هرگاه زنی شوهر نداشته باشد و حامله شود
 او را حد نیز نهد تا چهار مرتبه اقرار کند که زنا کرده است بنا بر مشهور
بخش دهم کسی که قوی را در خانه خود بزند که با زن او زنا میکند و چنانچه
 می تواند نکاح آن را نفق حکم شرع ثابت کند و در اخصا می کشند
 خود و خدا گناه ندارد **فصل دهم** در بیان کیفیت ثابت شدن
 زنا است زنا باید چهار مرتبه ثابت شود **اول** با قرار کردن و

دفعه اول

دفعه اول است که ثابت می شود زنا را اگر کسی زنی خود را بکشد و خواهد زن
 چهار مرتبه اقرار کند زنا و خلاف است در آنکه چهار اقرار باید و چهار
 مجلس شود یا در یک مجلس که بشود نیز کافی است و اشهر نیست که تعدد مجلس
 در کار نیست و گفته اند اگر کمتر از چهار مرتبه اقرار کند او را نیز می کشند
 و اگر بجز اقرار کند چهار مرتبه زنا و اگر اعلام اقرار کند زنا اگر اقرار صدق
 او بکند و در حد نیز نهد و اگر تصدیق کند حد نیز نهد **فصل دوم** ثابت
 شدن بکراه است ثابت می شود سکن بر چهار رکوع عدل
 که گوهر و بند که زنا را در او دیده اند مانند میوه در سر مدان یا سه
 نوعی عدل و هر زن عدل سه شهادت می دهد و اگر مرد و چهار زن که اگر
 به بند اکثر علماء گفته اند که در سکن می کشند و صد تا زیاده نیز کشند
 و اگر کمتر از چهار نفر گوهر به بند ثابت می شود و اگر کمتر از حد نیز نهد
 بر اخصا شش شهادت و اگر بعضی بیشتر بایند و شهادت به بند شش رکوع
 یا نه شش و شش شهادت است که از چهار حدش نیز نهد و اخصا
 یا نه شش می کشند و زنا ثابت می شود بشرط است که شهادت شش
 بر یکصد باشد و موافق یکدیگر باشد پس اگر بعضی گویند در حد زنده

زنا کرد بعضی گویند در بر یک باشد بعضی گویند در فدا نیست بعضی فدا نیست
 ثابت نشود و گویا که هرگز نیست و مشهور است که هر که شری اگر علم بکند
 که شخص زنا کرده است بدون گواه و قرار او را حد میزنند و اما چنین
 در میان مردم هر چه می آید باشد مانند لواط و سر حقه و اگر چه اینها
 مانند حد شش است و هر چه حق طلب کند حد میزند **بجمله آیتیم در حد**
 حد لواط است و قرائع آن در آن حد قصه است **اول** باشد
 لواط نیز شش زنا یا چهار گواهی یا چهار مرتبه قرار و مشهور است که
 هر که شری بعد از خود میباید زنا کند و زنا نه کرده و اگر چه زنا کرده
 او را که گفته اند هر که شری او را حد میزند **قسم دوم** به آنکه لواط بر
 در قسم است **قسم اول** آنکه هر که زنا کرده و در غیر اینها
 کند و فدا گاه نهاده شود بعضی گفته اند هر که بعضی از شش را در حد کند
 باز این حکم دلزد و حد این قسم شش است بر فدا و مفعول هر
 اگر با نفع و فدا باشد خواه از او باشد و خواه نباشد و خواه مسلم
 باشد و خواه کافر و خواه زن باشد و خواه نه و اگر کسی
 با نفع و فدا باشد و هر طرفه یا دیوانه و با نفع و فدا را کشند

الفر

و طرفه یا دیوانه را حد میزنند بعضی گفته اند اگر غیر دیوانه باشد
 باز او را حد میزنند و لام غیر است در گفتن کسی که لواط کرده باشد
 میان آنکه او را حد میزنند و آنکه نه یا با شش مجوز زنا یا دست
 یا شش یا به بند نه و اگر گوهر زنا زنا یا دیوانه یا بدخواب
 کنند و یا نه است که اگر غیر شش او را کشند باشد بعد از
 کشش مجوز زنا **قسم دوم** آنکه با نفع یا سر حقه کند و زنا
 را نهاده او یا در پس او بدون آنکه ذکر او فهم کند در در او و مشهور
 است که هر که را اگر با نفع باشد صد تا زنا نه و اگر هر یک که با نفع
 باشد صد تا زنا نه میزنند و بعضی گفته اند هر یک که حد میزنند
 بعضی با نفع و فدا و از او باشد و زن داشته باشد بشرط در زنا
 نه که کوثر شکر میزنند و هر یک که محض نباشد و با نفع و فدا باشد
 صد تا زنا نه میزنند بعضی گفته اند این را نیز مانند قسم حد میزنند
 و اقرار و قسم است در حد هر صاقل علیه السلام مفعول است که لواط
 است که در میان و نهاده او فدا کند و هر که در حد فدا کند
 کافر شرع است یا نه فدا بر هر صاقل علیه السلام فدا است و این

نیز در مرتبه سیم با چهارم عکسگذاشت میکنند هرگاه هر یک با ریاضه
 تا زبانه نهم باشند **مقدمه ششم** هرگاه هر یک در مرتبه دوازدهم
 یا بیست و یکم یا بیست و دو یا بیست و سه یا بیست و چهار یا بیست و پنج
 میکنند و در هر یک از اینها تا زبانه نهم قدر که می کشند محض
 دوازده و بعضی قدیم تر از این کرده اند و بعضی گفته اند هر یک صد
 تا زبانه میزنند و این نیز عجیب و دیدنی است و بنا بر قدر
 گفته اند هرگاه در مرتبه تغییر و در هر یک صد تا زبانه میزنند
چهارم هرگاه آقا با غلام خود لوطی کند هر چه را میکنند و اگر غلام
 دعوت کند که بر او برود و اگر کند و در غلام ساقط شود و اگر
 جبر باشد نشود **پنجم** هرگاه که نفس بر سر او نشود بود او را
 تغییر میکنند و می کشند با یکدیگر بعضی دوازده تا زبانه و بعضی
 میکنند او را ملاکه که آنرا در غایت ملاکه که هست ملاکه غصه میآید
 میگرد و بر او قوس چشم و بدی که هر سه چشم از او بر او در غصه
 دیگر دارد شمه است که هر یک بر او از در میبویست و حقایق او را
 بیام کند بیام از او **ششم** کسیکه بر سر خود با ذکر خود بگوید که

بسم الله

بیاید و او را که دست و پا کشند و او را تفرقه و او را بپایند با یکدیگر بعضی دوازده و او را
 دوازده و او را که دست و پا کشند و او را تفرقه و او را بپایند با یکدیگر بعضی دوازده و او را
 زبانه تا بیست و یکم یا بیست و دو یا بیست و سه یا بیست و چهار یا بیست و پنج
 میزنند و او را که دست و پا کشند و او را تفرقه و او را بپایند با یکدیگر بعضی دوازده و او را
مقدمه ششم هرگاه هر یک در مرتبه دوازدهم یا بیست و یکم یا بیست و دو یا بیست و سه یا بیست و چهار یا بیست و پنج
 میکنند و در هر یک از اینها تا زبانه نهم قدر که می کشند محض
 دوازده و بعضی قدیم تر از این کرده اند و بعضی گفته اند هر یک صد
 تا زبانه میزنند و این نیز عجیب و دیدنی است و بنا بر قدر
 گفته اند هرگاه در مرتبه تغییر و در هر یک صد تا زبانه میزنند
چهارم هرگاه آقا با غلام خود لوطی کند هر چه را میکنند و اگر غلام
 دعوت کند که بر او برود و اگر کند و در غلام ساقط شود و اگر
 جبر باشد نشود **پنجم** هرگاه که نفس بر سر او نشود بود او را
 تغییر میکنند و می کشند با یکدیگر بعضی دوازده تا زبانه و بعضی
 میکنند او را ملاکه که آنرا در غایت ملاکه که هست ملاکه غصه میآید
 میگرد و بر او قوس چشم و بدی که هر سه چشم از او بر او در غصه
 دیگر دارد شمه است که هر یک بر او از در میبویست و حقایق او را
 بیام کند بیام از او **ششم** کسیکه بر سر خود با ذکر خود بگوید که

صه

و اگر بخت برسد که از صاحب حیوان بپرسند و اگر بپرسند می بیند بعضی گفته اند
قبضه شش را گفته اند و هر شش هفت است که در قسم اول مذکور شده و بعضی گفته اند
در هر حقه از احطام دیگر اعتبار نکرده اند و گفته اند در آن اگر جنین علی گفته اند
تا در یک حقه و در هر حقه بود که اول و بعد از آن تا در هر حقه و بعضی گفته اند
به دو آرد و بگوید هر زمان تا در هر حقه و در هر حقه و بعضی گفته اند
اگر از یک حقه اگر در هر حقه و در هر حقه و بعضی گفته اند
با قرار و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند **باب هفتم** در و طراوت است
و طراوت کان در احطام منور و طراوت است اگر در آن بگفته اند زانکه از احطام
بسته میزنند و بسته اند و از آنکه میگویند و اگر در آن بسته باشد و بسته باشد
و زانکه بر و طراوت بسته اند و نام طراوت زانکه در آن بسته اند و در آن بسته اند
مردن او و طراوت بسته اند و طراوت بسته اند و طراوت بسته اند و طراوت بسته اند
زانکه طراوت بسته اند و طراوت بسته اند و طراوت بسته اند و طراوت بسته اند
با بجهار و اگر از هر شش یکی بسته اند **باب هفتم**
در بیان حقه شش است و در آن حقه مطهر است **اول** در بیان حقه حقه
شش است و آن بسته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند

از طراوت بسته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند
که دلاوت بسته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند
بعضی گفته اند که اگر از هر شش یکی بسته اند و بعضی گفته اند
و بعضی گفته اند که اگر از هر شش یکی بسته اند و بعضی گفته اند
اگر از هر شش یکی بسته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند
شش است و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند
گفته اند که اگر در آن بسته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند
مطهر میزنند و بعضی گفته اند که اگر در آن بسته اند و بعضی گفته اند
و بعضی گفته اند که اگر در آن بسته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند
با بجهار و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند
شش است و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند
و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند
بعضی گفته اند که اگر در آن بسته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند
از هر شش یکی بسته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند
نست و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند و بعضی گفته اند

در این زمان ایضا و او را با خود همراه و به تفریح کند مانند آن دوست و اگر کسی
عزیز او باشد و دوست که خوش تر است از او هر چه میسر شود
و بعضی گفته اند خوش تر است از آن که در حرف او عوام را ده بخورد و از آن معنی که در گفته
و همچنین اگر کسی را در دست دوست و دلالت بر خوشی بخشد اما در حرف محلی بر
خوشی گفته و خط بر ناپاک خوش نباشد و اگر در میان دو مرد که در محبت
تخصیص استخفاف باشد و بر آن که او کوه بدون آنکه دوستی آن او شود
حقه میزنند بگویند بگویند بگویند حکم شرع مصحح دانسته اند که اگر کسی را
خضرت بر او قرار محلی از آن که از شراب بگویند از خایم که آب است اگر
از بیانی از آن است که اگر کسی را در محبت تصفیه بر او قرار بدهد یا در
فرزنده باشد از آن معنی که اگر کسی استخفاف باشد مانند متفکران و بعضی که گمان
علانیه کند و بداند که با محبت و در میان خداوند او دوست است و دشمن او
بر حسب تعزیر و غش و چنانچه از حضرت صادق علیه السلام منقول است که هرگاه کسی
علانیه فریاد کند او را دوست نیست و محبت او عوام نیست و در محبت صمیم از آن
حضرت منقول است که هر کس را در محبت و دوستی که هرگاه بگوید بعد از رفع انگار که
در دین ضلالت میکند و بدو عباد دین میگوید پس هر کس را در این برادران

این را

از این نزد و بسیار دشمن و همیشه با او سخن و دوستی در حق این بسیار بگوید
و بر این محبت عام نیست، باین غیظان گفته در خانه که در این محبت
تا مردم از این محبت کنند از به عبادت این از این محبت چون چنین گفته است تا
حنس بر این نباشد و در جات و در جات بر این نباشد و اگر کسی بگوید
بازن خود که ترا با که نیانتم او را تعزیر میکنند بنابر مشهور **مطلب هفتم**
در شرایط دشمن دهنده دشمن دارد شده است شرط است در قتل آن که دشمن
دشمن باغ و عاقل و محاربه پس اگر باغ خوش که در او را در می کنند
در و در آن جبر نیست و مشهور است که در قتل او در شرط نیست اگر نباشد
خوش که در او را داشت و تا زمانه میزنند و بعضی گفته اند چنانچه باغ میزنند
بعضی گفته اند او را و او را قوت است و در خوش گفته شد شرط است که
محض شده بغیر باغ و عاقل او در میان باشد و محبت و در او از این
اگر کسی که در خوش که در بد و در آن را باغ باشد یا کسی که علیه را کند و
نهان نه اله او را حقه میزنند بلکه حکم شرع تعزیر میکند بر این باغی معصوم
داند و اگر شخص مراد او در میان عاقل را که در دشمن کاوه یا کفر باشد
بگوید این برادران را میگوید و در تو را نگار که در حکم او در قتل تعزیر گفته

برابر جزئی از آن داده میزنند و در آن بر یک صحن دارند که یک نفر گفته
 او را تفریز میکند بر آن که مادرش گفت است و در میان آن باز آید
 و اگر بر فرزند خود را خوش که میاورد بر فرزند خود میزنند و همچنین اگر زن
 مرده خود را خوش کند و آن زن داشته باشد از فرزند آن مرد میزنند باشد
 او را که میزنند بر آن فرزند و نام میزنند او را تفریز میزنند **باب سیم**
 در مقدار خوش و احطام کثرت خوش گفتند تا زیاده است خوش
 گویند زن باشد و خواه مرد خواه از او باشد و خواه بینه و بنا بر شهر و او را
 با جامه میزنند و بر بینه میزنند و دست ترا میزنند و در آن دست
 معتبر دارند که دست که را میزنند ترا دست را بر طر میزنند و ترا میزنند
 سخت ترا خوش گویند میزنند و خوش گویند و سخت ترا میزنند و ترا میزنند
 و اگر کسی که را میزنند خوش و بینه حد از هر دو حد خوش و هر دو را
 تفریز میکند و اگر شخص را خوش گویند و ترا میزنند که اگر کسی که را
 جدا خوش گفته است بر او میزنند و اگر کسی که را میزنند و اگر کسی که را
 گفته اگر همراه باینه و طبع میزنند بر او و او را میزنند و اگر کسی که را
 باینه بر او میزنند و بعضی گفته اند که میزنند و اگر کسی که را

نقد

مقدور خوش گفته باشد و جدا جدا باینه و طبع میزنند که در این صورت برابر
 هر یک حد میزنند و اگر کسی که در تفریز نیز نقد اول حد است و
 مشهور است که حد خوش بر سر میزنند و اگر کسی که را خوش گفته اند میزنند
 هر یک از او را و او را طبع میزنند که غیر از آن و شوهر که این طبع حد
 میزنند که هر یک از او را که طبع میزنند تا در حد طبع میزنند که در حد طبع
 و در حد طبع میزنند که در حد طبع میزنند که در حد طبع میزنند که در حد طبع
 داده طبع میزنند و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند
 میزنند از آن است که نزدی که میزنند و بعد از آن و او را طبع میزنند
 میزنند و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند
 نسبت بر آن طبع میزنند و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند
 و شام خوش گویند تفریز بر او و هر حد **باب سیم** در حد طبع
 شراب بر او میزنند که هر یک از او را میزنند و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند
 و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند
 و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند
 که و حد را از او میزنند که هر یک از او را میزنند و او را طبع میزنند و او را طبع میزنند

[illegible]

که آن نیز علم عزاداری و معنی گفته اند که هر چه یک از اینها بداند که غیر از علم عزاداری
باشد رفیق و یار آن علم از دین او جدا می شود و هر چه از علم عزاداری باشد که در کمال باشد
باشد و کسی بر خصم و صاحب فتنه برود و بداند و دستش را بر سر او نه و در مذهب
مشهور است و بنا بر هر دو یکی اگر کسی را از اینها یا باقی آنها با کمال و کمال
یا با جد بداند و دستش را بر سر او نه و بداند و در هر قسم موضوع که در
شد که کسی را با رفیق یا با یکی با نیست می رود در حق او و هر چه با کمال
آن که او را با کمال بداند و بداند و معنی از علم گفته اند که دستش را بر سر او نه و
گفته اند که اگر کسی بر او در زیر کمال باشد یا بر او در آن خوابیده باشد
و کسی بر او علم عزاداری و داند از علم او با کمال باشد که در هر جا که جز
بداند و علم و معنی و جز از هر طریقی و در هر حال و صفت و در هر
سایه جان و تا خوشتر شود و اگر کسی بر او بداند و بداند
و دستش را بر سر او نه و مشهور و معنی گفته اند که در هر جا که
یا خانه که در هر جا که با کمال بداند و بداند و علم عزاداری
آنکه در هر دو معنی گفته اند و از هر دو یکی و در هر جا که در هر جا که
او را بر این دو معنی که در هر جا که در هر جا که در هر جا که

صحیح از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام نقل است که از حضرت پرسیدند
 که در چه قدر از مال دست و پا را می برند و گفته اند که در ربع دینار رسیدند
 که در هر درم می برند و گفته اند که در ربع دینار بهر تفریق که باشد پرسیدند اگر کمتر
 از ربع دینار باشد آیا نام سارق بود و طلاق میکنند و او در میان حال نبرد
 خدا سارق و در دست حضرت فرمود که هر که بزد از میان چیز را
 که ضبط کرده باشد و در هرگز نگذاشته باشد نام سارق بود و طلاق میکنند
 و او در میان حال نبرد خدا سارق و در دست حضرت فرمود که هر که بزد و دزدان
 میان چیز را که ضبط کرده باشد و در هرگز نگذاشته باشد نام سارق بود و طلاق
 میکنند و او نیز در حقیقت دزد است اما دستش را در کمر از ربع یا از نیم غیر نبرد
 و اگر در کمر از ربع دینار یا در دست بر هر اندازه که کمتر مردم باید بشنود
 بر سر دشت **فصل چهارم** در بیان حد دزدیست هرگاه باغ و
 عمارت باشد مقلد را بربا بزد و دزد و زنا باشد و گفته اند که در هر
 که علاوه بر این هر دو اکتفا شده باشد مثل بخت آزار به هر دو عالم شرع
 می نماید که چهار انگشت او را از بند که متصل بکف است از دست راست
 بکشند و گفت دست و انگشت را بر او می کشند الله بر او وضو نماز او

بمقتول

نه بخور که سبقتان می کشند که از بند دست بکشند و اگر بعد از بریدن دست در میان
 و نیم دزد که با این چوبش را بکشند از مقلد میان تمام و باشند با بر او
 می کشند و اگر در نماز آن است و نه بر او سبقتان که از قوت بکشند و اگر
 در میان نیم دزد که بعد از بریدن دست و در زمان او را هم نیم
 می کشند و اگر در زمان آن نیز جز بکشند بعد از بخت بزد و او را می کشند
 و اگر چند دزد در یکجا باشد یک نفر بکشند و بختش را بکشند و در میان تمام چند
 مسئله است مثل حلق و کتف و کتف **اول** آنکه سکه در دست اولی
 دزد که در دست راست نه گرفته باشد مثل آنکه بعضی با یکجه و اگر غیر از آن
 بر سر دشت باشد در این صورت خلعت بکشند و گفته اند که چوبش را بکشند
 و بعضی گفته اند که با چوبش را بکشند و بعضی از آن فریم اصحاب داده اند که
 بر بدن با لکنت قطع کرده و سکه را از پشت کتف **مجموع** آنکه
 دزد که در دست راست کتف بکشند و اگر کتف کتف بکشند و بعضی
 گفته اند که بر سر آنکه در دست کتف بکشند و اگر قطع بکشند و اگر
 قطع او بکشند بلکه در چوب او را بکشند و با چوبش را بکشند و او را
سیم آنکه دزد که در دست چپ گرفته باشد یا در دست چپش نشد

از آن

نوع

باشند از آن جهت که دست راستش را میبرد و بعضی گفته اند غیر بر نه و او
 در زندان حبس میکنند و در صورتی که هر دو دستش شکسته باشد نیز در زندان
چهارم آنکه حد آدم که دستش را میبرد اگر فقط دست چپش را ببرد
 بعضی گفته اند بریدن دست راست ساقط میشود و اگر گفته اند دست
 را دستش را میبرد و دست برید دست چپ او را باید میدهند مشهور است که
 بعد از بریدن دست چپ که دستش را داغ کنند تا خوش
 بنشیند و او را بکشند **فصل پنجم** در بیان طریقی شریف در کشت
 دانی موافق مشهور به و کلاه است به و مرسته اقرار کردن و بعضی گفته اند
 بکلاه قرار نماند مگر در حالتی که از قوت نرسد و بنا بر مشهور آنکه
 اگر کسی سه ازار که ببرد در عتبات را ببرد او را بکشند و اگر کسی بیش از
 سه ازار ببرد او را بکشند و اگر کسی بیش از پنج ازار ببرد او را بکشند
 مال دزدیده را باید آورد و بعضی گفته اند اگر بعد از اقرار عین مال دزدیده را
 بیاورد ساقط است مگر در صورتی که بر آن تفویک و اله شده است **فصل**
ششم در بیان بقیه احکام است در دانی چندی بطریق **سها اول**
 که در حکم بنانی که قبر را بشکند و کفن ببرد و چندی **قول اول**

در بیان طریقی شریف در کشت دانی موافق مشهور به و کلاه است به و مرسته اقرار کردن و بعضی گفته اند بکلاه قرار نماند مگر در حالتی که از قوت نرسد و بنا بر مشهور آنکه اگر کسی سه ازار که ببرد در عتبات را ببرد او را بکشند و اگر کسی بیش از سه ازار ببرد او را بکشند و اگر کسی بیش از پنج ازار ببرد او را بکشند مال دزدیده را باید آورد و بعضی گفته اند اگر بعد از اقرار عین مال دزدیده را بیاورد ساقط است مگر در صورتی که بر آن تفویک و اله شده است

آنکه دستش را میبرد نه مطلقا خواهد بود که بعضی گفته اند بقیه احکام است
 آنکه اگر کفن بقدر لحد و دزدیده است دستش را میبرد و اگر غیر از
 بلکه قوت برش میکند **قول ششم** آنکه در مرسته اقرار لحد است طریقی
 مرسته را در دستش را میبرد هر چند که مرسته را ببرد **قول هفتم** آنکه
 اگر کفن دزدیده است مطلقا دستش را میبرد و اگر عادت نیستش قبر
 که است دستش را میبرد هر چند که کفن بر نه باشد **قول هجتم** آنکه
 دستش را میبرد نه مطلقا خواهد کفن بر نه باشد و خواهد و خواهد کفن بقدر
 لحد باشد خواهد که مرسته را ببرد و بقیه احکام است که دستش را میبرد
 در شهر **قول هشتم** **مطلب نهم** اگر کسی کوم را ببرد و اگر
 با لحد آنکه دزدیده است دستش را میبرد و اگر با لحد آنکه طفل
 میزند کوم میزند میان نیک و بد میکند باز غیر بر نه و اگر کوم غیر قهر است
 اگر بنده است و اگر از او دزدیده است دستش را میبرد و بعضی گفته اند
 دستش را میبرد و اگر از او دزدیده است بعضی گفته اند دستش را میبرد نه بر او دزد
 بلکه بر او که اخی و در زمین کرده است و ظاهر بعضی از اخبار است
 که اگر کوم غیر از او دزدیده یا مریض از او را ببرد دستش را میبرد نه

طریق

و خلافت مشهور است **مطلب ششم** کسی که بر دوطرف که از جبهه و بعضی
مردم زمره سربازان گفته اند اگر از جبهه باشد بلا بدزد و غیره
و شش و اگر از جبهه باشد از بدزد و بدزدند و بعضی گفته اند اگر از
شماره جبهه باشد که از شش سرباز است اگر از آن اول سرباز است دست
مربوطند و اگر از بدزد سرباز است غیر تربند و ظاهر است که غیر تربند
و دوطرفی و عیاران که عیارند و سربازان سربازان دست تربند
نیز که آن را بطله تعزیر میکنند **مطلب هفتم** کسی که خورد و بدزد
در هر خط و شش از غیر تربند زیرا که در خطه عیار است و از دوطرف
قطعه دست کسی که جبهه بدزد و بدزدند و اگر تربند که تربند و
همین خلافت کسی که در خانه تربند یا بدزد و بدزدند تربند یا بدزد
و بعضی که شش و حیوانات غیر از این بدزد و بدزدند که مالک
یا جبر مالک نظر با آنها کند تربند یا بدزد و بدزدند تربند که تربند
مطلب پنجم کسی که مرتبه بدزد کند و هر در یک ملک و قلم
شرع ثابت کند دست تربند یا تربند و با شش تربند و بدزدند
که آن بدزد اول تربند یا بدزد در قلم و فایده در عهده کردن عیار

و

بیشتر و اگر از آن بدزد و اولی که او بدزد و بعد از دست تربند بدزد
و اگر که او بدزد و بدزدند تربند که با شش تربند بدزد و قلم تربند و بعضی
در تربند بدزد و بدزدند تربند که او بدزد **مطلب ششم**
اگر کسی در انبساط و تفریح لباس را هر چه بدزد و بدزدند تربند
دست هر چه را تربند و بعضی گفته اند دست هیچیک را تربند و در عیار
مطلب هفتم اگر کسی چنان بدزد و در میان عیار کند و تربند
آیه اگر آن عیار کند آنرا نه سه سینه و چوب دست تربند و بدزد و
بیشتر از سه سینه تربند که غیر تربند مانده عیار که بدزد و بدزدند
غیر تربند و اگر عیار دست تربند در میان عیار و بدزدند یا اگر عیار
مقتضی از لباس کس تربند و شش تربند شش تربند یا بدزد
یا قوی یا مواریع را عیار کند و دست تربند عیار شش تربند یا بدزد
مطلب هشتم اگر کسی شربت خوک بدزد و خواه از صدای و
خواه از ذوق که در آن باشد دست تربند یا تربند و بعضی
اگر سرباز یا طنبور یا دف یا ساز یا اینها از آلات و اموال بدزد
و اگر طرف طهر و نقره را بدزد و بعضی گفته اند اگر بر شش تربند یا بدزد

مطلب

مطلب

مطلب

بهشت بر حقیقت و اگر بدارد از این دو شسته و حقیقت شکسته است و تقدیر
 لغایب است و حقیقت بر لایق نیست **باب پنجم** در حقیقت محاسب
 و در آن چند فصل است **فصل اول** در معنی محاسب و آنکه هر کس
 عیب و سواد عیب بهینه کند از برادرش نیندازد مردم نخواهد در دنیا و نخواهد
 در صحرا و خواهد در روز و خواهد در شب خواهد در آب و خواهد در میان
 اگر همه عیب عیب بهینه باشد و مشهور است که زن در مرد هر
 در نیم باب نیز حکم داده و بعضی گفته اند زن محاسب عیب خود
 بعضی شرط گفته اند که از اهل ریس و اهل علم باشد و بعضی شرط گفته اند
 که کسر باشد که مردم از او بترسند و اگر مرد ضعیف باشد که از حاکم او
 نترسد هر چند تقدیر نیندازد محاسب عیب خود و اگر اهل علم باشد
 اعتبار گفته است بعضی از آنست که قریب احتیاج داده اند که شرط علمت
 در عرف و در راه زن و قاطع طریق گویند و بر هر تقدیر اگر کسر
 بر سبب نزل و بازر میگرداند محاسب و دیده بان راه زن
 یا کس که مددش کند در غیر راه زن در حقیقت حکم راه زن نیندازد
 و در دنیا و دنیا میزند و بتفقی و تسلط علانیه و لی غیره حکم محاسب

والله

دارند و اگر محاسب باشد محاسب عیب خود کند و کشته شود و نیندازد
 و محاسب نیندازد هر چند در عیب بهینه باشد و اگر محاسب نیندازد
 باشد و از سبب عیب و از سبب عیب بهینه عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند
 نشود و اگر بزرگواران که بدون آنکه عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند
 قطع عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند
 خواهد با او با زن او با همی ام او عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند
 باشد و اگر محاسب که عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند
 اگر عیب بهینه کند باشد و اگر عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند
 و اگر عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند
 مشهور است که زن و اگر عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند
 و اگر محاسب عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند
 اگر در حقیقت عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند
 اگر کشته شود و اگر عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند
 محاسب عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند
 رسول الله عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند و عیب بهینه کند

بدو رفته و از آنها ریک ازاد یان باطله کند نه در هیچ هوادان یا برسان
 یا کبریا یا الله کند چیز را که ضرور در هیچ کسده باشد یا شایسته کند
 چیز را که ضرور نیست که داخل در هیچ کسده باشد یا کبریا که هر کس را
 کند بر خود چاره کسده و عدم عقدا و بانی مثل آنکه برارست و اتفاق
 و سایرستار که کسده یا برارست که بقصد خدا است او کسده کند
 و قرآن مجید خود را در آن قرار است کند و بسته با و ایضا و الله
 کند بر قرآن یا صحیفه یا کتب دعا و حدیث اهل بیت علیهم السلام
 زنده یا بدو ضرورست در میان کعبه معظمه یا غیره عقیده
 رسول خدا و ائمه اطهار علیهم السلام برین باطله کند
 یا کبریا در آنجا کعبه را ازاد را مانع قرار کند و در آن
 آنها و نه به یکس از علی و ضرورست این نیز را که مثل آنها که فرات
 ضعیف کعبه بنیامه و ضرورست که عقاید اکثر آنها را ذکر که ام مثل
 واجب بجهان نماز یا بیخاطره و عدم کار کعبه را آنها و شکر بجهان
 آنها بر کعبه و سجود بر بکبره الام و ایم و قرآنست باطله
 و شکر و طاعت آنها باطله و واجب بجهان محمد بنیامه و حضرت

وفاقی

و نه کسی و نه کسی بجهان و باطله و ضرورست و واجب بجهان کعبه و نه
 بر هر دو کسان و نه کسی بجهان و واجب کعبه در روز ماه مبارک رحمت
 و کعبه و نه کسی بجهان و نه کسی بجهان کعبه و در هر دو کسده و نه
 زمان ناقص روزه است و واجب بجهان حج و شکر بجهان کعبه و نه
 رطوبت و کعبه و نه کسی بجهان صفا و مروه و خوف عرفات و توقف شکر
 بلکه تر از کعبه و نه کسی بجهان کعبه و نه کسی بجهان کعبه و نه
 و نه کسی بجهان کعبه و نه کسی بجهان کعبه و نه کسی بجهان کعبه
 جماعت در نماز و مطلوب بجهان کعبه و نه کسی بجهان کعبه و نه
 زنده را در هر ضرورست بجهان کعبه و نه کسی بجهان کعبه و نه
 و حرام بودن زنا و لواط و شراب خمر و کشتن یکدیگر و حرک و حرک
 میست باطله و حرمت کفاح مادر و خواهر و دختر و برادر و دختر
 خواهر و دهم و ضامه و مادر زن و خواهر زن و ماری و حرام بودن
 ستم کردن و مال کسده بجهان کعبه و نه کسی بجهان کعبه و نه
 نوزده ناحق و بر جوح بجهان کعبه و نه کسی بجهان کعبه و نه
 سکون کردن و بجهان کعبه و نه کسی بجهان کعبه و نه کسی بجهان کعبه

پیش از آنکه در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید
 اسرار که در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید
 باشد و از این پیش از آنکه در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید
 کند مرتبه ششم **مقصود** در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید
 آقا احکام مرتبه ششم در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید
اول زن مرتبه ششم در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید
 شده باشد و از این پیش از آنکه در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید
 تر به میکنند و اگر تو به کرد از قبولی میکنند و اگر قبولی تو به نکرد از قبولی
 حبس میکنند و در اوقات نماز میزنند که تو به نکرد و در حبس میزنند
 تا بعد و در حبس صحیح از حضرت صادق علیه السلام نقل است که زنان
 مرتبه ششم در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید
 و اگر شیه آلوده بود و میباید که نیرد و چهار درشت و کند او را
 مردان نند و از برانجامیده شود و چون به سر رسید
 که او را حبس میکنند و در زندان کار با و نمیکند **مقصود**
 حکم مرد است که مرتبه ششم در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید

بنی

پس گفته او صلی الله علیه و آله و سلم و از این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید
 تر به کند تو به پیش مقبول نیست و بر هر حال او را میکنند و همان که مرتبه
 شده زنی بر او حرام میگوید و عده وفات میدهد و باقی را میباید که مرتبه
 قصوت میکنند و عده وفات که آری میباید که عده وفات که آری مقبول است
 معصوم گفته اند مقبول نیست و عده وفات که آری مقبول است
 علم را عده وفات که تو به پیش زود حاضر مقبول است اگر کسی بر اثر او
 او مقصد نشود یا کسی نباشد که تو به او را داشت و تو به کند عده وفات
 و معامله شش صحیح است از عده وفات که آری مقبول است و عده وفات که آری مقبول است
 گفته اند که باقی را زود داشت است و بر عده وفات که آری مقبول است
سوم مرد مرتبه ششم در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید
 ستمانی شده باشد و بعد از آن مرتبه ششم در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید
 تر به شری قبول میکنند و اگر تو به نکرد و از این پیش از آنکه در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید
 فرمودن خلافت معصوم گفته اند الله که در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید
 و این گفته اند بر افاق او را نیرد که ستم او را میگوید و عده وفات که آری مقبول است
 چهارم میکنند و باقی را در این راه برانجامیده شود و چون به سر رسید

او در اکثر تو بکنه و باز مرتبه ششم به چهارم ع الله و الله
 میکنند و تو به اول قبول میکنند و مرتبه ششم نام است یا نبی است
 و بعضی گفته اند هر که شنود و خواند که شست و این قول خلاف مشهور است
 اما اگر کسی بگوید یا نبی است یا نبی است که گفته است و او را تو بر
 میکنند و بعضی میگویند او را از برای که او واجب القتل است یا نبی است
 که به رخصت نام علیه السلام و او گفته است **فصل ششم** در بیان
 سبب احکام است **اول** فرزند نامی که پیش از مرتبه ششم نبی است
 حکم مسلمان دانند خواه ظن و خواه تا و اگر پدر و مادر هر دو مرتبه
 باشند و در حال ارث او و ارثش از فرزند هر سه موافق می شود
 حکم مرتبه دوازدهم است که از پیش از این است او را در بعضی میگویند
 و حلال است که آیا او به بنده می تواند گرفت از او و او را نیست
 که می تواند گرفت و بعضی گفته اند اگر مردی که از او جدا باشند
 می تواند بنده کند و اگر در میان مسلمانان باشد نه بعد از بیعت
 ایشان را تلفیف مسلم میکنند اگر قبول اسلام نکرده اند میکنند
ششم اگر کسی در حال غصب زوجه بگوید و دعوی کند که به اختیار

از

از من جدا کرده و در غیر حال غصب کند که پسند دارد و غلط بر
 زبان است و در هر حال شش یا کمتر از او و هر که دوستی با او میکند
 باشد از او می شنود و اگر در حال سر زده بگوید یا نبی است یا نبی است
 که مرتبه ششم است و بعضی گفته اند اگر عقد او را بدین باشد و بعضی گفته اند
 حکم مرتبه دوازدهم **ششم** ثابت می شود در زوجه بگوید یا نبی است یا نبی است
 و گواه عدل **چهارم** هر که زن مرتبه ششم عقد طلاق می دهد
 اگر در عده زوجه کند عقدش باطل است اگر زوجه بگوید یا نبی است یا نبی است
 از جهت بیان ایشان بر طرف می شود و این در اینجا حلیه است که بعضی
 از شما علمای عظیم بعضی از زنان که خواهند از شوهرشان جدا شوند و داد
 را حاضر بطلب و می شود میکنند که با بر قرآن مجید بگذرانند مرتبه ششم
 و زوجه بگوید یا نبی است یا نبی است و در خانه شوهر حرام شود و آن
 ملعونه نکند میکند که اگر از این جهت از او شوهر را نکند مانند
 و در اینجا عده بگوید یا نبی است یا نبی است و اگر در جهنم می رود
 بعد از آنکه معلوم نیست که با خود است چنین حکم تغییر می دهد
 از او دهد **هفتم** کسی که از او می شنود یا نبی است یا نبی است

به طه از برای اینه معصومین علیهم السلام جاریست که هر که بشنود
بگفته اگر خوف ضرر جان و مال خود یا احد از اولاد یا نسیب
باشد در میان باب خطا خلاصه میان علی مرتضی و در حدیث معتبر
و اوست که هر که حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود که ای مرتضی
در باب من و سید هر که از کس بشنود که مرا بدید ای سید و شنید
سیدم بر شنود و در حدیثی که در آن روز یا پیشتر مرافقه میکند
و بر یا پیشتر و در حدیثی که هر که نزد او یا پیشتر میگوید
که عیسی بن مریم گفت و حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود که هر که بشنود
که کس عیسی بن مریم را بطاعت و اطاعت و انعام می دهد یا در دنیا یا در آخرت
و آنکه که خوشی و سعادت آید بر رسم که خدا را بوضو می کند و از آن بگوید
ایش را بار باری از این عالم بفرماید که خوف داشته بشود که خدا را بوضو می کند
می کند و سوره حمد می گوید یا سید هر که در سوره حضرت محمد صلی الله علیه و آله
بجهر گفته آنکه هر که بشنود و خواند آنست و بجهر گفته آنکه که مخصوص من
شرع است **باب نهم** در بیان مایه و در حدیث معتبر
از احکام متفرقه و در آن چه فصل است **فصل اول** در بیان

شبه سحر است و جادو کند از جمله کمان کبره است اگر سحر جادو کند یا
شبه او را می کشند و اگر کافران بدو کند و در آن شبه او را قهر می کنند و حضرت
مصدق علیه السلام فرمود که کافران طغوت و سر طغوت و در حدیث
معتبر و از آن حضرت فرمود که هر که برهنه زدن بر یا کافران یا غیر یا غیبت
و کینه گوید بصدق کند تحقیق که کافران و شبه است جمیع کافران خدا در
حدیث و از آن حضرت که زنا آنست و رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم
یا رسول الله شوهر دارم و در حدیثی که نبی عیسی و من جادو یا جادو
او را بنده ایمان کنم حضرت فرمود که ای کافران که کفر را در سر خود
در آن حدیث که در حدیثی که ای و ملائکه ملک در آن روز و در حدیثی که این
بسی از آن آیه که در روزگار و در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی که
در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی که
از او را در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی که
تا شکر کند در بدن آدمی و دل او بصدق او شد آنکه کافران که کفر
با کس دوست کند یا دشمن کند و آنچه بقرآن و دعا و یا کافران
حق و شبهه که بعد از آنکه شکر خدا را در حدیثی که در حدیثی که

و اعدا شده و از حضرت است و شکی که در آنجا نمیکرد و آیت که می
 بینید مثل شکی است و احوط آنست که آنجا را نیز نماند و شیخ با التماس
 آنکه فرمودند که دعا و قرآن را بر طبق خواندن خوب است بهمان که گفته
 جا و در آن شیوه و نموده که دو یکبار از حق است بخواند و آنرا گفتن
 و از حق و همان که در آن او در حقش گفته کردن بجا و خجسته که خوب
 یکبار یک سیدانند و که در آن و در میان و در آنجا و در تمام ملک که کردن
 و نیز بجا است ساختن و طلسمات از حق و با آن شیخی کرده اند نموده را
 که امور غریبه ظاهر سازند از آن جمله و سرخانی که میگویند که گران میکنند
 و از جمله سحر که از غیر این است که آنست که بعضی از آن از حق و
 گفته اند از جمله آنست جمله که میگویند و در یافت دیدن چش و سحر
 کردن آن و عزت خواندن و رسم دادن بطن چینه که منفرات
 مفهومی غریبه و باقی و شیخی سحر و سحر که میگویند که در آنها با آن
 و آن سحر و شیخی چینی میکنند بر نفع و ضرر مردم با جیبانی و شیخی
 حاضر میکنند بر آنکه خبر از ایشان بپرسند و نقل کنند باقیها و
 خود چینی را داخل بدن و از حضرت گفته اند بعضی از آنها در کتب سحر

حقیق

حقیق نهاده و محقق حیات از آن است که آن ترش نمیکند و بعضی گفته
 که بر آن رسم است بعضی محقق نموده و سحر است مانند شنبه و بعضی
 احمد و الله و اثر با نسبت به سحر ترش نمیکند از محقق و عداوت
 و عداوت و مذلت و شکی اینها و عقیده آنکه گفته است که کاه است
 که سحر است گفتن و بهیاری و جادو بی سر و در آن سرش و سبب
 محبت و عداوت میان کس میکند و اگر حلال دانند و مکینه کافر
 میشود و اگر حرام دانند و مکینه یا بد کرد و یا بد دهد کافر نمیشود
 و بعضی گفته اند کافر میشود و از آن گفته اند که کافر است حرام و طایفه
 که در ذکر عماره بنموده و میگویند او را از آن و حیران شده و بعضی ادویه
 و با جوشان و سحر محسوس شده و چنان گفته اند که خلافت عمر
 پس مرد و را فرمودند که او را بگردان و از آن گفت شروع گفت پس
 و از حضرت است و گفت بگذار مرا و اگر مرا سحر میسوزم او را سحرند او
 و در همان غمت مرد و نقل گفته اند که زن جادوگر را با آن از امر
 گرفت پس نزد پزشک آمد و از آن و حیران گفت بگو سحر میسوزد
 از امر بر او نقل گفت بر این ترش نمیکند و در حیران او و الله

که هر چند بر آن شهادت زده ایم در برادر که در دست یافتند تا آنجا
تحت علمه نهاده و حق نبوت که را تمام جبهت پیش از ظهور نبوت
در پیش رانده و از آن حضرت که با آن بزرگوار و با آن عظیم
بر آنجا مترتب شده اما بعد از ظهور از آن و شیوع آن را حضرت
و اهل بیت علیهم السلام در پیش رانده و دعا در میان خود و اکثر مردم بجا
شد این را نه تنها ایشان که بسیار ضعیف گردیده و ضعیف و در میان
نفوس قوی که عظم و قوت کامل بر جانب مقدس الهی دارند
که در پیش آن کم اثر میکند و اکثر ایشان در مردم ضعیف و فقیر
مانند زنان و کودکان و پیشانی فقیر شعله ام از هر نوع
از احوال و دوا و هر چه میخواندند که در آن از آن کسرتان علیه رحمة
و از فضل آن بزرگوارانند که با این جلد و درخت عظیم که در نظر
و عظمت و علوم غریبه به آن و مردم بر سر او جمعیت عظیم کردند
و بسیار بر او راه یافتند و شکر مرا که تکلیف بسیار به بدن او برد
و اعتنا نمی شد و چون خود نیز قدر اسرار و علوم غریبه کرده و بگویم
بر طبع بسیار که آن که چون بر خود کسب نمودند و اقامت در درگاهش
گفتند

گفتند که اینها که ادعا میکنند که را در پیش نهاده اند و در میان کفتم و بزرگوار
آنهم بعد از چند روز شنیدیم که او نفی کرده و آن کسی که میگوید که اینها را
و دیگر به بدن او بردم که اینها را آن او بسیار بر او بدین آورد
چون او را حالتش بر خلاف سابق مرتطم و مکرر بسیار کرد و در آنوقت
بر او گفت که اگر میگویند که این را که بگوید آن شخص که با این کفتم چه چیز
در دست از رحمة میگوید کفتم که اثر رحمة ایشان یافت کفتم که
نایم با این نه که با این تقدیر که با این نه و دوا و عیانی بسیار
گفتم و یکبار دیگر در پیش نهاده اند و بعد از آن که آن سخن گفتی
هر چند بخشد که در پیش کردم و هیچ اثر نبردم نیدانم چه جهت داده
من جواب گفتم که تو در این اعما را در جلد کوفه را با این چنین کردی
و اثر دیده و اکنون بشهر و از غایت که آن را اسلام از طاعت و عبادت
جمع بی زنا و زکوة و هیچ فایده نیست که چند نیز قرآن مجید و محفله
کاظمه و کتب دعا باشد و انگشت غریب که بر باو پیش چندین تقوی
و دعا نماند و نه باو این شکر است از عیایه حق و توانی
دعا و دل بی تو است بتمام و بر خدا و چنین نهاده و کار

باطل تریم از سینه منظره کفر این تو به کار آنها آید این را که نشسته
 دست مرا بر سینه و او را در سینه سختی که در او را که کفر آید نشسته
 و بدانکه سحر موفقی نشود به یک آوار یا بدو که ای دل نباشد
چونیم کسی که مرد را ببیند که آرد به بر سینه بنی او یا بر او عظیم
 او را که از زنا و لواط میخواند متوجه رخ او شود و اگر از دفع کردن
 آن ناسی نشسته نشد خوشی هر است و عرض نماید و بعضی می روم را نیز در
 کرده اند مانند مادر و خواهر و دختر و عیله و جانم و دختر خواهر و دختر
 برادر **سیم** کسیکه بانی که کسر شرف نشود از بهر اگر چه با هم
 او به بهر یا از رخت و یا از لفظ و یا از مردم با هم کنند میخواند او را زهر
 و منع کند و اگر منع نشود میخواند بر او چوبه یا سنگ یا طلا زد و اگر
 با نیت از احسان کشته شود خوشی هر است و اگر محرم زمان باشد خوشی
 میخواند که در آن میخواند و او را از آن آید مگر آنکه زنان برهنه باشند
 که در بعضی است بخوبی بوی با نیت از احسان کرده اند و اگر کشته
 شود خوشی هر است و باید تا ملک باشد که در دفع کردن بعد از زنا و
 ننگه مثل که ننگه بریده آید دفع کند و ننگه نکر کند و اگر سحر

الکر

از کسر رو به در میاید و بر هر موضع نشود میوان کشته نشوید هر است
قصد چهارم مشهور است که آن عالمی که میخواند که اگر کار
 که در شب که سحر جبهه شده باشد و اگر بعد از صبح بر نه او را به دل
 آنکه علی کرده باشد و سحر جبهه شده باشد بعضی گفته اند و بعضی او را
 آرد کند و مشهور است که کشته شود که است و در هر یک صحیح
 و دلخواه است که گفته اند که بعضی آنکه او را آرد کند
قصد پنجم جمعی از علمای قایلند که هر که بر سر زن و شوهر
 بر زن خود صد میخواند اگر مسیکه دانه و بعضی میخواند که سینه
 و بی هر کدام بعضی از فقهاء گفته اند که آقا و پیر و دشمن هر دو صورت
 صد میخواند که بجهت شیشه و بعضی گفته اند که مسیکه اجماع
 باشد میخواند و در احوط است که غیر محرمه کند اگر چه در است
 که منعند محرمه خواند که در هر هر تقدیر باید که علم را قوی و خوب
 صد و در شب باشد پس اگر بگوید ثبات کف باید که نزد محرمه
 ثبات شود **قصد ششم** حکایت است که آیه محکم در زمان غیبت
 لام میخواند آقا صد و یکصد یا نه جمیع کثیر از علمای اثنی عشری

آنست که مجتهد جامع شرائط عدلی تواند در آن غیبت اجماع و صیغ
 مکتبه شتر داشت برین و در آن لفظ و شکل را کردن و در آن کشیده
 و بعضی گفته اند صدق که مکتب رسیده جاز غیبت آنکه و بعضی گفته اند
 آنچه گفته اند بر وجهی که میگویند که در بعضی گفته اند صدق در آن مطلق
 کار نام تمام و باقی است که در مجتهد جامع صدق را غیبت آنکه و در
 مسئله جاز از آنکه نیست و تحقیق این مسئله بر غیر و غیر از آنکه
 هر مجتهد را بر وجهی که خواهد که در باب **ششم** در بیان غیبت آن
 و در آن چند فصل است **فصل اول** در بیان غیبت آن
 بعضی ها و در باب ششم و بعضی ها و در آنکه نیست که بر آن امر
 کنند که فایده آن مستوفی صدق نباشد و بعضی گفته اند مقدار
 تعیین بر آن نباشد مطلق یا فایده و چند ذریعه گفته اند که
 صدق و تعزیر **اول** عدم تعیین اندازه آن یا نحوه مذکور شد
ثانی سادگی آن که در دو بند مکرر آنکه حکم مصلحتی در
 تفاوت و آن **سیم** تفاوت تعزیر در بزرگ و کوچک
 که به خلاف صدق که تفاوت غیبت مکرر در جایی که تعزیر باقی میماند

بقی

چهارم متعلق تعزیر لازم نیست که نسبت لغای مصیبت باشد مانند تعزیر
 که در دیوانه بکلاف حد که بنا بر شهوت بر غیر مطلق و از غیبت **پنجم**
 ساقط شدن تعزیر بر آنکه بکلاف حد که بعد از شریعت نزد امام ساقط
 میشود و به مکرر آنکه با قرار نباشد باشد که امام هم در بعضی
 از حد و تعزیر است میان آنکه بر او امام است کند یا بخشد **فصل**
ثانی در بیان حکام تعزیر است بدانکه تعزیر امام و نائب امام
 جاز است بلکه در هر یک بر هر یک صدق دارد مگر آنکه ترک تعزیر
 کند اگر چه به تنهایی یا با آنکه نباشد یا زدن یا حبس کردن یا عتاب
 و سرزنش کردن و مشهور آنست که آن صدق دارد و منوط بر آنکه
 شریعت است و بعضی گفته اند از آنکه تازیانه است یا کتک یا تازیانه و
 بعضی گفته اند از آنکه تازیانه است یا کتک یا تازیانه و بعضی گفته اند
 که شریعت صدق دارد و زدن و حبس یا زدن یا زدن آن نسبت به آن منف
 زدن نباشد شریعت تعزیر اعمال که از قبل زمان یا بعد است آن
 باشد و از آنکه از صدق تازیانه باشد و در بند مکرر از آنکه تازیانه
 و در مورد و در شریعت عام کمتر از شریعت و تازیانه نباشد و همچنین در شریعت

کمر از حد غش شه و برین قولی کار از قوت نیست و اگر نه گفتند که
 مکر است عظم و کردگار زاده تازیانه زدن و در در و است
 مستقیم در اشته است که تا و بر کدک و بنه و بنج تازیانه است
 شش تازیانه که بهیولان بنشیند و در در و است و اگر است تازیانه در کدک
 وارد شده است **فصل ششم** در بیان انواع لغزش
 و بعضی که در اباب گفته اند که رسته نیز باشد تازیانه و بعضی که آن بنام
 قسم است **اول** کسی که در دوزخ بهارک رمضان باز خود را
 کند اگر زن نیز را ضرر کرده هر یک را قضا و کفاره و اگر است و عالم
 شرع هر یک است پنج تازیانه میزند و اگر زن را جریده است میزند
 آنست که کفاره زن را مرد میدهد و تازیانه زن را نیز برود میزند
 یعنی او را بچاه تازیانه میزند **دوم** کسی که زن آن را در دوشه باشد
 و کتیرا با برخص و افحاح کند و دخول کند شش است عده زنا میزند
 او را لغزشی الهه تازیانه و نیم و در در و است کتیرا نیز لغزشی است
 و الهه است که دوشه کافرا بر سر زن مسلمان بخواهد و نیم تازیانه
 آنست که میان تازیانه را بکیند و میزند و بعضی گفته اند که است و

و میان حال میزند و اولی اقویست **سیم** و مرد برهنه را که در زیر
 یاقوت بند یا بر قیچی که کشت **چهارم** مرد زنی را که برهنه
 در کدک کفایت بنابر مشهور که مذکور شد **پنجم** کسی که بکشت
 با دست خنجر را بر سبزه در صریح مجع و اردو شده است که او را
 هشتاد تازیانه میزند و مشهور لغزش است **ششم** کسی که او را
 بزنیانه لاله کتیرا چهار مرتبه بکشد **هفتم** کسی که بر سر را ببرد
هشتم و زن بکشد یا برهنه و زیر یک کاف میبندد **نهم**
 کسی که خنجر را و شش مرد که غش نباشد و او شش است آنست
 یا کتیرا بکشد که صریح در غش نباشد مثل آنکه که بد که مع و انرا ده
سیتم **دهم** آنکه کتیرا غش بکشد تازیانه که بد نیست **یازدهم**
 آنکه طفل را در انداختن بکشد **۱۲** و مرد که بر هر دو خنجر غش
 بکند هر دو را لغزش بکشد **۱۳** کافرا که بکشد **۱۴** عطفه و دوزخ
 که شراب بخشد **۱۵** کسی که شراب فرود شده و صدل نه انداخته
 کسی که لغزش و غلبه مال کتیرا بکشد و بکشد و مانند طاران مال کسی که
 با غدا سخته در سخته و دروغ مال مردم را بکشد **۱۶** کسی که

بجز او کسی ندید یا بهوش داد ۱۹ کسیکه صبی کند و بهوش ندهد
 تا شش ماه بماند ۲۰ کسیکه غلام خود را بکشد او را توبه میکنند و گفتا ره
 میدهم و وقت غلام را نیز نقد میکنند ۲۱ سگی که خوراکش که از
 دران باشد ۲۲ کسیکه در مجلس شراب بختی بخورد و بشنید ۲۳ کسیکه
 ماهی را بفلس بخورد یا بفروشد یا بپزد و بپزد یا بپزد یا بپزد
 بخورد ۲۴ طفل را در خانه یا راه بکشد ۲۵ و هر که در چهار
 یا در عرض کسیکه یا بر عتبه یا خانه اش عقد کند یا در پیشان یا علم
 بخرمت ۲۶ کسیکه زن یا متعه یا کنیز خود را در حیض نفاس از پیش
 جماع کند او را ستم و پنج تازیانه میزنند و ربع حد زن کار ۲۷ کسیکه
 مو را سر زنی را برکشد و در روایت الهشده است که او را میزنند
 زن در داد و ندهد و حبس میکنند او را اگر مو زن او بپزد هر شهر زن را
 میزنند و زن میدهند و اگر نزدیه دیت آن زن را میزنند و میدهند
 ۲۸ کسیکه عبادت و اجار را ترک کند و امارت نماید ۲۹ کسیکه طفل
 حرام بکشد که حد زن را تفریق شده و امارت نماید و نیده و لایه را نامم یا
 نایب از تفریق نماید بچند معطل دانسته که از حد شرع خارج نمیشود

۳۱ در حد حقیقی از حضرت هرون هم روایت که مردی از
 رسول هم شهادت کرد که یا رسول الله من مردی را سوال کردم و
 قسم دادم که به الله لعن من فرط ما یخرج تازیانه از حضرت پنج تازیانه
 دیگر بردارد و گفت سوال کنی بر چه قسم کردی ۳۲ کسیکه بختی
 ستودم که حضرت امیر المؤمنین علیه السلام مردی را دید که در مسجد قضا
 میخواند او را تازیانه زد و بدین رو حکمت مراد قضا دروغ
 بگفته شد ۳۳ در احادیث متبره وارد شده کسیکه در مسجد
 بل یا عایط کند او را کتک سخت میزنند و اگر در کعبه بکند او را
 از حرم بیرون میزنند و اگر در میزنند ۳۴ در حد شرعی متبره وارد
 شده است کسیکه کتک بر میان مرده یا خون یا کتک شمشیر
 بخورد او را تازیانه میکنند و در مرتبه دوم نیز تازیانه میکنند
 و در مرتبه سیم میکنند ۳۵ در روایت وارد شده است که حضرت
 امیر المؤمنین علیه السلام در کتک که مردم و ضعیف خفته آمدند و نشسته که گفت
 باین مرد آیه و خود را بر حضرت زد که آیه و نه و در کتک مبارک
 باین آیه حضرت برخواستند و خود را تمام کردند و چون فارغ شدند

نه تا نه بر سر او زدند و گویند که در کجایان چنین کردی ۳۳ در
حربت بهتر چنین وارفته است کسیکه که او دروغ به مردم زدایم
تا بت کت تا نه نیرنده او را بقدر که صحت داند و او را بر دوش
میگردانند که مردم او را شناسند و که او را قبول نکنند ۳۴ بعضی
از علمای گفته اند که اگر مردی بریر که قاتل برسان این نباشد در
جوخه خلوت بماند و مملکت بپوشد به مردم و زن و محرم
در کجای نه بماند و در به و بهتر باشد هر روز تغزیر میکند ۳۵ کسیکه
با حیل خود بعد از مرگ او جمع کند او را تغزیر میکند هم مرد
یا زن از آدمیان اگر غلام را بکشد یا یا که فرار کند در آن
بماند یا که بکشد یا در آن را خوش گوید او را تغزیر میکند ۳۶
بعضی از آنها گفته اند اگر کسی که برایش را یا سیر را یا صانع را
با هیچ افتخار سر زنی کند شکر آنکه بگوید اگر او را تغزیر میکنند
۳۷ اما اگر کسی که را یا که موجب خفت است در آن را تغزیر
نکند مانند شمع و در آن جمعه و در آن عید غدیر و عید فطر و عید
اضحی و ماه مبارک رمضان یا روز موعود یا روز دلو و آفرین

یا در آن امان

یا در آن امان که باید در آن محزون باشد و هم ختم خود
شبه روز عاشورا را در میان آنها شریف باشد مانند سید ابراهیم
رسولی هم و سید کوفه یا یا از ایشان هر آنکه علم تکلم یا در سید
جامع گفته اند با حقه تغزیر رفع میکند عالم شرع یا یا بخت
امیر المؤمنین یا یا بخت عرک که در ماه رمضان شتران خسته
بود اشتد تا نه نیرنده او را بقدر که صحت داند و او را بر دوش
میگردانند که مردم او را شناسند و که او را قبول نکنند ۳۸
روایت سید و اردشیر است که هرگاه که روز قمری را
خوش بگوید و نسبت دهد زن او را اشتد تا نه نیرنده او را
میزنند و بخت و یک کم تا نه نیرنده او را بر جرح است و سلام میزنند
و سرش را برتر کشند و در میان او را منشی میگردانند و دیگر
سپین کار زنند هم ۳۹ هرگاه که کسی بگوید به بیک که از آن
یا عتبه یا فاطمه اش ببرد سه شنبه او را از آن او را تغزیر
میکند زیرا که این از نعم انعام است صحیح میماند هم ۴۰ از
حقیر حلاق هم منقول است که کسی که او را نیرنده و حضرت

نیست و نیز که بر این قسم هر دو صورتی که در **تتم** آمده اند
 گفتنی نیست به این جهت که غایب گشته است مثل آنکه هر ار
 جوب بر کس نیز در قصد گفتنی نباشد و یا آنکه در از عمارت نیز
 انداخته و قصد گفتنی نباشد و نیز قسم نیز می تواند باشد که حکم عمل
تتم آنکه قصد گفتنی در اوقات کارش غایب گشته است مثل آنکه
 شکی که در آن وقت قصد گفتنی در اوقات کارش گشته است و در این
 قسم خلافت اکثر گفته اند حکم عمل در بعضی گفته اند در خلافت
 عمر است که بعد از این مذکور خواهد شد **تتم** آنکه قصد گفتنی نیست
 باشد و فعلش نیز غایب گشته نباشد اما باقی گفته شود و مثل آنکه
 شستن بر کس زود و در وقت عصر است و بعد از آنکه در بعضی نیز
 داخل عصر شده اند **تتم** اگر کس نفس کس را بگوید در آن وقت که
 غایب است از شستن باشد و او بعد از شستن است اگر قصد گفتنی باشد عمر
 و الله باشد عمر و بعضی گفته اند عمر می بیند **تتم** آنکه اگر کسی
 که گشته نباشد اما بیاثر شود و بانی یا عمر و اگر این را در خلافت
 می بیند و بعضی گفته اند که در خلافت است و نه در شستن **تتم**

آنکه اگر در شستن یا آب بنده اند که او را در بر بر آن آمدن نباشد
 و هلاک شود حکم عمل در آنجا که اگر در بر بر آن آمدن و قصد گفتنی باشد
 کند بر بر آن نیاید یا هلاک شود را بفرستد و در بعضی گفته
 و خلافت است که آیا دست می دهد یا نه اکثر گفته اند در بعضی
 نیست بلکه دست و اجابت اکثر که با در سه تا و سیکه قادر
 بر بر بر آن آمدن کرده باشد می دهد و بعضی گفته اند و نه
 نفس می دهد و اگر معلوم نباشد می تواند است بر بر آن آمدن
 و نیاید یا غیبت است قصاص لازم می شود **تتم**
 کسی که جراح بر کس بر زند و او را بکشد مثل آنکه دست کس را
 زلفت کس را بر زند و او را بکشد جراح است و قصاص لازم می شود
 خواهد بود اگر جراح گشته باشد خواهد نباشد و خواهد قصد گفتنی
 در شستن باشد و خواهد نباشد و بعضی گفته اند که در شستن
 باشد و جراح گشته نباشد گفتنی کرده اند **تتم**
 آنکه قصاص کس را قصاص کند و خود زنده بماند و موضع قصاص را هلاک
 شود مشهور است که نه قصاص من قصاص و لازم می شود دست

و بعضی احتمالی از دم تصحیح داده اند و آنگاه که خود را از بابت
موضع مرخصی بر رانند در شخص سفید و آن شخص که در زیر آ
بیرد مشهور است که آن افعال کشته شده یا قصد کشتن
دشته باشد هر چند آن فعل کشته شده تصحیح لازم میشود و اگر
قصد قتل نه باشد یا تصحیح یا کشته شده باشد یا تصحیح
و دست بر او لازم میشود و اگر قصد آن شخص در امر نه باشد یا تصحیح
و نه آنکه او را موضع است حکم خطی داند و دست بر او قتل است
و بر هر قصد یا شخص که خود را نه اخته اگر ببرد خوش بود است
و اگر دیگر را ببرد از دم هر را ضامنست بقتل که مذکور شد
باز دهم اگر از او کشته که می بید و او را کشته زیرا که بخواه
چنین امر که بمنزله قصد است ثابت بخواند یا تصحیح حاکم است
که با تو را و او را بعضی میکنند بقتل آنکه بخود او را و او
بعضی بخواند یا تصحیح یا تصحیح که تصحیح است که تصحیح نه داند
و نیز قسم اگر با آن مرتب غشقی او را بعضی میکنند اما بر آن
حدود میکنند چنانچه کشته تصحیح کشته اند اگر بگوید بگوید او

کلمه

کشته و سحر مرغی با کشته است حکم عمر داند و اگر بگوید در آن مکینه
مری بر سینه که قصد کشتن در شتر یا نه اگر که بگوید که قصد کشتن در شتر
باز حکم عمر داند و الله حکم شده عمر داند و اگر که بگوید که قصد کشتن
در شتر با حکم عمر داند و بهم دیگر سحر است بکلمه و بلفظ بهم او
کردم خطی محض داند و دست بر او قتل است **فصل دوم**
آنست که او ببرد شود و کشته شده تصحیح یا تصحیح آن چند قسم است
اول آنکه زهر در طعام کند و زهر کسی بیاورد و او بخورد و غیر
اگر بداند که زهر در طعام کرده اند و او قتل و غیر تصحیح و در کشته
بخورد بر صاحبش مرتبه کشتن بخوابد و نه دست و اگر نکند
که زهر در طعام کرده اند و بخورد و در آن کشته اند که او را
بعضی میکنند مطلق و بعضی گفته اند اگر قصد کشتن کرده است
مطلق میکنند و اگر قصد کشتن نکرده است در قصد از زهر
غایب میکنند است او را میکنند و الله از او دست میکشند
و اگر زهر را صاحبش نه در طعام کرد و دست و صاحبش نه آن
طعام را یافت و خورد و صاحبش کشته تصحیح مطلق بدست

سید بنده **پنجم** آنکه دستش را به بند در میان که در این دنیا
 می باشد بند از دوا و دانه هلاک کند مشهور تر است که او سو
 قصاص غیوان کرد و در میان بدست به هر دو نفر از اهل اقصای
 داده اند **پنجم چهارم** آنست که این را با او در میان سر کند
 و آن نیز چند قسم است **اول** آنکه دیگر که اقرار و ادخال باشد
 در قتل با او شریک شود مثلاً آنکه مردی را می کشد و دیگر را می بیند
 و شش یا در آن آنکه و غیر در انصورت قاتل نکند که او سو
 یکی و انداخته در جوف کند چه خبر لازم نیست و همچنین
 اگر شخص کس را از بند براند از دو در میان راه او را کس
 بشمار به و می کشد قاتل آنکه او را شش زده هر چند اگر او
 شش غیر او با فادان میزد **پنجم** آنکه شخص کس را قتل دارد
 و دیگر او را بکشد و شخص دیگر نظر باد که کشته می شود چنانچه
 ظاهر است و این قولی بعضی را حمل است و دیده به بر این است
 که اگر کس با بر این را بکشد چنانچه ظاهر کلام بعضی از علماء است
 گفته اند آنکه کشته است بعضی می کشند و آنکه قتل دارد شش است

در آن

در آن ان حبس کنند تا میرد چنانچه او را حبس کرده اند شش است و آنکه
 الهام می کرده و به باطنی را می کشند **پنجم** کسی که امر کند کس را
 بکشد کس چند صورت دارد **اول** آنکه با او قاتل را در میان
 کند که کس را بکشد تا به کشد هر چند در آن آنکه کشته می شود با او
 در خون لقمه غنیمت و اگر بکشد او را می کشند و امر کنند حبس
 میکنند و در زندان می برد **پنجم** آنکه با او طرفدار غیر قاتل را
 باشد خواه آنرا دهم و خواه بنده مشهور تر است که امر کنند را
 می کشند و بر نام او چیز است از این که از آن موضع است سب
 قاتل را از میان است **پنجم** آنکه با او طرفدار با او باشد و آزاد
 باشد و مشرب باشد و ملک و بهر حلالی و نام آنکه قتل دهد
 در انصورت مشهور تر است بر این که از امر و نام او قاتل است
 و عاقله طفلان به بدست برشته مقتولی به بند در میان است **اول**
 نادره دیگر است چنانچه شش طرک با بدست است که طفل را
 ده ماه داشته باشد او را قاصص می کشند و امر کنند را حبس می
 کنند و این با بر این مفید است گفته اند که اگر در قتل شش

پنج بر سر او افتاد و بعضی آن تمام کون آنرا بدست
 دادن او داده اند و بنا بر قول مشهوری که در کتب معتبره
 و اکثر احادیث مذکور است که **چهارم** آنکه نامور غلام که در کتب معتبره
 باشد بعضی گفته اند قصاص بر او جایز نیست و غلام را باید بکشد
 در نه مقتولی بقدر جایز است و او را قاتل را حبس نمود بکشد و اگر غلام
 طفل غیر مختار باشد آقا را میکشند و بعضی گفته اند در صورت آقا لازم
 میشود **پنجم** آنکه نامور غلام بالغ باشد از بعضی روایات
 ظاهر میشود که مطلق آقا را میکشند و در بعضی آنکه غلام دگر
 از بابت شتم و تازیانه آرمیت و مشهور است که غلام را
 بعضی میکشند و آقا را حبس میکنند تا در آن زمان میرد و بعضی گفته اند
 که اگر آقا عادت کند که غلام خود را امر بکشد مردم کند
 آقا را میکشند و غلام را حبس نمود بکشد و الله غلام را میکشند و
 آقا را حبس میکنند **ششم** آنکه گوید که مرا بکش و اگر بکشد ترا
 میکشیم در این صورت جایز نیست او را بکشد هر چند گفته شود در
 بعضی گفته اند که هر چند بد کرده است آقا چون بزدن او

و الله اعلم

کرده است او را در عوض میکشند و بعضی گفته اند او را بعضی میکشند و
 بنا بر مشهوری که میکشند بعضی گفته است و باید میکشد و بعضی گفته اند است
 نیز است و است مسئله مشهور است **هفتم** آنکه گوید که مرا بکش
 کند که خود را بکشد و اگر بکشد ترا میکشیم و اگر بکشد غیر مختار را
 امر بکشد و مختار را میکشد و اگر بکشد مختار را میکشد و اگر بکشد غیر مختار را
 مختار را بالغ باشد بر آن جز لازم نیست و اگر آقا را بکشد
 و بعضی آنکه بکشد و اگر او را بکشد که کرده باشد که اگر خود را میکشد
 ترا میکشیم و در صورت خلافت بعضی گفته اند امر را میکشند مطلقا
 و بعضی گفته اند میکشند مطلقا و گفته اند اگر بکشد بدتر است
 کرده است او را میکشند و آنکه گوید این را بکش و بکش و بکش
 و اگر بکشد ترا میکشیم و اگر بکشد بدتر است و اگر بکشد بدتر است
 گوید این را بکش و اگر بکشد بدتر است و الله عفو اخص ترا باده باده
 میکنم در این صورت اگر آقا بگوید مرا بکش و مرا میکشد و بکش ترا
 عاقبت ترا میکشیم **هشتم** آنکه گوید که مرا بکش و اگر بکشد
 که غلام شخص غلام را در آن وقت دارت بکشد بکش و نیز دعا کند بکشد

و طلب قصاص کند و حکم حکم او را بکشد و بعد از آن معلوم شود که اگر دروغ
 داده اند قصاص تعلقی بکوتایان یکدیگر و اگر داشت اند که ایشان
 دروغ میگویند و قصاص کند قصاص تعلقی بر ایشان **درهم هفتم**
 اگر کسی بگوید جراح است نماند و هر سال است کند و او را بکشد اگر
 قاتلند در عین نزد خود داشته و اگر بکشد و در باطل است
 و اگر بر سر است کند و او را بکشد آنکه جراحیتش نماند باشد قصاص
 جراحیت بدست جراح است از دیگرند و او را بکشند و آنکه
 جراحیتش بر سر است کرده است بگویند گشت اما حکمت است که دست
 جراح است را اول بامیدهند و او را بکشند یا غنیمتند **فصل پنجم**
 هرگاه که یکس چند جراحیت یکس بر نماند و سر است کند و او را بکشد
 اگر موجب شبهه خطیبت در آنکه دست نفس را میدهد دست جراحیت
 با قطع عضو در آن موجب قصاص است پس در آن سه قول است
اول آنکه قصاص جراحیت را میکنند و او را بکشند مثل
 آنکه دستش را در ششش و پیشش را بریده و او مرده یا بعد از آن او را
 کشته و نیز عفا را در قطع میکنند و بعد از آن او را بکشند **فصل ششم**

آنکه

آنکه ضعیف تر در قوت و در اندام و قصاص را با قطع عضو او را
 میزنند **سوم** آنکه اگر همه بکشد است شده است قصاص بر او
 میشود مثل آنکه شش زدن چشمها و بینی و دستها و پایش را قطع کند
 همان که در شش را میزنند و آنها با قطع عضو در آن بکشد و اگر همه
 بعد از آن بکشد مثل آنکه اول چشمها را بکشد بعد از آن گوشها را
 برید پس پایش را برید پس دستها و پایش را برید و اگر
 چنین میکند و اگر مرد کردنی را میزنند و نیز قول آنکه در قوت
فصل ششم و بیان جراحیت است که جراحیت در آن
 چند فصل است **فصل اول** آنکه هرگاه چند نفر بکشد را بکشند
 خواه همه بر او حرم بزنند که معلوم باشد که حرم همه و در قوت
 و بیشتر یا همه را بکشند و از بام بر نماند از نه یا بدین اندازند
 یا رسماً در محاکمات کنند و همه بکشند یا بمرور قصاص همه تعلقی یکدیگر
 را اگر یکی گوشش را برید و بجا بر او بخیزد و نماند آنکه گوشش را
 بریده همان قصاص گوشش است و بر آنها قصاص نفس و اگر
 که و نه خوانست اگر بدست را بر نماند همه یکدیگر یکدیگر و اگر ده

کشته باشند از هر یک که یک ربع یک در دو در خواهم تمام کند بگویند
همه را بکشند تا دست نماند از یک کسی را بعد از نه تا نهم بماند بد
شد آنکه کسی بماند نه دست بماند بد و آن نه دست بماند بد
و نه لغز با تو نه قیامت و وارث هر یک ده یک مجموع این
و اگر یک کسی را بکشند نه ده یک دست را بر نه آنکه کشته میسرند و آنرا
از نه تا نهم میگیرند از هر یک که یک ربع بر او فصل دارد و ملحق
و اگر کسی بماند هر یک از وارث که مقول نه ده یک میسرند
و از نه تا نهم که کشته اند ده یک یک در یک دست تمام از کشته او
میرسد و اگر پنج نفر را بکشند چهار دست از خود میدهند و نیم دست
از زن یا یک در یک دست تمام از کشته او میرسد و اگر پنج نفر را بکشند
چهار دست از خود میدهند و همچنین اگر چند نفر دست بر او کارند
بگذارند و از هر یک دست که را بکشند اگر دست یک در از همه یک دست
میگیرند که نصف دست از دست و از خواهم دست همه را بر نه و از نه
دست یک دست را میدهند و آن در دست را بر نه و از نه تا نهم
از آن یک ربع دو و میدهند و آنکه کشته کسی دست او را بر نه و از نه تا نهم

کلی

کسی را بر نه تا نهم دست میدهند و از نه تا نهم یک ربع یک دست
دست یک در از کشته او و چیز غیره و اگر دست تا نهم یک ربع یک دست
از خود میدهند **فصل** آنکه هر یک از نه تا نهم یک ربع یک دست
نفر یک شود میتواند هر را بکشند و چیز نماند بر آن آنکه دست زن
نصف دست مرد است و اگر زیاد از نه تا نهم یک ربع یک دست بماند
توانند همه را بکشند و قفا دست دست را بد و همچنین اگر چند نفر
یا چند کافه از نه تا نهم یک ربع یک دست را میتوان کشته و قفا دست
قیامت دست همه را با دست مرد از آن صاحب میکنند اگر قیامت یا
دست مجموع زیاد از دست مرد از آن صاحب زیاد را میدهند **فصل**
هرگاه مرد در زن را بکشند نه دست زن مرد را اگر دست یک در وارث
هر یک نصف دست را میدهند و اگر هر دو را بکشند وارث نصف دست
میدهند مشهور است که نصف دست با بورت مرد میدهند و بورت زن
چیز نیستند و بعضی گفته اند نه تا نهم یک ربع یک دست را میدهند و نه تا نهم
بورت مرد میدهند و اگر مرد را بکشند نصف دست مرد را بر نه تا نهم
بنابر مشهور و بعضی گفته اند نصف دست از دست میدهند و هر یک که رو بماند

۲

۳

کرد گفته اند اولی در سید منند بعد از آن که گفتی تصامی می کنند **چهارم**
 آنکه هرگاه سید و آزاد در شریک شوند در کشیدن و آزاد در علم و ارادت می تواند
 هر دو را بکشد بر نصف دست بگردد آزاد می دهد و آنرا غلام اگر قیامتش بقدر
 نصف دست از او است بقدر جاست و او را هر دو در قیامتش می کشد اگر
 سید را غنیمت دهد و اگر قیامتش زیاده از نصف دست باشد زیاده را با قیامت
 تا بقدر دست خود را که قیامتش زیاده از دست خود باشد زیاده را با قیامت
 نکند و نصف دست آزاد را با قیامت سید هر دو را که قیامتش آزاد کند
 و سید نکند نصف دست آزاد را بگردد او سید هر دو را قیامت غلام را
 سید هر دو را که کمتر از قیامت غلام باشد و در صورت اولی زیاده که در ارادت
 داده از کسی است و سید هر دو را اختیار کشیدن سید تنها بکشد و قیامتش
 بقدر نصف دست باشد یا کمتر بر آن چیز لازم غنی و ارادت از
 آزاد نصف دست بگیرد و اگر قیامتش زیاده از نصف دست آزاد باشد
 زیاده را با قیامت سید هر دو را که زیاده از نصف دست آزاد باشد
 که از زیاده با قیامت سید بقدر نصف دست سید هر دو را اختیار کشیدن
 هر دو بکشد آزاد و نصف دست سید هر دو را غلام قیامت غلام را بکشد

ال

اگر زیاده از نصف دست باشد و اگر زیاده باشد نصف دست را سید
 اگر ارادت را هر شخص و الله ارادت بقدر جاست از غلام یا که می تواند
 شد که به بندگی بگیرد و در مسئله اولی اگر است که در آنجا هر دو
 تقوید است **پنجم** هرگاه غلام و سید در شریک شوند در کشیدن
 مرد را که در شریک هر دو را بکشد بگردد از آن چیز غنیمت هر دو با قیامت
 نیز هر دو را غنیمت دهد اگر قیامتش زیاده از نصف دست آزاد باشد و
 اگر زیاده باشد زیاده را با قیامت سید تا نصف دست زیاده از نصف دست
 غنیمت دهد و اگر از آن را بکشد تنها غلام را به سید می کشد اگر دست مگر
 آنکه قیامتش زیاده از نصف دست مقبول باشد که زیاده با قیامت
 سید هر دو را که غلام را بکشد و سید هر دو را که قیامتش بقدر نصف دست است
 کمتر باشد هر دو را با قیامت سید هر دو را که زیاده باشد زیاده را با قیامت
 تا نصف دست آزاد و از آن نصف دست بگیرد **ششم**
 در جایی که شریک تصامی است قدر آن پنج شرط است **اول** مناصب
 بعد از آنرا در سید و در آن چند حکم بقصد است **ثانی**
 در قیامت هر دو آزاد را بعضی آزاد می کشند و بعضی از آنرا بکشد

قیامت
 اولی
 از

و مستحق است که بگفتن آن بعضی مردان است و بعضی را بگفتن و بعضی را
 دارد و در هر یک است که گفتار را بگوید از هر یک از این بعضی بعضی است و در
 و بعضی از علمای کبار که با این گفتار شده اند **در دین** و بعضی
 مرد و زن مسوئله تا بگویند در هر یک از این بعضی بعضی است و در
 گفتار رسیده باز دیده است بعضی از بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است
 آنکه مرد در هر یک از این بعضی بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است
 از آنکه بگوید که در هر یک از این بعضی بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است
 و اگر چه در هر یک از این بعضی بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است
 رسیده و در هر یک از این بعضی بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است
 غلام را بعضی غلام و بعضی را بعضی که بگویند و بعضی را بعضی که بگویند
 بعضی غلام و بعضی را بعضی که بگویند و بعضی را بعضی که بگویند
 مقتول شده یا بگویند و بعضی را بعضی که بگویند و بعضی را بعضی که بگویند
 قصاص کردن شرط است با آنکه گفتار است و بعضی را بعضی که بگویند
 و بعضی را بعضی که بگویند و بعضی را بعضی که بگویند و بعضی را بعضی که بگویند
 مذکور شده و اگر در هر یک از این بعضی بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است

فان

تا در مقتول است و در هر یک از این بعضی بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است
 و اگر آنرا که مقتول غلام را مقتول است و در هر یک از این بعضی بعضی است
 که به و در هر یک از این بعضی بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است
 باشد و بعضی مقتول آن را به و بعضی مقتول آن را به و بعضی مقتول آن را به
 مقتول شده یا بگویند و بعضی را بعضی که بگویند و بعضی را بعضی که بگویند
 به بگویند و بعضی را بعضی که بگویند و بعضی را بعضی که بگویند
 تا در هر یک از این بعضی بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است
 و در هر یک از این بعضی بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است
 گفته شده و بعضی را بعضی که بگویند و بعضی را بعضی که بگویند
 غلام را بگوید و بعضی را بعضی که بگویند و بعضی را بعضی که بگویند
 اگر مقتول غلام تا در هر یک از این بعضی بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است
 مقتول که در هر یک از این بعضی بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است
 از مقتول مقتول شده یا بگویند و بعضی را بعضی که بگویند و بعضی را بعضی که بگویند
 میدهد و در هر یک از این بعضی بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است
 دلالت میکند بر آنکه مقتول قوت تا در هر یک از این بعضی بعضی است و در هر یک از این بعضی بعضی است

از نیت قاتل مقتول را عیب کنند از برادران قاتل برادران نیت
او اسو طاعت و نیت بقتول اسو طاعت که زاده از اهل بیت
نکیر و عظام امیر بن خنجره بنو نسیب را داند **چهارم** اگر شخص
عظام داشته باشد و بکند او دیگر را بکشد اما اگر نخواهد قصاص
سکند و بعضی بکشد و اگر نخواهد عفو کند و همچنان اگر عظام
آقا خنجره را بکشد اگر داشت می تواند بکشد و اگر نخواهد بکشد
پنجم اگر سبده آزاد را بکشد عظام سبده بعضی می توانست
و داشت خنجره است یا نه اگر او را بکشد یا نه بکشد بکشد یا نه
اگر او را قتل و بعضی گفته اند برادران بکشد بکشد بکشد
و اگر عظام را بکشد آزاد را عظام را بکشد می تواند او را بکشد
بکشد اگر مورد قصاص باشد و اگر دست طلب کند می تواند دست
و خنجره است یا نه بعضی گفته اند اگر دست کمتر از نیت عظام
دست را میدهند و الله نیت عظام را میدهند و اگر دست نیت
را دست جمیع نیت عظام را احاطه کرده است عظام را میدهند
بکشد و الله بقدر دست از نیت بکشد و اگر خواهم بکشد عظام را

بفرستد

بفرستد و بقدر دست میداند و آنچه از آن خواهد بود و اگر نیت
یا جاست که آن بکشد یا نه بکشد یا نه بکشد یا نه بکشد
به هم یا عظام را به بقدر دست و اگر گفته اند اگر دست کمتر
از نیت عظام است دست را میدهند و الله نیت عظام را میدهند
وز یا دست بر او اندازد نیت و احوالی در حق طلب کند
سبده می کند که رشده در عظام نیز جاست **ششم** اگر کسی
آزاد را آزاد را بکشد عظام اگر در نیت هر مقتول اتفاق کنند
در کشی قاتل طلب دست بکشد و اگر در نیت بدون عظام
در نیت دیگر بکشد بعضی گفته اند و نیت مقتول اگر دست می تواند
گفت از نیت قاتل و بعضی گفته اند نیت را حقیقت عظام می تواند
داند **هفتم** هرگاه آزاد دست بکشد آزاد را عظام
بببرد بر اقلی دست را بکشد یا نه دست بر اقلی دست بکشد
و بر اقلی دست را بکشد یا نه دست بر اقلی دست بکشد
یا نیت بکشد یا نه دست بر اقلی دست بکشد یا نه دست بکشد
دست بکشد و یا نیت بکشد یا نه دست بر اقلی دست بکشد یا نه دست بکشد

در یاد و خلایق نیست که دست میگرداند **هشتم** اگر عاقل از او سزا
 بترتیب باشد که بعد از ذکر بعضی گفته اند که مطلقا تعلقی بر مرتبه اول
 در مرتبه نیست که اگر در مرتبه اول او را به مرتبه گفته باشند و بعد از آن
 تمام را بکشد عاقل در مرتبه تمام خواهد بود و الله از مرتبه اول معلوم
 بود **نهم** چرا حقیقت که برینده واقع شود اگر در مرتبه اول و قدر
 و الله بگوید که آنقدر است که از او الله همان نسبت بعقبت
 شده و هر چه است میکند شد آنکه از او اگر یک است او را برینده
 یا بچشم او را گویند یا یکی را او را برینده نصف است از او
 هر یک بر او را که از این چنانها برینده و الله حق نصف
 نسبت به او را در او را و چنان است که در او را در او را
 نشده باشد درینده و الله عاقل میکند که اگر این عاقل است
 باشد نسبت به او را و با این عاقل نسبت چند است آن عاقل
 از او را چنان است که او را از او را چنان است که
 بعضی عاقل میکند این را از او را که برینده چند مرتبه از او را
 چند از عاقلش کم شده آن نسبت با دست و الله عاقل میکند

و عاقل

و عاقل شد آنکه اگر برینده بود نسبت به او را چنان است که
 نصف است از او را و عاقل **دهم** هرگاه از او را برینده
 چنان است که کم و تمام نسبت آن باشد شد آنکه در مرتبه
 با او را را و اگر او برینده که هر یک از او را را و او را را
 و درینده و تمام نسبت در او را را و آن نسبت چنان
 آنکه عاقل را برینده تمام نسبت میکند با عاقل را که هر یک
 میکند و بعضی گفته اند که اول عاقل را عاقل کند و او را چنان
 میکند در او را را و تمام عاقل را میکند و تمام نسبت
 از چنان است که عاقل نسبت به او را عاقل را که عاقل را را
 چنان را میکند شد آنکه یک است عاقل را برینده و عاقل را را
 و نصف نسبت را میکند و او را چنان است که عاقل را را
 شد آنکه یک است نسبت را یک است برینده و او را را را
 اگر گفته اند که عاقل را عاقل را عاقل را عاقل را عاقل را
 میکند و بعضی گفته اند عاقل را عاقل را عاقل را عاقل را
 نسبت میکند و **شرط دهم** در عاقل نسبت که فاعل و مفعول

در دین سوار شدند و در بنج باب چند مصلحت را که مکه را
 بعضی کار فرشته خواهد که فرزند و پدر و خواه در آن مکه باشد
 یا عرب باشد و اگر جزیه دهد بکشد که از لودان یا ترسان یا
 کبریا باشد و اگر شمشیر او را نبرد بکشد و دست فرستد به بخاک کند اگر
 خواهد شد آنکه اگر عادت کند به بختی آن که دیگر از کشتن آن
 علی خلافت بعضی گفته اند که او را میکشد بعضی بعد از آنکه دارد که فر
 لغات دست در میان و دست را بر دست میان به به بعضی گفته اند
 که نام هم او را میکشد که در در میان بکشد به بعضی گفته اند
 دست بکشد به بعضی گفته اند مطلقا او را میکشد بکه بفرستد دست
 و تیرا می کشند و مرد و دست را بعضی مرد و دست زن و دست میکشد و اگر
 مقتولی زن باشد نصف دست و تیرا بفرستد زن می دهند و تیرا
 قاتل و زن و دست را بعضی مرد و دست زن و دست میکشد و اگر بعضی
 مرد و کشته بفرستد زن می دهند بخاک می دهند در میان که کشت
تجیم اگر کار فرستد مکه را بکشد محمد را می دهد و کشت که او را
 و با تیرا بفرستد مقتولی می دهند اگر خواهند او را میکشد بر خفت

نام هم او را می دهند بکشد و فرزند آن یا باغ او را می دهند
 بکشد و بعضی گفته اند فرزند آن را به بختی بخاک می دهند و بعضی از
 قوت سیرت و بعضی گفته اند اگر او را به بختی بکشد به تیرا بفرستد
 خواهد بود و اگر او را بکشد به تیرا بفرستد و تیرا بفرستد
 که در میان باب و اگر بکشد که او را و با تیرا بفرستد
 می دهند اگر خواهند او را میکشد و اگر خواهند بختی بکشد
 و فرزند آن در صورت کشته و اگر بکشد که او را بکشد به تیرا
 بفرستد او را می کشد و بکشد و باغ قاتل او را می کشد یا او را میکشد
 یا دست از آن بکشد و مقتولی را مال و ولد او را می کشد و او را
 به بختی می کشد که کشت و اگر بکشد از آنکه او را به بختی بکشد که بکشد
 شود و بکشد او را بفرستد بختی می دهند و بعضی گفته اند که مکه را
 بعد کشته باشند و اگر بکشد بختی می دهند و بعضی گفته اند که
 اگر کار و داند دست از مال او بکشد و اگر بکشد که او را می کشد
 و دست از بختی می دهند که او را بکشد که او را بکشد که او را
 او را می کشد و بعضی گفته اند که او را بکشد که او را بکشد که او را

که در خط درت از عاقله او بکیند و در بر او رکعت در خط مطلقا
 تا کم می سید هر خواهی داشت به خواه نه مؤلف که در خط به
 عهده هر اد که است که درت را از ای دتر بکیند **سهم** اگر کار در
 کار و در رکعت و میان آنها و بعضی می کشند و اگر می کشند
 از این دفعه به دست و سید مد **چهارم** اگر در کار را
 سیدان حلالی داده باشد مشهور است که اگر پیش از این
 شده و در کار را از ظاهر رسیده و در رکعت مشهور است که او
 بعضی می کشند و بعضی گفته اند حکم کار و داله و حلال داده
 بعضی می کشند **پنجم** اگر کار و دتر سید را که مرتبه شده
 باشد یک کش گفته اند او را بعضی می کشند و اگر می کشند باید که
 قضا می کشند احکامی در درت خلافت مشهور است
 که درت هم ناله و اگر مرتبه و درت می کشند حلال است که آن او
 بعضی می کشند یا نه مسئله انقطاع **ششم** اگر کسی قصاص
 بر او واجب شده باشد غرض از آن مقتول به او اذن و بکشد شود
 آنست که او را بعضی می کشند و اگر کسی بر او قتل واجب شده باشد

بهر

بسیار و لواط و غیر اینها با طحشع او را بکشد و مشهور کرده است
 و تا بر او قصاص و درت نیست **ششم** در قصاص آنست
 که قاتل بر مقتول نباشد و در آن چند مسئله است **مسئله اول** آنکه
 اگر شخصی فرزند خود را بکشد پدر او بعضی فرزند نکشد و بعضی پدر
 باشد بلکه در جایی که پدر را بکشد باشد گفته اند قاتل می کشند و پدر
 بپدر و در جایی که فرزند را بکشد و اگر پدر را بکشد باشد
 گفته اند قاتل خط و درت به پدر و گفته اند اگر پدر بر سر فرزند بعضی
 فرزند نکشد و فرقه نیست آنکه مقتول بر سر یا در فرزند
 بعضی پدر نکشد و مادر و بعضی فرزند و فرزند را بعضی مادر
 می کشند و اگر مادر و جدات مادر و جد است از بعضی فرزند
 زاده و فرزند زاده را بعضی می کشند و بعضی از بعضی
 بلکه می کشند **هفتم** هرگاه پدر کسی را بکشد و مادر گفته
 باشد بکشد که فرزند را می طاق قصاص مادر را نیز می کشند
 خلافت مشهور میان علمای آنست که می تواند که درت بخواند آنست
 و بعضی گفته اند قصاص می تواند کرد **هشتم** هرگاه فرزند را بکشد

یا ماد و یو بکشد و دیگر بر سر فرزند که می شود گشته می تواند بکشد
 بکشد و دیگر گشت نیز می تواند بکشد و اگر زنا می شود بکشد
 هر که می خواهد دیگر را بیشتر بکشد می تواند و عزم می زند با هم هر که
 که می زند آن آید و دیگر را بکشد بعد از آن در نه فرزند مقبول او سو
 می کشند **طریق چهارم** در قصاص گشت که مادر کافر بکشد
 و در آن چه مسئله است **اول** آنکه در جوانی عاق یا دیوانه شود
 بکشد و در بعضی نکشند بلکه در آن عاقله او بکشد و اگر در جانت
 عقل بکشد و بعد از آن دیوانه شود او را بکشد **دوم** اگر طفل
 نابالغ را بکشد خواه مقبول بالغ باشد و خواه که در آن نابالغ
 می کشند بلکه در آن عاقله او بکشد و بعضی گفته اند اگر طفل نابالغ
 تمام باشد او را قصاص می کشند و بعضی گفته اند اگر در آن می کشند
 باشد او را قصاص می کشند و نیز می گویند که بیان متفق بر آنست
سوم اگر با پدر طفل نابالغ را بکشد شهید بر آن می کشند که او
 بعضی می توان گشت و اگر او عقله را که مادر بکشد که او سو
 نکشند و در آن او بکشد **چهارم** هرگاه عاق یا دیوانه بکشد

را

اگر دیوانه قصاص او که او را زنی در حق کوفت و دیوانه گشته شهید می کشند
 نه قصاص و نه می کشند و نه در آنست و در آنست مقبره را بر او بسته که در آن
 صورت است و در آنست که می کشند و اگر دیوانه بکشد که او
 یا بشبه بعد از آنست او را نکشند و در آنست که می کشند و اگر
 بکشد که در آنست که می کشند **پنجم** اگر کسی که عطفش
 زایل شده که بکشد یا بشبه نمی کشند اگر مستغرق در حق قصاص می کشند
 خلافت از آنست که قصاص می توان کوفت و بعضی گفته اند در آنست
 و اگر کسی بنا بر سر کوفت او می کشند یا در آنست که می کشند
 او شده باشد یا در آنست که می کشند و بعضی گفته اند یا بکشد یا بکشد
 در کل می کشند یا بکشد و در آنست که می کشند که بعضی می کشند
ششم اگر کسی در خواب کسر را بکشد بر او قصاص می کشند و در آنست
 در حال او است و بعضی گفته اند در آنست که می کشند **هفتم**
 شهید بر آنست که می کشند که کوفت بر آنست که کوفت بر آنست که کوفت
 و خط و جمع از آنست که می کشند که کوفت بر آنست که کوفت بر آنست
 و در بعضی از آنست که می کشند که کوفت بر آنست که کوفت بر آنست

ع

۷

درسته را در آن عاقله نهاده باشد و در آن را میگویند درسته را در آن
 و الا نه است که از آن او میگویند و اگر نه باشد به نام میده میزن
 از بیت اول **شرط پنجم** در تمام کلمات که خوشتر باشد
 محفوظ باشد و قدر را و واجب باشد به نام میده میزن
 باشد یا نه را که نامی او باشد باشد به نام میده میزن
 در عوض او را میگویند و همین قصه میباشند بر آن سبک قصه
 بر او لازم شده در جراح او را قصه کنند و میگویند به نام میده میزن
 آنکه دست کسی را بریده است او را بوض بریدن و هر چند میگویند
 خون قطع شده او مرد یا آنکه عذر زنا یا غیر آن بر او زنده او
 مرد در اینها قصه میباشند **فصل ششم** در بیان دعای تکرار
 در کجه قدر آن ثابت شده در آن مقصد است **مقصود اول**
 در بیان تدوین کیفیت دعای تکرار در هر کجه که باشد و در هر
 و در ششده در وقت دعای آنکه دعای کسی کند که حد و قدر از او
 مکنش باشد پس از دعای کسی کند که معلوم شده در وقت که باشد
 مقصود آن که بگوید دعای او را میگویند و همچنین را که دعای

(مجموع)

اجتماع جامع را بر هر قدر که می باشد و این را میگویند
 میزن شوند مثل آنکه اگر یک جمیع امر را میگویند و اگر نه در آن
 از این دعای او را که میگوید و میگوید و میگوید و اگر نه در آن
 که میزنند و بعضی شرط میدهند که با هر دعای مفصل و مختصر پس از
 دعای کند که میدهم خلاصه میزنند و اگر نه در آن
 یا بشود عمد یا کجا میزنند و دعای او را و بعضی گفته اند میزنند و
 در دست میگویند و اگر چنین باشد شود و اگر میدهم که او را میزنند
 اما عیدام شرک در دست یا نه بعضی گفته اند میزنند و بعضی
 گفته اند بعد از شورت امر میزنند بر مقدار از دست میزنند
 خلاصه است بر آنکه اگر دعای کند که با از این دعای او را میزنند
 یا با از این دعای او را میزنند و بعضی گفته اند دعای او را میزنند
 گفته اند میزنند و میگویند هر یک را قسم داد او که اگر نه در آن
 نیز چنین میگویند که این دعای او را میزنند و اگر نه در آن
 یا با میزنند هر یک را که میگوید و دعای او را میزنند
 خواه او چه چنان میزنند که خواهد شد و شرط دیگر آنست که دعای

شمر بر تاقصی نماند شمر میگوید که دعوی کند که زنده است یا بر سر است
 پس عیال کند که عیال به تنهایی او را گشته است یا از پدرش که گشته است
 مشهور گشت که دعوی او را و دویم هم که از پدرش که گشته است
 که حقیقتی کند و بگوید من گشته ام میگویند و اگر او را نقد می کند
 و او بر کرد و بد دعوی او را بعضی گفته اند میگویند و اگر هر دو را
 گفته بعضی گفته اند هر یک که او گفته می کند بر او لازم می شود بعضی
 احتمال داده اند که قصاص از هر دو است قطعی شود بر هر یک نصف
 و بر سر اندام شمر و اگر دعوی عمر کند و بعد از آن که بر کوه و بگویند
 شمر عمر کند یا خطا کند مشهور گشت که مجموع است و باید ثابت
 کند **نقصه جیم** در آنچه دعوی قتل است ثابت شود آنگاه
 جزای **اول** او را قائلان گشته است و اگر او را قتل
 اعتقاد گشت که یکمرتبه او را کشت و بعضی گفته اند بدو مرتبه
 ثابت می شود و شرط است که او را گشته باغ و کار و زمین
 و از او شمر پس از قتلش باغ یا دیوانه او را کند عیال زنده او را کس
 بجز شمر نخواهد کرد عیال زنده او را کند عیال زنده او را کند عیال زنده او را کند

چون حق آقا با و قتل داند و اگر آن نیز نقد می کند ثابت می شود
 و اگر آن او را کند بجز که موجب قصاص است در حق بنده اعتبار
 نه الله و اگر او را کند بر سر که موجب نیست بنده مشهور بر حیدر
 بنده او را کند و قتل میگوید بر بنده موقوف مشهور و اگر سفید
 که اموالی خود را ضایع کند یا کسر و ضایع نماید بر بنده باشد
 که زنده از او شمرش شمر و اگر کسر او را منع کرده باشد از قتل
 در اموالش اگر او را قصاص کند ثابت می شود و اگر او را کند
 بر موجب نیست اگر گفته اند ثابت می شود با قتل و اگر عیال گان بر
 مفلس شمر یک خطی که بعد از او را و عیال او را با هر بنده
 می دهد و اگر او را کند که فرج او را بعد گشتیم و دیگر او را
 کند که فرج او را خطی گشتیم و اگر شمر است یا آن هر دو و هر یک را
 که حجت بر گشته دعوی از دیگر است قطعی شود و اگر او را کند
 که فرج او را عمل گشتیم پس اگر او را کند که فرج گشتیم او را کند
 پس او را کند او را کند بر کوه و قصاص و دست هر دو است قطعی
 و نام تمام از بیت الحالی دست را می دهد بر مشهور و بعضی گفته اند

عینیت است داده باشند اما فی الواقع که موجب است شدت غلبه
 باطنی یا جویسته که در آنجا مقاصد غلبه شده و دست می باشد
 شکستن استخوان یا جویسته که با نبردن رسیده باشد با این می گردد
 و زنی و میگردی دل و قسم است می باشد بر سر مهر و در آنجا دست
 شود و شرط است که هر یک این دست باشد مثل آنکه گویند شتر سو
 بر آرد و در دهان زدن مرد یا آنکه آفتاب را در دهان زدن
 مرد یا آنکه نسبت آن بیمار شده و به آن بیمار رسد و اگر در آنجا
 قاتل گویند که نسبت می کند بیمار شده اما چون بیمار می شود
 دیگر مرد و بعضی گفته اند قول او مجموع است **چشم**
 شرط است که گویند که آن با یکدیگر موافق باشد پس اگر
 که او گویند او را در آنجا و در آنجا و در آنجا که با یکدیگر
 با یک گفت می باشد و در آنجا که می باشد و در آنجا
 و خلاصه است که در آنجا که است با یکدیگر موافق باشد
 و اگر یک این است و دیگر که دیدیم او را که است و دیگر که
 شنیدیم که او را که است با یکدیگر موافق است اما اگر تحقیق می شود

یا

یک گویند او را که است او را که است (م و دیگر که گویند او را که است)
 اما بعضی بعد از آنکه در آنجا است و در آنجا که است
 قاتل می گویند که او را که است او را که است و دیگر که است
 و بر عینیت است نه هر شتر سو است که قاتل است غلبه است
 تحقیق می شود و در آنجا که است **اول** آنکه اگر کسی در آنجا
 که او را که است که غلبه می کند نسبت می کند که کسی که او را که است
 داده اند که او را که است اند اگر در آنجا است و در آنجا که است
 که او را که است که در آنجا که است به مرد نه با یکدیگر موافق است
 و مرد دیگر که در آنجا که است به مرد نه با یکدیگر موافق است
 که او را که است که در آنجا که است نسبت می کند و در آنجا که است
 و نه بر او که است نسبت می کند و در آنجا که است نسبت می کند
 به یکدیگر نسبت می کند و در آنجا که است نسبت می کند و در آنجا که است
 بعد از آنکه عینیت است و او را که است نسبت می کند و در آنجا که است
 نصف است نسبت می کند و در آنجا که است نسبت می کند و در آنجا که است
 هر یک از آن که است که غلبه او را که است بر او داده اند نسبت می کند

یکشنبه در آنجا که حضرت شیخ ^{بنیاد} گشته در میان قسبه قلعہ
 قریه کو شکایه نموده در میان ایشان دشمنی هر یک به هر یک
 ایشان را در آنجا که بنام ^{بر} هر یک از ایشان خون و عوارض
 کنند بر ایشان ^{بر} بعضی از ایشان قسم یاد می‌نمودند که بر ایشان دست
 خود را نهد از هر سببه که مرد در حق هر یک می‌دید و هر یک
 نزد ایشان می‌گشته با بینه آن نیز می‌جست و هر یک
 یکدیگر را در عادلان است به همدیگر از میان می‌کشیدند
 و حق هر یک را تحقق است اگر در آن یک مایه که قسم می‌نمودند
 یاد کرد و همچنین اگر چه هر یک را گنده نشود و گشته در میان آن
 و در وقت نماز و در حق هر یک است و اگر گشته را در
 میان هر یک به این بهر که نزد یکدیگر است و در آن است
 تحقیق است و اگر نسبت هر یک در میان است نسبت به در آن
 تا نسبت آنها به عداوت هر یک از ایشان است و هر یک
 مقتول می‌شود از مردن بگویند که غلظت را از هر یک می‌جست
 نیست بر او و بعضی گفته اند که در آن است که در آن

لنظ

شرط نیست که از هر واحد بعضی به نیر که ممکن است که آن
 باشد در آن حقیقت است که آنها بعضی به و اگر گشته را در آن
 و در آن خانه غلام بعضی به و در آنست غلام به و بعضی
 غلام مقتول است و غلام دیگر در آنست و هر یک به هر یک
 گشته یا به بنده بگویند که غلام دیگر است و اگر غلام مقتول است
 نیز خانه در بعضی از صورتی هر یک به و اگر در آنست به هر یک
 تا به شیخ که از آنها تا به بنده که در آنست و در آن
 خانه به بنده است از هر یک قطع می‌نمودند و اگر به بنده که
 رخصت می‌نمودند **بحث دهم** در عداوت هر یک و هر یک
 و عوارض هر یک به هر یک است و در آنست و هر یک
 بعضی گفته اند که در آن نیز به هر یک است و بعضی گفته اند که
 و مقتول می‌شود در آنست و اگر لا احوط است که در آن
 چنانچه در کتب هر یک در هر یک است و هر یک به هر یک
 بر به خانه و در آنست نسبت به هر یک است و اگر به هر یک
 و عوارض بر این است که در آن است به هر یک نسبت به هر یک

عین

اگر چه در عدد قسم در این نیز خلافت معنی لغت رند هر غرضی که در آن
 بر بر دست آدمی حکمش نه قدر است که مطلقا نباشد قسم است
 بنا بر بقول و بنا بر قول و اگر در عهد بنا به است در غرضی که در
 است به پنج و اگر چه کمر بسته باشد به پنج قسم مطلقا مطلقا
 و عور کند که عمار بریده در میان در دست که در کشته شد آنکه
 زبان او را بریده یا بنشیند بر دست او را بریده یا بنشیند
 مطلقا اگر در عور کند که عمار بریده یا بنشیند او را بریده
 و تیش لفظ است که مرگ بر دست و پنج قسم خواهد بود اگر
 عمار گفته اند که در اعضا اگر شد دست آدمی مطلقا قسم
 و هر چه کمر بسته بدان است که مطلقا حاکم اگر کمر بسته باشد
 به دست قسم خواهد بود در بقول او و اگر در دست **قسم**
 در این گفته قسم است و حکمش که در هر کاهه قسم است
 بسته و در خصوص شجر عور کند و در شجر مرگ است که گفته است
 و منی علم دارم به پنج قسم یا در میکنم بر نیز از خون و قتل خود و بعد
 ق م جمع میکند و هر قسم یا در میکنم که فاعل شخص فلان میگوید

بسم

بعد گفته است اگر عور و عور است بر کسی مرگ است خواه در شجران باشد
 و در اعضا مطلقا باشد و عور نباشد و اگر نباشد و عور نباشد باشد
 و عور قبول قسم نکند قسم را بر این مگر میگوید یا بنشیند تمام شجر
 آنکه است به پنج و پنج قسم هر کس که قسم یا در میکنم و اگر در عور نباشد
 هر کس که به پنج قسم یا در میکنم و در عور قبول قسم است به پنج
 قسم یا در میکنم بنا بر قول او و در اعضا بنا بر قول او و عور
 نفوذ اگر در عور نباشد هر کس که قسم یا در میکنم و اگر در عور
 هر کس که نباشد هر کس که را او یا در میکنم و اگر در عور و قسم و عور
 و زنی که با بی تمام کند و عور قبول عمار گفته است که در عور
 عمار است آنکه مقتول مرد باشد یا زن و در هر کس که به پنج قسم
 در عهد و شجر مرگ است که شجر مرگ است که در عور و قسم گفته
 گفته شده را با بنشیند بنشیند بنشیند نباشد و ذکر کند که به پنج
 گفته است یا شجر مرگ است که در عور و عور نباشد است یا شجر مرگ
 یا شجر و هر کاهه مرگ و خون و قتل او و عور و عور یا در قسم
 یا در عور و عور یا در عور و عور یا در عور و عور یا در عور و عور

قسم به دکن که اول گفته اند و اگر عشر و قسم به دکنند سکن تنها
 پنجاه سوگند بار کنند و اگر خود کولی نماید و قسم به دکنند عشر و قسم
 و شصت شش پنجاه قسم به دکنند و بعضی گفته اند که اگر در روز پنجشنبه
 و بعضی گفته اند تا آخر دکنند یا دکنند اگر چه یک سوگند باشد و اگر در روز
 غنیمت و اگر مطلقا پنجاه قسم به دکنند که به هر شکلی که دکنند و اگر در
 او دکنند مگر در شنبه که در عورت و کتف و در آن شب و بعضی گفته
 که میتوان نذر دکنند و قسم را بر مخرجی اگر چه قسم به دکنند و اگر
 او باطل میخورد و اگر یک قسم به دکنند و عورت و کتف و اگر کافر
 و عورت و کتف و در آن شب که کافر را کشته است و به دکنند
 به نذر علف و کتف که آب بقیه شب تا بوقت می تواند کرد یا نه و اولی
 از آن است و اگر کشتن علف و مخرجی را بقیه شب تا بوقت می تواند کرد
 و بعضی گفته اند در این تقسیم کافرت و در بقول ضعیف است
بحث چهارم در بیان سحر و اعیان و اشیاء و اشیاء و اشیاء
 چند سحر است **اول** هرگاه که در عورت و کتف و در آن شب
 از آن که کسی شنیده است که در آن شب که در آن شب که در آن شب

در کشته اند اگر در عورت و کتف و در آن شب که در آن شب که در آن شب
 قسم را بآنها دکنند و در وقت بعضی گفته اند پنجاه قسم را بآنها دکنند
 میکنند و اگر در عورت و کتف و در آن شب که در آن شب که در آن شب
 آنکه هرگاه که در عورت و کتف و در آن شب که در آن شب که در آن شب
 نباشد به بار آنکه کتف و در آن شب که در آن شب که در آن شب
 و به نسبت که در آن شب که در آن شب که در آن شب
 و قسم به دکنند و خواه در آن شب که در آن شب که در آن شب
 و او را بکشد و در آن شب که در آن شب که در آن شب
 او را دکنند و در آن شب که در آن شب که در آن شب
 میخورد و در آن شب که در آن شب که در آن شب
 مقتولی را بر سر دشته باشد و کتف و کتف و کتف و کتف و کتف و کتف
 و اگر در کتف و در آن شب که در آن شب که در آن شب
 غایب باشد یا باغ و در آن شب که در آن شب که در آن شب
 میخورد و در آن شب که در آن شب که در آن شب
 پنجاه قسم به دکنند و بعد از آن که در آن شب که در آن شب

میراث می برند و در بر زنده بجا رقیب است **فصل اول** آنکه هر که میراث
 مال می برد میراث از دست نمی برد و بخت رقصه در آن **فصل دوم**
 آنکه مخصوص عصبه است یعنی خویشی به برادر و برادران و خواهران
 مادر و برادران و بخت رقصه در آن و نه از دست میراث می برند و
 همچنین خاله و خاله و عمه و عمه و مادر و مادر و بخت میراث می برند
 و بعضی حکم محرم بودن را مخصوص برادران و خواهران مادر و
 دایه و پسران و مادر و پسران و مادر و پسران و مادر و پسران
 و بعضی می گویند که در این موارد بخت میراث می برند و بعضی می گویند
سیم آنکه اگر خویشی به برادر و برادران و خواهران و پسران
 تنها و مادر و پسران میراث می برند **چهارم** آنکه زن از اهل عصبه خویش
 تصاحب کردن و عصبه عصبه نیست و بخت را به مردان است و اگر
 به برادر و پسران و پسران میراث می برند **فصل سیم** در حکم میراث
 و بخت و وارث است و اگر وارث خویشی به برادر و پسران و مادر و پسران
 به برادر و پسران و مادر و پسران و مادر و پسران و مادر و پسران
 می شود و بخت میراث و بخت میراث است به برادر و پسران و مادر و پسران

نصای

۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰

تصاحب می نمایند و بعضی گفته اند به برادران و پسران و مادر و پسران
 کردن و اگر گفته حکم شرعی او را تعزیر می کنند و چیزی را از او نمی گیرند
 و بعضی گفته اند تعزیر برادران و پسران و مادر و پسران و مادر و پسران
 در عصبه تا که در رخصت حاکم شرعی را به او از تصاحب نفس است
 و در عصبه حاکم شرعی را به او از تصاحب نفس است و در عصبه حاکم شرعی را
 که در عصبه حاکم شرعی را به او از تصاحب نفس است و در عصبه حاکم شرعی را
 خون مستعد باشند و قوی است بعضی گفته اند هر که را عصبه
 استغفار تصاحب کردن بعد از ثبوت تصاحب حق است و بعضی گفته اند
 و رفته را که قد حق است هر یک از دست به هر دو قوی دیگر است که عصبه
 نیست و حکم را به برادران و پسران و مادر و پسران و مادر و پسران
 بر تصاحب کنند به هر که هم می باشد و اگر برادران و پسران و مادر و پسران
 به عصبه را به عصبه را به عصبه را به عصبه را به عصبه را به عصبه را به عصبه را
 به برادران و پسران و مادر و پسران و مادر و پسران و مادر و پسران
 قوی است **اول** آنکه به برادران و پسران و مادر و پسران و مادر و پسران
 سایر و رفته حق است و بعضی گفته اند که عصبه را به عصبه را به عصبه را به عصبه را

قوی

قاتل مقتول شده میگوید ورنه او از آن داشت که قاتل شده میگوید
 و از گفته رنه بیان نیز میگوید و قاتل دوم کسی که او را زود
 قاتل مقتول نیست بقصاص او میتوان گذشت و باید در مقتول اول
 برشته مقتول باشد و برشته مقتول اولی به همدار از گفته
 مقتول باشد که قاتل او نیست **مقصود چهارم** در بیان حکم از
 طفل زنی است که او از خون مقتول شده شد که مقتول چند
 پس از او بعضی ضربه و بعضی بر سرش میخورند که حاضر میتوان
 استیفاء قصاص کند بشرط آنکه مقتول غایب از دست ظالم مقتول
 و بعضی گفته اند به نظر نگین از آن حاضر شود و از بعضی با هم
 طفل پخته و دیوانه پخته بعضی گفته اند از طفل پخته که طفلان
 شود دیوانه عقل ضعیف و بعضی گفته اند در صورت قاتل حبس
 میکنند و اگر او را بر سر یا قتل بر سر هر یک از طفلان از
 باشد بعضی گفته اند و میتوان استیفاء قصاص کند و بعضی گفته
 صلح بر دست نیز اگر مصلحتی باشد میکنند و اگر با غیبت در آن
 و رنه پخته بعضی گفته اند میتوان قصاص کرد با ضرب شش حقیقه

ظفر

قصه

طفل باورانه از دست مسکین دعایت شکایت **مقصود پنجم** هرگاه
 و از دست مسکین پخته و بعضی از او دست گرفتار کند و قاتل بر دست
 وادی را خشنود تا جاییکه دست را صلح کنند باز بیان علی حکمت
 از گفته اند که آنکه که بدست را خشنود و آن قصاص میخواند و باید
 که قصه حقیقه آنکه صلح کرده اند از دست بدست و بعضی گفته اند که در
 قصاص غلبه کند و باید بدست را خشنود و بر بعضی از او دست
 صمیمی دلات کرده است و بعضی گفته اند که از او دست و اگر بعضی
 کنند بعضی از او رنه و بعضی عفو کنند و بعضی قصاص کنند مشهور بیان
 علی آنست که قصاص غلبه آن که دادگاه باشد حقیقه آنکه عفو کرده اند
 از دست برشته قاتل بر همدار و اگر ضعیف و کشته شود و قاتل بر
 داشته پخته مشهور آنست که و رنه خشنود اگر خواه قصاص میکنند
 و اگر خواه عفو کنند و اگر خواه بدست میگویند اگر قاتل را خشنود
 بر او بدست و اگر بدست میگویند از او مرفوع و بعضی مقتول میکنند
 و بعضی گفته اند اگر قاتل بدست دهد بدست و رنه مقتول است و او
 قصاص نکرده مگر آنکه حاضر نموده بعد از دست از قاتل مقتول را

قصه

مقصود ششم در بیان حکم لغت و مقبول اگر کتب حق نباشد
 بلکه فعل باشد شکر آنکه نه بر سر همه منهدم شد با هم راجع احقر
 بر نه که بلکه لغت غیر نه در نه جمیع مقبولان حد حق خود این لغت
 و اگر اتفاق کنند و هم یک مرتبه استغفار کنند حق خود را هر کس خواهد
 و اگر کسی از ایشان بفرجه یا به پیش دست خود را بگذارد استغفار او
 خواهد بود و در حق دیگران خلافت لغت لغت را بر او است
 از آنجا که لغت از آنجا که لغت و لغت لغت لغت حق حق است
 می شود و قول اولی مشهور است و لغت خلافت که این لغت را
 لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 کشته به به بعد از دیگر لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 بکنند و خلافت که این باقی لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 اگر کسی لغت و او را بگذرد و در لغت و در آن لغت لغت لغت
 که در لغت لغت و در آن خلافت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 و مشهور است که در آن هر کس نام در آن را بگذرد **مقصود هفتم**
 در ادب استغفار لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت

و اما

و کتب حق و در کواهد دل که من لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 که استغفار لغت لغت لغت و باید که اگر لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 باید که لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 باید که لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 که این لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 بر سر نه هر چند که لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 و اولی لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 او را که لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 که به به او را که لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 کشته به به لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 که آنکه لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 با یکدیگر کشته به به لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 بگردان لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت

برابر حد فغان و قصاص کردن و از این احوال و طایفه هر دو از این
 احوال است تا بعضی گفته اند اجرت و ادا زانها بجا نیست کنند
 بیکدیگر نه و اگر گویند که بکار اینها منع نمیشود باید استغفار بکنیم اکثر
 گفته اند که جایز نیست و اگر در قصاص عضو بدن آن قصاص قطع کنند و او را
 بمیرد برادر دیگر نیست و اگر زن را حمله متوجه حد یا قتل یا قصاص
 شده باشد پیش از اذعان حد جایز نیست بلکه ادا قاتل حد یا
 قصاص کردن برابر است و زن هر چند حامل زاده باشد **مقتصد**
هشتم در بیان حکم متوفی است و در آن حد مستحکم است
اول اگر شخص کسرا ببرد پس کسرا را بکشد اول دست او را
 بر او اقل مرتبه بزند بعد آن را و او را بر او قتل میکنند و همچنین اگر
 اول کشته باشد کسرا را و او دست و کمر را بریده باشد باز زدن
 و کشش را مرتبه و او را کشش را مرتبه **نهم** اگر کوه کسرا
 بریده و دستش را بریده بعضی پس جراحات مجروح اول
 سر را بکشد و دهان جراحات بر او را بعضی بکشند و بعضی
 بعضی را بکشد بریدن با و غنیه اند بکار شود و در مسئله کلاه

مع

۳
سیم هرگاه قاتل عهد بگیرد و برادرش را بکشد
هم گفته اند دیت از مال او بگیرند و نصف گفته اند اگر مال نه باشد
از خون آن زن از او بگیرند پس از خون آن مرد را در برین خون
اوایت مقبره درآورند و کشت و نصف گفته اند طفا دیت بگیرند
چهارم در اوایت مقبره مشغولست که مرد را از نعش آورند
که برادر مرد را کشته و عمر او را بدست برادر مقتول او که او را بکشد
پس او را در آتاکهانی که مرد مرده است پس او را به آتاکهانی
برند در او را مقبره باشند و صاحب کرده تا با صلح او که چون
از خانه بیرون رفت باز برادر مقتول او را کشت و کشت آن را
برادر من و من ترا بکشد و کشت بر او کشته شود او را نیز عمر
برند حکم کرد که او را بکشد چون بر او نوبتی آوردند حلف ساز کرده
این مرد را بکشد کشت و چون او را بکشد حضرت امیرالمؤمنین
علیه السلام که را ندیده و در حال او مطلع شد فرمود که برادر تو بکشد
تا من بروم بنزد عمر و مسلم را اعلام نام چون بنزد عمر آمدند
فرمود که حکم خدا چنان نیست که تو گفته گفت پس حکم چیست و فرمود

که اینجاست تا برین مقام می شود و اگر در مقتول بر آن کجاست
 کرده است پس برادر مقتول او را بکشد برادر جوان را بکشد
 دست از برداشتن او را بکشد بر آن کجاست ترسیه که اگر کجاست
 با و کرده است و بکشد کشته شود و مقتول برادر مقتول
 علی عمل کرده اند و مقتول برادر مقتول را عمل کرده اند بر آن کجاست
 او را غیر طریق شرع قصاص کرده باشند بجهت ظاهری است
 آنست که آنقدر رجوع بر او زده بود که بکشان خود او سو
 گشته بود پس اگر تخمیر بر گردن او زده باشد و کار نیافته
 باشد این حکم ندادند و او را میبایست کشت **بخم** در او است
 معتبر از حضرت صادق علیه السلام مقتول است که مقتول در آن کجاست
 و مقتول و مقتول بریده باشد و مقتول در جانی بریده اند
 که بر خود کرده است یا مقتول بریده و دست و دست خود را
 گرفته او را مقتول خواهند و او را قصاص کنند باید که دست
 و دست بریده را بر بریده تا برین مقام می شود و او را قصاص کنند و اگر
 نخواهند دست بگیرند باید دست بر آن عمل کنند و بجا را

المراد

بگیرند و اگر دستش در جانی بریده باشد و دست و دست خود را گرفته
 تا تداوم می کشند و دست و دست را بکشد و اگر دست گیرند
 دست تمام بگیرند حضرت فرمود که چنان یافته ایم در آن کجاست
 المومنین هم و اگر علی با برادر مقتول عمل کرده اند و مقتول
 مقتول دست و دست را بر آن بکشد **ششم** در او است معتبر
 از حضرت امام محمد باقر علیه السلام مقتول است که مقتول در آن کجاست
 مقتول بریده و دیگر بر آن کجاست را بر برادر خود که مقتول
 قصاص کنند باید که دست و دست را با و بر برادر مقتول
 بر برادر مقتول علی با برادر مقتول عمل کرده اند و مقتول است
 و مقتول را مقتول بر برادر مقتول **فصل هفتم** در بیان
 احکام قصاص اعضا و جراحات است در آن کجاست در آن کجاست
مبحث اول آنکه شرط است در قصاص اعضا که عدا
 اکتفوا را قطع کرده باشد یعنی که غایب است عفت باشد یا آنکه
 قصه عفت عضو در کشته باشد هر چند آن عضو بکشد چنانچه
 در قصه عفت مذکور شد و اگر عفت چنانچه در قصاص نفس مذکور

فصل

او

شد در قضا علی عضو نیز شرط است که در اسلام آزار در شکر یکدیگر باشند
 یا آنکه شکر که جنس است یا واقع شده یا مکرر باشد از آنکه جنس است
 کرده شد آنکه بنده دست آزاد را ببرد یا کافر دست مسلمان را
 ببرد که در این امور است قضا می کنند بنده و کافر را و اگر زن
 عضو مرد را ببرد زن را قضا می میکنند اگر آن عضو در آن باشد
 و زن یا کافر دست را از زن بگیرد و اگر مرد در عضو زن را قطع کند
 او را قضا می کنند اگر آن عضو در مرد باشد اما زن تفاوت
 دست را بیدار بداند شکر آنکه مرد در یک دست زن را ببرد یا اگر زن
 خواهد دست او را ببرد مرد باید نصف دست را که بر دست
 او می باشد ببرد و دست او را ببرد و دست زن را ببرد که با شکر
 و نیز نرسد دست مرد و زن تفاوت نیکند و قضا علی اعضا
 کافر و بعضی مسلمان بعضی کافر آزار را بعضی بخود بنده قضا
 میکنند **فصل** شرط است که قضا می کنند به عضو مقطوع
 در سلامت و عالت مسافر باشند به عضو مقطوع اگر شکر شد آنکه دست
 صحیح بعضی دست شکر نبیند بلکه دست شکر را بگیرند و دست شکر را

بوی

بعضی دست صحیح و دست شکر را برترند مگر آنکه از باب خبر است
 طبیبان و ذوق بجز اینند که اگر بنده دست شکر برده بود و خوشی
 بنده نخواهد شد یا او ببرد در این صورت دست بگیرند **فصل**
 در کیفیت قضا می جو احوال است در جراحات که بر سر واقع شود و اگر
 شکر بر سر باشد باید که در موضع از سر که جراح است که ده قضا
 کنند و طولی و عرضی جراح است را بر سر یا غیر آنی بگیرند و بهمان
 مقدار قضا می کنند و اولی را فو آنرا تا طاعت کنند که زنده ببرد
 نشود اما عمی و عصبی را بعد از آنکه بیدار گردد زنده ببرد که اسم
 آن نوع برای عروق است شکر آنکه جراح است و صحیح بوده است
 غیر استخوان نمایان شده در موضع جراح است آنقدر را بنده ببرد
 که استخوان ظاهر شود **فصل** شرط است در قضا می جو احوال
 که در آن هم خطمردن نباشد و غایب جراح است نباشد
 پس اگر جفت نباشد و بنی مردن باشد قضا می کنند بلکه دست
 بگیرند شکر آنکه عصبی بر شکر کرد که باندون رسد و غیر دوزنده
 ماند و در این قضا می بخواند که در زیر آن که نباشد است و در این

۳

۴

بندت چنین شده که غده است و همچنین و اگر هر که بر زنند و
 منور شده آن نیز چون تکرار خط است که آن قصصی است
 و دریت میگردید و این قصصی نیست در شکلی استخوان
 سر یا استخوان این که نریا که خط است در آن و در بعضی خط
 جنات را ضبط میتوان کرد مانند شکلی استخوان و ضبط
 توان کرد که باقی مقدار شکله در پیشتر شکله **بسم** خلقت
 میانی که آن پیش از مندر شده است و از دست جرح سو
 قصصی میتوان کرد یا نه اگر گفته اند جرح است و بعضی گفته اند
 به هر صورت معلوم شود که او با این جرح است و بعد از آن
 قصصی کند زیرا که اگر جرح است بعد قصصی نفسی اند
 میشود و قصصی مخصوص خط میگرد **ششم** گفته اند که قصصی
 اعضا را تا خبر میکند از شدت که در بر با همه ای هوا
 و قصصی با این عمل کنند که با نرسیده و اگر چشم مرد را
 با نرسیده بر آلوده بعضی گفته اند که او نیز میتواند با نرسیده چشم او
 بر آلوده و بهتر است که با این سر جرح بر آلوده که در جرح است

نور

شود **هفتم** در ماه شمس که در آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن
 به هر صورت جرح نیست و شمس که در آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن
 جرح را بر آلوده و در دهان است که آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن
 شکلی است که در آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن
 جرح را بر آلوده و در دهان است که آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن
 بلوکه که در آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن
 در آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن
 اگر گفته اند اگر خط در جرح است که جرح نیست و با نرسیده
 کند بر آن خط بعد از جرح حکم میباید به نرسیده و با آن نماز بخواند
 کرد و هیچ حکم نه کرده و تکرار شکله **هشتم** اگر در جرح
 کسیکه چشم او را بر آلوده و در دهان است که آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن
 شکله در جرح در دهان است که آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن
 که در آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن
 چون در آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن
 چشم را به هر صورت در آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن سر را بر آلوده و در دهان است که آن

که یک شخص را که می کند و دست بچشم از بزرگوار تر کند اندک از این
قصص کند یک چشم را قصص می کند و دست را از این می کشد و احادیث
مستوفیه بر قول اولی و الله به است **نهم** هرگاه که شخص از دیده
کسر را خارج کند و حدقه بی آن شود یا باشد او را قصص می کنند به آن
کوه که حدقه پخته و از سرش انداخته و چنانچه که از او است معتبر از
حضرت صدوق عجمی است که شخص بزرگ عمر خود را که در غرض
کرد بر شخص که طبیب بزرگ بود و او را که آب دیده او زایل کرده
و دیدنایش بی آن شخص است اما هیچ غرض نیست آن شخص کف می زد
چشم و دیده او قبل از عمر عجز شده و هرگاه را بنزد حضرت
امیر المؤمنین ع فرستاده که میان ایشان حکم نماید چنانچه
کنند و دست داد و او را فرستاده و گفت بخواب قصص کنیم
حضرت فرمود که آینه ای که که انداخته اند بر آن بزنند و بر ملک
چشمش در هم اطراف حباب بندند و آینه را در برابر رقص آینه
در شعله و کفایت کند و او را که نظر کند در آینه تا زردی در شش
طرف شده و حدقه شش بی آن شود مانند اکثر علما بنصفون عمل کرده اند

دهم قصص می باشد در باره و می سروریش از زردی و اگر زردی
ارزش خواهد بود چنانچه که در کوه خواهد شد آینه و در برین ذکر نیز قصص
می باشد و قصص در آن ذکر بر جوان و اگر در آن بالغ و خست
کرده و نگردد تا آنکه صبح را که جمیع آن را که در بعضی ذکر عشق که جمیع
سزا اند که در غرضند بلکه غرض است به آن می کنند و در حدقه یا نیز
قصص می باشد و در حدقه نیز قصص می باشد مگر آنکه زردی که
خفیه دیگر نیز صانع شده که در این صورت دست می کنند **یازدهم**
حکم قصص عضو صغیر است بعضی میسور بر یکس گفته اند که عضو
صغیر را بعضی عضو میسور که خوردن آن بهر سبب به قصص می کنند
از چیز آن بنگار شده و بی آن که حسی بماند که بعضی میسور که
احساسی بنگارند میسورند و گوش ششوار را بگوشی که میسورند و اگر
بعضی از بنیر را بریده به پسته و در حلقه میسورند که نسبت به بعضی میسورند
چون نسبت در اوها نقد میسورند مگر آنکه اگر چه بریده شده
نصف میسور است نصف میسور را حوام میسورند و هر مقدار از آن میسورند
از آنکه ممکن است که غیر مجروح بزرگ شده و اگر آنقدر است بریده تمام

بین جراح بریده شده و اگر یکجای نباشد به پشته از هم جداست و قصاص میکند
 و این احکام در گوش و دست و انگشت و موی را بوجوه گوش و سوراخ کرده
 بهتره و اگر گوش بریده یا بریده و خلافت قصاص گفته اند که گوش صحیح را برترند
 و دست بر هر دو که بریده هم و بعضی گفته اند که گوش را با انگشت و موی
 صحیح بدو است هر چند و از بر این پاره شده و اگر گوش میگیرند **از دهم**
 و اگر کسی دندان قصاص نیست بلکه دست میگیرند بنا بر شهور و بعضی گفته اند
 که اگر دندان به مقدار که شکسته است یا زده و نقصان میرسد قصاص میکنند
 و اگر دندان کسی را شکسته چند قسم است **اول** دندانی که صحیح است و بعضی را بوجوه
 دندانی که آن صحیح میتوان گفت **ثانی** اگر کسی دندان را بجا کسر کند و
 خود دندان را بجا نماند و دندانی را که با او را بوجوه میگیرند و اگر
 نه باشد پشته دندان را بوجوه میگیرند و دست میگیرند **سوم** اگر
 باغی که دندان شیر را انداخته و دندان او را بر آورده دندان طرف را بکند
 که هنوز زنده است و هنوز است که در آنجا قصاص و دست میگیرند و بعضی
 میگویند دندانها را بر بر زده و عوفی آنها بپایان آید اگر آن دندان
 نیز درست بود بعضی گفته اند جز این را اولدم نیست و اگر گفته اند نه

اولی

ارش و دندانی است و بعضی گفته اند که در هر یک از اینها پشته یا پهن غلام
 اگر دندان دندانی پشته اگر قیاسش قفا و دندانی پشته آن تفاوت از دست
 آن قطع است میکنند و میگیرند و اگر بوی سیه یا کج یا بغیر بکشد و دندانها
 یا با عت و دیگر که عیب پشته یا دراز تر از سایر دندانها یا کج یا تیره
 صورتها ارش دارد و میگیرند و میگیرند که اگر شده و اگر دندانها را میگیرند
 اگر گفته اند که رجوع میکنند با هر ضربت اگر کینه مکرر است بر
 تا مدت ده روز را مدت میکنند و بعضی گفته اند تا یک سال آنجا میکنند
 موافق و است از رویه اگر گفته اند قصاص میزدند که دندانی
 او را بکشد و بعضی دست میگیرند و بعضی موافق چند دست میگیرند
 شده اند که بر این دندان طفل میگیرند و میگیرند **چهارم** اگر باغی
 دندان باغی بکند که میگوید دندان شیر را پشته یا پهن غلام
 نیست که قصاص میباشند و کفر اگر اهل خیر است و عوفی که کینه را میگیرند
 دندان عوفی خواهد بود و بیه اگر گفته اند تا غیر شکسته قصاص و
 دست از آن بگوید یا باغی صاحبش که میگوید بر آن که نزد قصاص
 یا دست بکشد و اگر صحیح و علم بریده بعضی گفته اند نه ارش ثابت

ع

منه نه دیت و منهد کنت که ارش باشد باغی که مکرر شد و بعضی
احتمال داده اند که در بعضی وقت قصاص قتل شود و از آنکه این
عظیم تازده است که خدا داده است و اگر میباید بود که
عید بگیرد و اگر ندانان چنان کند بعد از قصاص برود و بار
و اگر قصاص نکند بنا بر شهور پنجم در قصاص دانه از شکر است
که شد آنرا قصاص کنند پس نه از آنکه بعضی دانه از آنرا است یا
دانه از آنرا است یا بعضی دانه از آنرا است یا بعضی بر عکس
نکند در احکام دانه از آنکه بعضی دانه از آنرا است یا بعضی بر عکس
کسی که نکند در آنکه بعضی دانه از آنرا است یا بعضی بر عکس
تا هم باشد اگر دیت کرد و دیت تمام میکرد در آن قصاص کند و خط
غیرت در آنکه دیت قصاص بعضی دیت تمام میتوان بر سر آن خط
در آنکه آیا طهر است از آنکه بعضی میتوان کرد یا نه بعضی گفته اند
میتوان کرد و بعضی گفته اند مطلقا نمی توان و بعضی گفته اند اگر
از آنکه بعضی گفت که برده یا بافت که با زنده عوفی نهاده
و اگر بعضی بر سر نهاده و دیت آنرا گرفته دیت نکند یا نه

و قول اولی شهور است **مطلب پنجم** در بیان حکام دیت است
و در آن چند فصل است **اول** در بیان مقدار و حکام دیت
و انواع قصاص و در آن سه مقصد است **مقصد اول** در بیان
مقدار دیت قصاص است از آنکه بعضی گفته اند دیت تمام است
عمر و خط آن دیت قصاص عمر و حد شتر است که هر یک ستم
پشم یعنی پنج ساله و ده در شتر پشم یا دیت کلاه و دیت
حقه عین که هر حد که با دیت است بر دیت یا هزار شتر یا هزار
که سفند یا ده هزار دیم و در بعضی عمر قصاص دیت تمام است
که گفته اند و اگر بر دیت را فخر دیت که از آنرا است و اگر از
تقصیر کرد یا ده از آنرا یا ده نقد و سه پشم که را فخر شود و دیت
عمر را در عرض یک ل سید پشم و خط هر حکم بعضی از آنکه با دیت
هزار حد است بر حد که با دیت است حق ستم معتبره اهل و کافر
بیان علی آنست که تا هر حد است هر یک از آنرا که خواهد میداد
و بعضی گفته اند اگر کافر از جهل است که غایت آن شتر است
مانند اهل دیت شتر میدهند و اگر غایت آن دیت کلاه و

مطلب
اول
مقدار

اجماع نموده اند که در دست یاز غنی که در انوار معجزات او شریف و بنا
 بر شهور است نیست چه در هر دم است و در دست غلام نیست او است
 و در سیکه نیاید و در دست خورشید باشد و اگر نیاید همیشه بدست او را و در
 سیکه و در یاز اعتبار غنی که در جواهر و اعتبار او را نسبت به غنی
 اعتبار میکند پس اگر جواهر بر او واقع شود که در آزاد و لطف و دست
 باشد در اول لطف نیست خواهر او و خواهر که در دست **مقصود** و دست
 در میان مقدر او در هر دست و موافق از بار و در میان، آن چون
 موافق شهر رخ و در او انجاس مذکور که بقا و جوار است
 و غایت غیر غلام و لغوه مقاصد نیست که داده شود یا یک مقدار
 در هر دو دنیا معلوم شود **بدان** غلام نیست میان علم و دنیا
 در جوار نیست و معلوم لغو است مذکور است و دنیا و شغل از هر یک است
 و هر یک موافق اثر باشد تا از آن هر یک چهار دانگ و نیم شغل
 صیرف است نیست ربع شغل و آن است پس هر یک از این یک باب
 این میان هزار اثر باشد تا هر یک عبارت در آن سالی چهل لغوه که از آن
 یا علما را از آن لغوه یکده یا رسیده در هر یک لغوه است لغوه از هر یک

در مجموع هزار دینار مقرر شد و هشت هزار و پانصد تومان از هر بار نیز
تقدیر شد بپنجاه و پنج هزار و پانصد تومان و چون بنا بر این روش است و تا مدت زمان
از مقدار ده هزار در هر یک از این غیر نفیض نگردد اگر چه اصول است که
در این چهل و پنج سال هم در هر موافقی که بخواهد فقر در سال
او زمان تحقق کرده ام و هزار شصت و سه دینار و هشتاد و سه
سه و بیست و هفت موافقی قبایل و ده و نیم و موافقی زن و ده و نیم و بیست
در هر موافقی شش و نیم و ده و نیم و از زن و ده و نیم و ده و نیم
بعد که از این ده غازی و ده و نیم کمتر باشد هر یک از مردان و ده و نیم
هزار در هر یک است بزرده و ده و نیم و شصت و سه و ده و نیم
نه و ده و نیم و شصت و سه و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم
دینار و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم
مشهور که شصت و سه در هر یک از غریب و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم
سه دینار و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم
و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم
که موجب است بزرده و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم و ده و نیم

بهشت نه بعد و آن از او بسیار داد **اول** طبابت کردن مشهور میان علمای
 آنست که اگر طبیب بی وقوف باشد یا سالی که طبع او در دین باشد و بی
 و با شرع او یا با غیر حق و سالی که ضابطه که در آن مالی
 خفیه هر دو اگر طبیب و ذی باشد و بی حق و سالی که در حق و سالی
 چنانچه قولی است **اولی** آنکه غایت است طاعت و عبادت به دست بیست و نه
 که بطور انباشته و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است
 بیشتر بر اوفته کرده است و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است
 و بی غفرت است که در حق است و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است
 خسته خسته طبع را بدیده بود **و سیم** آنکه سلیقه در خواب را بدیده بود
 بطلعه یا سبب کسی را بکشته یا بحدی که کذا گفته اند در دست بر عتله
 او است و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است
 قبل از درین خفیه و در خفیه او یا در بر کف او و بی غفرت است و بی غفرت است
 میرد مشهور است که در آن اولدزم است **چهارم** مشهور است
 اگر کسی را بر سر خود ببرد که یا ببرد و ببرد و ببرد و ببرد و ببرد و ببرد
 و بر سر خود ببرد که یا ببرد و ببرد و ببرد و ببرد و ببرد و ببرد

اولی

بر سر نه و او میرد اگر خدا بفرزند نه که غایت باشد و بسیار در دین باشد
 طبع غایت غایت غایت غایت غایت غایت غایت غایت غایت غایت غایت غایت
 چیز را و لا در نه است و اگر آن مرد بهیچیکه در آن دین باشد یا غایت
 و مقارن آن خدا بفرزند مشهور است که در دست بر او در نه است
 مالی او و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است
 اگر کسی را بر سر خود ببرد که یا ببرد و ببرد و ببرد و ببرد و ببرد و ببرد
 همه کند و او ببرد و در آن کف یا ببرد یا ببرد یا ببرد یا ببرد یا ببرد
 بهر دو غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است
 بهشت در دست می دهد و لا در دست بر او در دست و بی غفرت است و بی غفرت است
 اگر در کف یا ببرد یا ببرد یا ببرد یا ببرد یا ببرد یا ببرد یا ببرد یا ببرد
 هرگاه که کسی در دین است و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است
 نصف در دست او است و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است
 بر او در نه است و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است و بی غفرت است
 و اگر کسی را بر سر خود ببرد که یا ببرد و ببرد و ببرد و ببرد و ببرد و ببرد
 و اگر کسی را بر سر خود ببرد که یا ببرد و ببرد و ببرد و ببرد و ببرد و ببرد

نفس

۷

در تعلق بر یکدیگر بخواند اگر هر یک با سبب غیر لغت در یک
و نصف صفت سببش بر سر تکرار لغت است که از اول او بهر سبب
یک میزد با سبب لغت در تعلق و نصف صفت است که از اول او بهر سبب
بنابر تکرار اگر تعلق با سبب سوار شوند در یک تعلق و بر یکدیگر
خوبند و غیره نصف صفت هر یک را عالم دیگر است
اگر تعلق در تعلق تکرار آن کند و تکرار بر او بخورد و دیگر اگر تکرار
انداخته است که بهر تکرار او شنیده و باز آمده باشد تکرار
هر است و اگر گفته باشد یا گفته و شنیده و شنیده در وقتیکه
او را حدیثی باشد و در تعلق تکرار آن است که اگر تکرار
کو که را بر تکرار گفته در تعلق تکرار آن است که اگر تکرار
بخوبه و گفته نصف گفته است در تکرار است که اگر تکرار
و نصف گفته است بر عالم تکرار است او است و اگر تکرار
که در آن حضرت امیر المؤمنین علیه السلام در تکرار و تکرار
شد و تکرار بر تکرار و تکرار و تکرار و تکرار و تکرار
از هر کسی است و در تکرار تکرار که آن در تکرار نصف تکرار

ادب به هر دو از علم با سبب تکرار علم که با سبب تکرار و تکرار
تکرار است که در تکرار است و تکرار تکرار تکرار تکرار
که سوار شده و تکرار تکرار و تکرار تکرار تکرار
سید مد و نصف گفته است که اگر تکرار و تکرار تکرار
تمام در تکرار است که هر یک از تکرار تکرار
حسب است تمام در تکرار تکرار تکرار تکرار
که هر یک از تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار
و اگر بر تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار
و اگر تکرار است بر تکرار تکرار تکرار تکرار
تا سید تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار
گفته است که در تکرار تکرار تکرار تکرار
و تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار
تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار
تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار
تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار
تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار
تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار تکرار

قسمه برار شده و او را می کشند اگر شبهه بخاطر نباشد و دست بکشد
 از دو و اگر دست نباشد تا نگردد از خانه بر برده دست بکشد و از
 عمر بن ابی القحطام میگوید که گفت علی در میان کلام اجماع و ابی جعفر و ابی
 از خلفا بن عباسی شوقی طواف می کرد و مرد را می کشد اگر در کار امیر
 امیر مردی باشد که با مردم آمده و او را می کشد و از خانه می کشد و
 بگویند بزرگوار است که گفت علی امیر چه کرده با او در این کلام که چه
 کردید با او گفتند که امیر با او سخن گفتیم و باز نگذاشتیم که بکشد
 با این که گفت فردا وقت نماز عصر در مجلس طاعت نزد من بیا
 چون روز دیگر دست نماز عصر نزد او می نشستند و گفتند در دست
 حضرت امام جعفر صادق علیه السلام حضرت گفت ایان این کلام
 کن حضرت فرمود خد حکم کسب حضرت را گوئید و او که بیان این کلام
 کند پس با این حضرت جان نماز عصر بکشد و حضرت بزرگوار
 آن نشست و در حضم آمد و در برابر ایشان نشستند چون ایشان
 دعوی و جوار دعا را بخواند که نشسته عرض کردند حضرت گفت
 خلیفه خطاب کرد که این بر بنویس بسم الله الرحمن الرحیم رسول خدا

صحت آن علیه و آنکه فرمود هر که مرد را از خانه ببرد و دست بکشد
 آنکه گواه بکشد آنکه او را می کشد و اگر دست بکشد از علم است
 پس در کشتن از این گفتند بنویس که امیر او را می کشد و گفتند
 در فیه صبح کار و بر او زد و او را می کشد حضرت با فرمودن علی و
 از و برادر و فرقیش را می کشد بنویس که امیر او را می کشد و
 او را می کشد و بنویس که حضرت بزرگوار گفت ایان این کلام
 بقصاص بر او زنده و آنکه او را می کشد و حکم فرمود که بزرگوار
 بر نه و تا زنده باشد در زندان او و بر سر او بچاه تا زنده باشد
 بزرگوار گفت گوید که با حضرت بنویس که حکم فرمود که بزرگوار
 چون حکم است می کشد که ایشان آنرا کشند و بنویس که
 ایشان را با و آورده اند تا آنکه از قضایا بر علیه امیر حضرت امیر
عز و جهم طاعت را که باید به منم که نه خود برده شریک و بعد
 از آنکه بیا و در راه است طاعت را می کشد و بنویس که او را می کشد
 می کشد و توشیح است می کشد که معلوم باشد که این غیر از طاعت
 در بنویس که بنویس که طاعت را که در دنیا و در که حکم است که

طفلیست **چهارم** اگر دایه خواب طفل را خفه کرده ملک کند ارباب
بسیار داشته است اگر غرض او دایه شدن طلب فقر و غریب
بعضی است دیت برانی است و اگر از جبهه فقر و تنگدستی دایه شده است
دیت بر عاقله است و اگر فقره با بیزاری است عمل کرده اند و اگر
متأخر و بیج باشد اندک دیت مطیع بر عاقله است و اقلی قویتر است
سیزدهم در دایه اگر حضرت عیسی تم منقول است در بار زدن
که بچانه زدن رفت اسباب فتنه را جمع کرد و زن ناما کرد و فرزند
آن زن خود است که او را دفع کند فرزند را گشت و پس برادر است که
بیرون بر زن دزد را گشت حضرت فرمود که از دایه زن دزد و
برادر یکدیگر و چهارم از زرم بل زن که بچها و دایه ناما
دزد میگردد و خون دزد دایه است و اگر فقره عمل میبرد که این
و تنه خوان ساخته مادر بفرستادند که کرده اند **چهارم** در
روایت که از حضرت تم منقول است باینکه که در شرف
یا رخصه را آلوده در محله خود نهان کرد چون شوهر را روزه میست
که باز برده درآمد و شوهر است شوهر را بگشت شوهر غلبه کرد و او را گشت

وزن شوهر را گشت حضرت فرمود که زن باید دیت آن را ببرد هر که
او را فرستاده و بانی نه آلوده و زنا بقیه می شوهر میکنند و صبر را علی
گفته اند که خون را در هر است و دیت نه اند **پانزدهم** در حضرت
صالح و اوسته است که در زمان حضرت امیر المومنین علیه السلام چهار گشت
با هم شربا بخورند و خجاک کند نه کسی خروج شد نه کسی گشت نه
حضرت فرمود که دیت آن کسی گشت عیسی و نه برای کسی است
که بخورد و دیت جراح خود را از دیت گشت که می کنند و در
روایت دیگر و دایه است که دیت کسی خود را بر سینه یا چهار گشت
حواله میکنند و دیت بخور و عاقله از دیت گشت بر سینه اند **ششم**
در روایت معتبر و دایه است که در زمان حضرت امیر المومنین عم
شش طفل در میان نه فرشت زار میگردد و نیک از ایشان عرق شد
از آن هیچ نفو که مانده بچید و فرشته دیت دایه که در سینه نفو
او را عرق کردند و آن سه نفو است دیت دایه که ایمن او را نفو
عرق کردند حضرت فرمود که آن نفو که است کسی بر سینه نهان
دادند سه نفس دیت رسیدند و آن سه نفو را کسی بر سینه نهان کرد

داده اند و عیسی در آن میهنه اکثر فرزندین حکم را محض و در آن
 باب وجودش گفته که قایلند **انہ نوع ہستم** آنست که بپشت
 نہ باشند و آن نیز از ادب و ادب **اول** آنکه سنگ لفظ کند یا چار
 و کس پیش از آنکه آید و بقیه یا در جہ بقیه و غیره و اگر از آن
 مکتب خود کرده باشد کس بپشت ملک شرف خاص نیست مگر آنکه
 شخص را آنکه تکلیف کند و او کو رشتہ یا ہوتا رشتہ یا سر جہ
 یا رشتہ یا ہوتا و کو یہ کہ درین نہایت جہ و سر رشتہ و در خصوص
 اکثر گفته اند خاصیت درت اورا و همچنین اگر در جہ ابرار
 کہ ہا ہا برادری است و اگر در ملک دیگر کہ ہا ہا حضرت
 بر خاصیت نیست و اگر بر حضرت او کہ ہا ہا و بہت عطف کہ ہا ہا
 سوائی مشہور حضرت و اگر در جہ و کہ ہا ہا و کس در آن
 بقیه و غیره و اگر در جہ تک ہا ہا یا در جہ تک و در میان
 شریع کہ غایب محض است مکتب اکثر گفته اند مطلقاً حضرت
 و اگر در جہ و اگر در جہ و اگر در جہ و اگر در جہ و اگر در جہ
 و اگر در جہ و اگر در جہ و اگر در جہ و اگر در جہ و اگر در جہ

مار.

برای جمع شدن آن بر آن اکثر گفته اند حاصل نیست و بعضی از این نیز
بعضی آن را میگویند و بعضی گفته اند اگر با دان عام و مطلق گفته است خاص
نیست و اگر خاص است و اگر از برای مطلق گفته شده باشد مانند بر آن گفته
که در شایع مطلق میگویند خاص است در هر که را که در آن عید یا عید
شخص یا بر شهر **سیتم** اگر کسی سبب در آن شایع بر نزد سبب
تعلق که شخص بعضی گفته اند خاص نیست و بعضی گفته اند اگر با دان کاف
ساخته است خاص نیست شایع بر شهر که در حدیث یا در طریق
مسلمانان جاری نیست سبب تحقیق حدیث است و مطلق خاص است
سیتم اگر اکثر از این نحو میگویند که در آن تعلیم او کند و او غرض
شخصی را تقصیر کرده است خاص نیست در آن الفاظ را و اگر تقصیر کرده اند
غرض نیست اکثر گفته اند خاص نیست و بعضی حکم بجهان کرده اند
و اگر غرض یا در آن را بر شخص و در آن نیز در آن تعلیم کند و غرض
شخصی خاص است **چهارم** اراده نظیر تفسیر بیضاوی نه در آن
و در شخص یا در آن واقع شود و غیر خود یا با نفوذ دیگر
در مقول و میگویند مقول است قطعی شود و بر آن نه نفوذ

و این است که لازم شود اگر بخواهیم بر شخص مخصوصی بکنیم و قصد او
بنماید از نه بر او واقع شود و بعد حکم فقر علیه داده و بحث قضای منفیه
و بعضی از علمای سوافی بواسطه قائل شده اند و اگر کسی شروع کند
در خواب کردن و یا در این بر یک اثرش از خود آید و او بعد از بیدار شدن
او بر آن فقر و اگر لازم نیست و اگر گفته اند چون خودی نیز در این
لحظه است بر هر یک از اینها نیست و این است که منفیه **بج** هرگاه
که شخصی در اثر حرکت بر یکدیگر بخیزد و هر گاه نشسته شود و اموال
و نفوس او حفظ شوند اگر با دقتی را از دست هر دو گرفته و بدو
احتیاطی در آن واقع شده است و هر یک از اینها منفیه و اگر چنین
ایشان حرکت سکوده و صاحبش که کمتر از اینها و صاحب
مالی است نصف قیمت هر کس است و نصف اموال هر کس است
و نصف قیمت هر کس است و در یکدیگر از آن بوده از اموال هر کس است
و اگر است و اگر کمتر از طلاهای است و اموال از دیگران نصف
قیمت هر کس است و دیگر است و هر دو صاحب جمیع اموال هر کس است
خواهم بود بر اینها و اگر هر کس در اینها نصف شده باشند اگر

عمر

[illegible]

در خانه بعد از صبح و آن و غیر آن و جمع کثیر از علما و دانشمندان
که حاضرند دست لغوی و قیاسی از آن لغوی بر همان اگر چه
از آن دوران بر نماند بقیه خلایق این در ادوات و بعضی بر آن اکثر
گفته اند مطلقا لغوی آنچه گفته است است و ضامن است و بعضی گفته اند
قیاسی است و بر سر آن در لوازم و قدر زانو را به نسبت اند و بعضی
نیت و به نسبت بر سر ضامن است **هشتم** اگر کسی در ملک دیگر باشد
و نیت او بر او زود باشد و نیت او بر او باشد و نیت
لغوی و اصولی شود همه احوال است و اگر در ملک خود باشد و از این
با هر آتش بر او زود و بعضی گفته اند متر است و بعضی گفته اند
بها به باشد یا گفت بعد از ضرورت کرده باشد ضامن نیت و اگر
در وقت و زین با دست زانو را قدر احتیاج آتی بر او زود و نیت
در خانه و هم بدان بقیه ضامن است بر شهر **نهم** اگر آب
کس در آن شارع بولی کند و یا کس از آن بغیر و بقیه و غیر
لغوی گفته اند ضامن است و بر او را و همچنان اگر یا کس بر راه
و متاع را بنه اند و بشکند او ضامن است و اگر راه را از بین ببرد

و اگر

و کس بغیر و یا کس بقیه است و بعضی گفته اند ضامن است و اگر
یا مهند و یا بغیر یا بلی اینها از هر چیزی را بغیر و بر سر راه
بیند از هر بقیه که باشد یا مال کس ضامن است و بعضی گفته اند
علی بغیر و از این همه حکم بقیان کرده اند و بعضی گفته اند مطلقا ضامن
نیت و بعضی گفته اند اگر از این را دیده و سر کشته است و بعضی گفته
و کرده است ضامن نیت و بعضی گفته است و مکتوبه از اینها
نیت **دهم** اگر کوزه را بر سر بام خانه خود بگذارد و نیت بر
و کس را نیت کند یا با ضامن کند اگر تقصیر در کوزه اش نکرده
مشهر است که ضامن نیت **یازدهم** اگر کسی در ملک خود باشد و از این
سر کشته و مورد نیت یا کس در نیت باشد یا به هر وجهی که نیت
آنها بکند و اگر نیت ضامن آنها را موافق مشهور ضامن است و اگر نه
که آنها ضامن اند یا دانند و تقصیر در نیت آنها نکرده باشد ضامن
نیت و اگر آنها کس حکم کند و او بر او دفع ضرر از خود چیزی
بر آنها نرزد و بعینه ضامن نیت و اگر از غیر جهت دفع بکند ضامن
و اگر کس بر ضرر رساند و بعضی ضامن نیت و گفته اند اگر ضرر

رسنه متواتر گشت **و از دهم** اگر حیوان بطول حیوان در آن
و آنرا بکشته یا فروج کند بشود گشت اگر حیوان فقیر در حفظ
آن کرده است خانه نیست و اگر نه خانه نیست و اگر حیوان صاحب
خانه آنرا بکشته و در آن خانه نباشد است صاحب خانه خانه نیست
و در حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقولست که در زمان
حضرت عباس علیه السلام که کاه و فرار از کتبت مرغمه
بخدمت حضرت آوردند و قیامکه امیر المؤمنین علیه السلام و او را
و عمر و جمیع کثر از صحابه حضور بودند اذلی حضرت فرمود از این
بیان این حکم کند او را گفت یا رسول الله حیوان حیوانی که
گشته است حیوان را زخم غرض حضرت رسول بفرمود که
حکم کلمه در بیان این است و نیز مختار اول جواب داد حضرت
فرمود که یا رسول الله حکم کلمه بیانی این گفت یا رسول الله
اگر کاه و در طول خود افسار شده است و آنرا گشته است صاحب کاه و
خانه نیست حضرت فرمود اگر خود افسار طوطی کاه و گشته و کاه و اگر
گشته است صاحب کاه و خانه نیست بجز حضرت رسول و سایر ائمه

بله

عند کرد و گفت صد میکنم خانه و نه بر آنکه بر آنکه در آن کاه و گشته است
بغیر از آن حکم میکند **سیزدهم** اگر کسی در افسار نباشد و اگر نه
صاحب خانه او را بکشد و اگر بکشد صاحب خانه نباشد و اگر نه
و اگر بکشد و افسار نباشد و اگر نه صاحب خانه او را بکشد
و الله **چهاردهم** دایه کسی که بر آنکه بکشد و اگر نه صاحب خانه او را
آنکه صاحب خانه او را بکشد و اگر نه در آن کاه و گشته است که کاه و
صاحب خانه او را بکشد و اگر نه دایه بدست خود افسار و اگر نه
بنابر مشهور است چنانکه کسی که بکشد و افسار نیست **پنجم** آنکه
سواره باشد و کتبت ده باشد در افسار مشهور است که کتبت
چنانکه سر و دست و پا را **ششم** آنکه بیاده باشد و اگر
دایه رکشته خانه چنانکه سر و دست و پا را **هفتم** چنانکه
یا خانه نیست **هشتم** آنکه بیاده باشد و کتبت ده باشد و اگر نه
مشهور است که جمیع چنانکه از آن خانه نیست **نهم** آنکه
آنکه در جمیع این موارد که آن دایه را درم کند و آن که چنانکه
کینه همان بر آن نیست که آنرا درم داده است بلکه از بعضی روایات

که هر منتهی اگر کسی در راه بگذارد که دایم بر م کند خیر که بکند و اگر
نهم آنکه دایم از دیگران باشد و خیر که با عاریه سواره باشد
 اگر چه هر چه باشد در همه اقسام شایسته است و اگر چه هر چه
 باشد مشهور است که هر چه خیر است بختیاری نه سواره و اگر چه
 دایم سواره را عین دایم هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 شده باشد خیر که عین دایم هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 آنکه خیر عین خود را سواره دایم کند اگر عین دایم هر چه شایسته است
 دایم بر آفت و اگر چه دایم هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 تعلقی بقیع عین سواره و خیر که اگر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 بر موی است و اگر چه دایم هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 خیر که عین دایم هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 که او را عین دایم هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 آنکه که عین دایم هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
اول آنکه با شریک باشد که هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 آنکه که عین دایم هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه

او سوار شد و اشیای اینها که در میان خیر قرار است و اگر چه
 نایب با شریک است که هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 خیر که عین دایم هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 در این است که هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 این با شریک است که هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 و از این به بعد هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 جمع می شود شایسته است که هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 که اول با شریک است که هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 اولی شایسته است که هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 شایسته است که هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 که شایسته است که هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 شایسته است که هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 به شریک است که هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 زود است که هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه
 و شریک است که هر چه دایم هر چه شایسته است که اگر چه

از بهاء که شود اگر به صلح نیاید ثبوت است آن نسبت اگر به صلح آید
 محض نسبت آن نسبت زبان است و اگر زبان صبیح را از بیخ بترند
 تمام است و لازم میشود اگر زبان لالی را بترند ثبوت است آن نسبت
 و اگر بعضی زبان لالی بترند محض نسبت صبیح زبان در نسبت میگردد
 و اگر بعضی زبان صبیح را بترند ثبوت است آن نسبت محض حرف که کم
 شده است و نمیتواند لکلمه باشد مگر با صلح و حرف که بر نسبت
 و حرف است بکسرید به نسبت صحت زبان و محض و حرف را بر مجموع
 و حرف است میکنند و زبان نسبت بکسرید مثل آنکه زبان را
 بریده اند و چهارده حرف کم شده است لفظ در نسبت بکسرید
 و بعضی گفته اند هر روز را اعتبار کنند اگر اعتبار بر محض بترند
 آنرا اعتبار کنند و اگر اعتبار بر حرف بترند آنرا اعتبار نکنند
 و در بعضی از ادبای عدد و حرف نسبت و نه و الی و نه است
 بنا بر آنکه همزه و الف را غیر بکسرید که گفته اند و اولی و ثانی
 آنهم نسبت بعضی گفته اند که گفته اند که فرق میان همزه و الف نسبت
 که اولی تحریر است و ثانی کسر بود و غلط است زیرا که محض همزه در محض

در محض

و محض الف در محض نسبت و الف معلوم است که فرق میان آن باخذ
 و قال با آنکه هر روز گفت و بعضی از ادبای محض گفته اند که بنابر
 نسبت نسبت حرف بر نسبت است زیرا که الف یک الف و همزه هر یک
 و همزه تمام محض نسبت است به هر سیه است و حرف است و نه
 و نه چهار است نسبت نسبت است بر محض است که حرف است و نه
 وجه صبیح دال و بلکه او جدا است و اگر خواهد گویا که همزه را
 حساب کرده اند و الف را حساب بکنند و آنرا بر زبان در محض
 الف در محض الف محض است بر آنکه در همزه نیز چندین
 سه حقیقتند الف با آنکه بیرون از حرف است که زبان دال
 و خانه الف و حساب کرده اند با ویم و ک و حرف و ک
 که بر آن طفل بنویسند لا را بر الف لیاق میکنند و الف
 که در ادب است بر آن همزه میگویند چون اولی لغو و الف محض
 و چون الف ساکن را بدون حرف که قبل از آن باشد لکلمه عنوان
 که دلالت بر لام را پیش از آن دارد و در دهانه و مخصوص لام است
 بر این است که با الف افتح کلمه طیبه لا اله الا الله

که افتخار اسلام و ایمان بآن میثاق اندیم بر سر مطهری که در عود نقصانی
نرسد اما متدرا را ولی بکنند ترسخ که بیدارشی میکرد و همچنان
اگر ادا در حرف را بخوبی که اول میکرد و توان که در ادا حرف را جمع
از مخفی و انوشنا که در مثل آنکه دارالام که به و در زیر که حکم نقصان
حرف در شسته باشد و اگر یک کسی چنانست که در وصف حرف را بر حرف
شده و دیگر چنانست که در وصف آنکه پنج مانده به بر حرف
شده ربع مجموع در است از دو جمع میکند و اگر زبان طفل را ببرد
که هنوز سخن نیاورده باشد انتر گفته اند تمام در لازم مثنوی
و اگر بگذر رسیده باشد که اطفال در سخن میگویند در آن سخن را و
سخن نگویند و سخن را ببرد و گفت در است میدهد و اگر بعد از
بریدن سخن آید و بعضی از حرف را که در معلوم مثنوی که زبانش
آفت نه شده است بقدر عروضا که کم شده است در است میکند
و اگر چنانست که بر کتب نه و او دعور کند که زبانش لال شده است
انتر گفته اند بقدر است میکند و در او تر و گفته است
که در زمان حضرت امیر المومنین علیه السلام مردی چنان را بر سر مرد

داد و عور سکید که چشمش چندی بر بند و غمش که بر خیزد از نشاند
 لال شده است و عور غزوانه گفت حضرت فرمود اگر راست
 میگوید است دیت آرد و باید داد گفته یا ابرار المؤمنین چه
 در اینجا که اور است میگوید که بر ابرار همان شسته است و خود را
 نزد یک میز او را لاله کرد و دوش به غمش برود اگر سرش سو
 دور برود آری از دماغش جگر شود و دوش میگوید و آری دیده که
 باز میماند راست میگوید و بر ابرار همان نباشی کوفتی بر نباشی
 میزنند اگر خونی سرخ بر روی میگوید و دوش میگوید و اگر خونی
 سیاه بر روی میگوید راست میگوید و بعضی این ادوات حکم داده
 و اگر جانی بر زبان کسی را لاله شود لالی کرد و دیت میبرد
 بعد از دیت که نباشی زبانش کشوده شود بعضی گفته اند دیت را
 پس میگویند و بعضی گفته اند این سخن گفتن عطیه است از جانب
 خدا این میگویند دیت را **است** دیت نه انکار است و در مجمع
 دند انانیک است تمام است و شود و راست که دیت را بر این است
 و نه انانیک است ممکنه و آنچه از این است است تمام حاکم نه ان

زاید و اله که در پیش مرث در یک صامت و بعد از آن که در
 نشانی است میگویند از بلا و از باین و چهار و اگر بعد از آن که
 را بقیه میگویند از بلا و از باین و بعد از آن که در
 ناس میگویند لغزش در آن دندانها میکند و چهار دندان
 بعد از آن را با هم حک میگویند طرف است دندان از بلا و
 از باین و و اله دندان پیش را میگویند و میگویند و نزد
 دندان که بعد از آنهاست و آخر میگویند و شش و شش
 که در و اله پیش و هر یک پنجاه و دین است که نصف عشر
 در است و میگویند و در شش که است و میگویند و در
 از شش زده دندان و آخر است و در شش و میگویند و
 و در شش و و میگویند و در و از آن نصف است و در
 اگر شش است و و میگویند و دندان نصف است و در
 اگر یکدخت چنان و و میگویند و در و میگویند و در
 در آن شش در است اگر یکدخت که است و در شش
 و در آن دندان را میگویند و در شش و و میگویند و

31

اگر چیز برودن از نژاد مکی است و سکنه را که در سکنه
 با بعضی مردم و اگر نیکو دین باشد و سکنه در بعضی
 در سکنه و نژاد آن است و در سکنه نژاد آن است و بعضی
 گفته اند در سکنه نژاد آن است و در سکنه نژاد آن است
 و نژاد آن را سکنه نژاد آن است و نژاد آن را سکنه
 و اگر نژاد آن است و نژاد آن است و نژاد آن است
 شده است و در سکنه نژاد آن است و نژاد آن است
 و اگر در سکنه نژاد آن است و نژاد آن است
 گفته اند در سکنه نژاد آن است و نژاد آن است
 شکی نیست که در سکنه نژاد آن است و نژاد آن است
 و بعضی از سکنه نژاد آن است و نژاد آن است
 و اگر در سکنه نژاد آن است و نژاد آن است
 گفته اند در سکنه نژاد آن است و نژاد آن است
 از هر یک در سکنه نژاد آن است و نژاد آن است
 زیاده بر سکنه نژاد آن است و نژاد آن است

از آنکه ان شکله و با پیش بانه اگر گفته اند باز در تمام و نه از
 سید مدد و بعضی گفته اند به نسبت مجموع حساب کنند و سید مدد
نهم دیت کردن است اگر شکله و کج بانه تمام در سید مدد
 و همچنین اگر مانع گفته اند بر آن شود تمام دیت گفته اند لازم شود
 و اگر در است شود نمواند بجا بیست و چوبیست از آنکه
 یا لقمه باید شود از فرود در شهر و ارش است **دیت**
 استخوان است که کلافه بکشد و ششها مشغول شود و کلافه بر فقیه و از
 چانه میگویند اگر هر دو از چانه شود و نه الله یک است تمام است
 و اگر با دانه الله باشد دیت تمام و اگر جدا شود اما خایه
 یا سخن گفتن و شوا شود ارش لازم میشود **دیت**
 و استخوان است و خلاصه نیست در آنکه در قطع هر دیت نصف
 دیت است و خفول است و در قطع هر دیت تمام دیت است و در فزونی
 خلاصه نیست که اگر دیت از زنده بترید بعضی معطل کف بجا عد
 حاد است که شش را برید و است و در شش حاد در آن جاریست
 و اگر از مرفی بترید خلاصه نیست بعضی گفته اند باز همان دیت است

هزار

د چیز از این است و بعضی گفته اند دیت است سید مدد و ارش است
 بر از زنده تا سید مدد که با این زنده و مرفی است و بعضی گفته اند
 دیت است سید مدد که بر ارش است از زنده و سید مدد بر از زنده و مرفی
 و قوی اخیر ضعیف است قوی اولی احوط است و همچنین اگر شش
 از دیش برتر است قوی اولی است و قوی اخیر است دیت
 دیت خواهد بود و اگر بعد از آنکه شش از زنده بریده باشند
 دیگر از مرفی برتر بعضی شش را شش دانه و بعضی دیت
 دیت و اگر دیگر از دیش برتر باز دیش را قوی است و اگر بعد از زنده
 دیگر از دیش برتر احوط است دیت است و احوطی ارش
 است و احوطی ارش را هر دیت است و اگر کسر در زیر بند
 دیت است که شش باشد یا دیش مرفی باشد پس سید مدد
 دیت سید مدد بر ارش و بر از زنده بعضی گفته اند شش دیت است
 سید مدد و بعضی از شش تا شش دانه **دیت** دیت نیست است
 و خفول است و اگر کج و گنگانی است یک دیت است و خفول است
 و در جمیع گنگانی نیز یک دیت تمام است اما در قسم دیت نیست

خواه جوان باشد و خواه پیر و خواه طفل و خواه خفته در خواب و خواه بیدار
و خواه در حلقه یا بستر یا به نسبت کار حقیقت در سیکرین و اگر کسی
حقیقت را ببرد و دیگران بچا ذکر را بر آید است لازم شود در این
ارشاد در ذراتین نکات و دینیت در بعضی از این نسبت **نظام**
در بین هر دو خفیه و دینیت در هر یک از خفیه است بنا بر
شهر و در دروایت معتبره و الوشیه است که در حقیقت حیر
و ثلث دینیت و در حقیقت است که ثلث دینیت را که و از آن حقیقت
چپ هم می رسد و مجموع از فقها به این معنی که می شود این دینیت
توالت و الوشیه و حقیقت می باشد است که در حقیقت است نصف
و دینیت و حقیقت چپ تمام دینیت و نصف کافه موافقت
با یکدیگر و مطلب او سیکرین و اگر چنانچه که فوق بهم رساند و
خفیه بزرگ شود چنانچه در دنیا رسیده که در حقیقت است
و اگر چنانچه شود که با آن دینیت که الله و قادر بر راه رفتن نباشد
مگر به خود ارسا شده دنیا رسیده که چنانچه در حقیقت است و در
کتاب طریف همین و الوشیه و اگر علی عمل کرد خانه **نظام**

اگر شفیق نیز از آنکه بهیاد و حقیقت باشد ببرد تمام دینیت و اگر طفل
ببرد نصف دینیت سیدم و اگر بزرگ باشد ببرد دینیت سیدم
و اگر کسی در حقیقت را که از آن بهیاد و حقیقت از آن بهیاد و حقیقت
از حقیقت غیر سیکرین است و حقیقت از حقیقت بهیاد و حقیقت
در دینیت هم بهیاد و حقیقت تمام است و این بهیاد و حقیقت
نصف سیدم مگر آنکه حقیقت می برد و اگر بعد از آن سیکرین حقیقت را
و در حقیقت دینیت را و دینیت را و حقیقت را و دینیت را و حقیقت را
زشتی نباشد و از آنکه حقیقت و حقیقت اگر اگر آگاه کرده است و از آن
المنش و دینیت را و دینیت را و حقیقت را و حقیقت را و حقیقت را
نیز لازم است بنا بر شهر و اگر بهیاد و حقیقت است هر یک
می شود و حقیقت از آن دینیت حقیقت نیز سیکرین است و اگر
با ثلث حقیقت دینیت را ببرد که بولد دینیت نیز بهیاد و حقیقت
نمی تواند که حقیقت را که حقیقت تمام دینیت سیدم و حقیقت حقیقت
و در روایتی که حقیقت و الوشیه است و حقیقت حقیقت
سیدم و هم هر دو حقیقت **نظام** در دینیت از حقیقت است غیر

و طرف نشسته در هر یک دست و در هر یک نصف دست است
 و از آن دست است در هر یک نصف دست است موافق می شود
 و از کلام بعضی ظاهر می شود که در هر یک دست است که
 چون مراد است از آن است و بعضی گفته اند مراد از آن است که
 زیرا که است **سپتم** در دست با دو ده انگشت و در هر یک
 نصف دست و در انگشتان پنجم است که در دست که شست و فصل است
 نیز در این جا است و در دست هر یک است بر سه انگشتان است
 می شود و گویند در دست اهام بر سه انگشت و در هر یک است که
 و از آن نصف دست است و در دست تمام دست و همچنین در هر
 ران تمام و دست و بعضی در دست و ران با شش انگشت و از آن
 با ران از آن است و بعضی گفته اند همان دست است و در هر یک
 بر او است و بعضی گفته اند دست با ران با شش انگشت و
 بعضی در دست با شش انگشت و همچنین در دست که پنج انگشت
 بر سه و در هر یک است که شش انگشت دست با شش انگشت و اگر یک
 شش انگشت دست با شش انگشت و در دست و از آن است که اگر

بما را

با ران که تمام دست با شش انگشت و از آن است که اگر یک
 ران **سپتم** در دست و از آن است که اگر یک است و از آن
 و بر آن که بعضی می گویند شش انگشت که غایب از ضبط می شود تمام دست
 سید هم و در دست که در انگشت است که اگر یک است بر این
 خفیه و در دست که با شش انگشت از ضبط می شود که باید
 تمام دست با شش انگشت و در دست صمد از علم هر یک ده انگشت **سپتم**
دهم در دست و از آن است که در ران خفیه است از انگشتان
 علیه علم خفیه با شش انگشت از ضبط می شود که غایب از ضبط می شود
 فرمود که او نیز خفیه که با شش انگشت است که با شش انگشت آن علم بر سه و
 صمد از علم هر یک ده انگشت و بعضی در دست که شش انگشت و از آن **سپتم**
 در آن با شش انگشت و از آن است که شش انگشت که با شش انگشت اگر
 ده با شش انگشت است بر این ده و ده با شش انگشت و در دست علم
 خفیه ده انگشت که بر این ده که مقادیر دست است و در دست اول
 سید هم و در دست که در انگشت است تمام و نیز سید هم و در دست
 بلکه ظاهرش موافق فقه ناقص فقه است که در دست با شش انگشت

می ذرات و اشیاء است خواه از پیش و پس خواه از بالا و خواه از
 است و خواه به جهت این و خواه به جهت آنکه با هر یک
 یکسان از ماده و نیاز است **سبب چهارم** که فضا را ضوئاً آلوده
 که شکستنی است خوان هر عضو عین در آن عضو است یعنی پنج
 و اگر با صلاح آید بدون بحر و غیره و پیش از این در شکست
 آن عضو است و در مومنی هر عضو یعنی در هر یک که استخوان
 نمایان شود چهار است شکستنی آن عضو است و در گوشت
 شده آن هر عضو که استخوان خورد و شکستنی آن عضو است و اگر
 با صلاح آید به بحر و غیره و پیش از این در هر یک که استخوان
 و این حکم را از آنکه بطلان آن ذکر کرده اند و در آن که
 تفصیل احکام هر عضو مذکور است بعضی از این قواعد را می آید
 و بعضی را تلف و فقیر در بعضی از این قواعد است حدیث تحقیق
 این حکم را در ام و در زیر آن موعودگی این است ذکر آنجا که
 و در آن کتاب مذکور است که سبک نظیر ضربه کردی که
 شکستنی با صلاح آید چهار است رسیده و در هر یک طرف شده و

و نیاز

و نیاز و چهار از علی عمل کرده اند و بعضی از این قواعد است **مقصد اول**
 در بیان درستی جهت برین است که سبب فضا را قوی
 از قوتها که حقیقت در آن مقرر شده ضایع یا ناقص شود و
 در آن جنبه جهت است **سبب اول** بر طرف شدن جهت
 اگر باطله از این شود تمام درستی شخص لازم می شود و اگر از این شود
 اما کم شود از این لازم می شود و اگر گفته اند قدر را از این منوط
 بنظر کشیده است که از آنکه در هر حلقه نماید که جهت تمام از جهت
 در عقده او رسیده و با این نسبت از مجموع درستی حکم کند
 و بعضی گفته اند همچنان تقدیر میکنند که اگر یک در هر
 باشد و یک در دیوانه نصف درستی باید داد و اگر در روز
 عاقل باشد و یک در دیوانه ثلث درستی باید داد و معلوم است
 که این محتمل است و قاعده کلیه از اینها که هر یک در این باشد
 که همه اسوایش باشد به شش آن نسبت این فی شعور و غیره نمی آید
 و اگر خبر بر سرش نهد که جراح در سرش رسیده و عقلش نبرد
 را می شود از آن گفته اند که درستی جراح است و درستی از این عقل

تفاوت

سبب

جدا میگردد و بعضی گفته اند اگر هر دو سبقت برده و قفسه بر دست برتر
 داخل شود سبقت آنکه سبقت بر سرش نهد که هم جانت باشد و هم در آن سبقت
 دست میگردد و دیت بر سرش جدا میگردد و اگر سبقت بر سرش نهد
 و سبقت را قفسه است و بعد از آن بر سرش هم افتد و در آن سبقت دست
 هر دو را میگردد و بر سرش راند و دست صحیح و الله است و در آن
 دیت که بر سرش که یک لی انگشت بر سرش اگر در عرض بی مرد
 او را بعضی میکنند و اگر زنند و نه و جنونش بر طرف نشد دست یکیش
 و بر سرش بفرمان اکثر قدما قایلند و اندک بعد از دیت که حق عاقل
 شده اکثر گفته اند دیت را پس نمیکرد و بعضی میگویند بعد از این که
 و با پس چنانچه میگردد و بعضی گفته اند اگر از این خبر است که یک
 عادت غریبه با صلاح آید و بر خلاف عادت با صلاح آید
 نخستین است از حق دیت را پس نمیکرد و الله پس میگردد **مهم**
 ابطال نشد که کوشی است اگر از هر کوشی انگشت نشد
 بر طرف نشد و دیت لازم می شود که اگر از هر کوشی انگشت نشد
 که دیگر عود نمیکند دیت قرار بگیرد و در هر صورت صحیح و در آن

لایحالی

که یک لی انگشت نشد و اگر خبر است که دیت را بکنند یا که یک لی انگشت
 است میگردد و اگر از آن سبقت او را در دیت هم جدا نمائید یا نه
 تا در دیت هم غفلت او جدا میگردد و در آن سبقت بر طرف نشد
 که در خواب جدا میگردد و او میزند اگر بیدار شد در دیت میگوید
 و اگر بانه معلوم نشد بهیچ وجه سبقت بر سرش که در دیت هم قسم
 بنا بر یک قول و سبقت قسم بنا بر قول دیگر و از آن سبقت بر طرف
 نظر هر مشقه که با سبقت با دیت هم است و اگر عود کند که سبقت
 یک کوش بر طرف نشد است بعد از آن سبقت با دیت هم غفلت
 دیت خواهد بود و اگر از آن که نشد که یک کوش هم سبقت
 قیاس بکوش دیگر از آن سبقت چنانچه را عادت سبقت
 و اگر نشد است که کوش میگوید سبقت را هم میزند و کوش صحیح
 باز میکند از دیت را در برابر او و حرکت میزند و میگردد
 نشد و اگر که یک کوش میزند و موضع را نشد که یک کوش
 پشت سرش میزند و سبقت که میزند و میزند که یک کوش
 از جانب راست و با سبقت که موافق است هم معلوم شود

که در است مکتوبه بعد از آن که درش صحیح را مکتوبه بنده و درش مکتوبه بنده
و از چهار طرف زان آن یک است اگر موافق کند و دیگر از گوش صحیح
تفاوت از نسبت صحیح ملا حظه میکند که چند مکتوبه آن نسبت است
و در یک گوش یک مکتوبه و در دو است طرفین آن همان که در نیز
و اوجه است و در یک گوش یک مکتوبه و در دو است طرفین آن همان که در نیز
بیشتر از این است این تفاوت را در است باشد و باید که این تفاوت را
در دو مکتوبه و در دو است مکتوبه باشد و در دو است مکتوبه و در دو
شده آن از جانب مختلف باشد و اگر گوش یک گوش است و در دو
بر طرف شود و در است لازم میشود و در گوش یک گوش در گوش
بخش ششم بر طرف شده آن بیاید و در است که بیاید هر چشم
بر طرف شده باشد تمام در است استخوان لازم میشود و اگر از یک چشم بر طرف
شده باشد نصف در است قصص بقول در عادل از اذن خاق
ناب میشود و در است گفته بگوید و در زان نیز است میشود و اگر دو چشم
گفته اند اگر در هر یک گوش یک مکتوبه و در دو است مکتوبه و در دو است
بنده آن است معلوم نیست در یک مکتوبه و اگر در دو چشم یک مکتوبه و در دو است

دلفاز

[illegible]

که اگر از آن بهر سبب نیازی بر طرف شود در آن وقت **هشتم** اگر چه
کند که راه نماند رفت در آن وقت لازم است و اگر جامع نیز بر طرف شود
در آن وقت لازم نیست **نهم** اگر لذت جامع بر طرف شود که جامع کند
و لذت نیاید با طعام و غیره لذت نیاید در هر یک بفرست
گفته اند و بفرست **دهم** اگر چه گفته اند اگر کسی بخاست بر
شخص بکند که بکشد پس بسبب این غیر طاعت البوی لازم نیست
آید بر او در آن که لازم است در روایت وارد شده است
اگر نباشد تا آفرود متقد آید تا در آن وقت لازم نیست در آن وقت
آید و ثلث در آن که نباشد آید ثلث در آن وقت و بفرست
روایت عمل کرده اند **یازدهم** در حدیث صحیح وارد شده است
اگر کسی بر شکم زنا بزند که محض بر طرف شود اگر تا یک عود
نکند ثلث در آن زمان است **از دهم** اگر زنا را چنین کند
که بشیرش بر طرف شود اگر چه گفته اند از آن صدمه و بفرست
نیز داده اند **مقصد پنجم** در بیان دیات و جارات و جارات
در بیان است **اول** حاصه که حدت کند و که بر آن شکافه

کو

شود و در آن یک شتر است **فصل** دایم است که اگر کسی
فرد و خود بخواند در آن یک شتر است **سیم** ملامت
که در کشت بسیار فرد و در سه به برده که بر آن است
در آن یک شتر است **چهارم** سحی است در آن است که
بر سه به برده که بر آن است که در آن یک شتر است
شتر است **پنجم** موهبه است که آن برده شکافه که در آن
نمایان شود در آن پنج شتر است **ششم** ماضی است که
استخوان شکند در آن ده شتر است هر چند است در آن
شکافه شکست شتر را در سه به ملامت بخواند که در آن
نفس نکند و اگر عمل شده در آن ماضی هر یک در آن
هفتم منقعه است که استخوان از آن شکافه که در آن
در آن نیز ماضی است هر چند عمل کرده باشد و در آن
شهر و به نزد شتر است و بفرست شتر گفته اند **هشتم** ناموس
که با تم اتم غرسیده باشد بفرست که مغز در آن است
آن برده شکافه که در آن است و در آن یک شتر است و بفرست

۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸

وایات الحکم اکثر فقهائست و اکثر دانشمندان است تا آنکه در کتب معتبره
 و تفسیری که پیش ازین نوشته بر سر سخن و نوشته است لفظ **شتر**
 بعد از شتر مراد است یا از واده آن ده است **نهم** دانسته است
 که فوطیه که در این است آن نیز در ده شتر و ده شتر و ده شتر و ده شتر
 بسیار بعد است و با این سبب که در علم در آن که گفته اند و از آن
 بانه بعضی گفته اند شتر بر آن نامیده می شود و از آن در این فوطیه
 می بینیم که در نامیده و دانسته قضای غریب چون که گفته اند **مقصود**
نهم در اینجا احکام شتر است در این چند مسئله است **اول** اگر
 در هر جا بر سر جاست و محله که از برای یک شتر می باشد
 و از آن شخص یا آن را را بر سر که بلکه اگر متعلق شود اکثر
 گفته اند که محله شتر و پنج شتر کافیه است بعد گفته اند یا زده شتر
 میسر می رسد و احتمال ده که یا زده شتر لازم شود حکم شتر و محله شتر
 باشد و اگر در این محله را بزرگتر و محله را بزرگتر و محله را بزرگتر
 در دیت و محله را لازم است و در دیت و محله را بزرگتر **نهم**
 اگر بزرگتر و محله را بزرگتر و محله را بزرگتر و محله را بزرگتر

نهم

مشهور است که علم بوضوح و الوه پنج شتر کافیه است **نهم** و بزرگتر
 در سینه که شتر اگر مثلاً آنها بر این واقع شود ۴۹ مقدار است
 نسبت به شتر آنقدری است که شتر شتر آنکه در واقع
 شتر پنج شتر میسر می رسد و در دیت و محله را بزرگتر و محله را بزرگتر
 بزرگتر است که آن حیات نامیده و در دیت و محله را بزرگتر و محله را بزرگتر
 عدد شتر پنج شتر نسبت به شتر شتر است که در دیت و محله را بزرگتر
 پس اگر محله را بزرگتر و در دیت و محله را بزرگتر و محله را بزرگتر
 در آن است پس نسبت به شتر آن که در دیت و محله را بزرگتر و محله را بزرگتر
 در آن خواهد بود چنین گفته اند اکثر فقهائ و از آن نظر لطف
 بعضی علم را که ظاهر می شود **چهارم** ظاهر کلام فقهائ است
 که در این دیت که شتر و الوه است اگر در دیت و محله را بزرگتر و محله را بزرگتر
 دهند و آن پنج شتر میسر می رسد و در دیت و محله را بزرگتر و محله را بزرگتر
 و الوه شده است و ده شتر نسبت به شتر که در دیت و محله را بزرگتر
 ده شتر پس اگر از طلا دهند ده شتر از دینار و طلا و طلا
 داد که عدد شتر به شتر و از آن نظر دهند و ده شتر و ده شتر

نهم

نهم

میهنه که هزار درم باشد و همچنین از ریاضت و اسرار
 که چون در خصوص این دست خیرودین را در دست است
 از جنس خیرودین را به **مقصود ششم** در احوال سایر
 جواهرات به آن است در آن چند فایده است **اول** جوهر
 که مانند آن شکم آهن است از هر سمت که باشد اگر جایز کرد
 کردن باشد و آن نیز در آن است در آن شکم شخصی است که
 قصاص می نماید و اگر جواهر در حضور بکند و بعد از آن که بکوف
 داخل شود در آن جواهر و در آن جواهر می رود
 می نماید به هر جهت آنکه بخیر از هر جهت که بر نهد و داخل
 شکم او شود در آن جواهر و در آن جواهر می نماید به هر جهت
 شکم است بر آن که داخل جواهر شود **دوم**
 اگر کسی را در آن جواهر زد که سرش بر آنند و شکم او داخل
 شد و دیگر را که در آن جواهر زد که سرش بر آنند و شکم او داخل
 بر در جواهر است در آن شکم شخصی است که در آن جواهر می نماید
 و بر آن جواهر است و در آن شکم او داخل می نماید و اگر

حریف می رود و نیم آن را در جواهر است و اگر در آن جواهر
 مانند می رود و اگر در آن جواهر است و اگر در آن جواهر
 و اگر آن را در آن جواهر است و اگر در آن جواهر است
 و اگر در آن جواهر است و اگر در آن جواهر است
ششم اگر کسی را در آن جواهر زد که سرش بر آنند و شکم او داخل
 می رود و اگر در آن جواهر است و اگر در آن جواهر است
 نه از شکم است و اگر در آن جواهر است و اگر در آن جواهر است
 باید داد و بعضی گفته اند که باید است **چهارم** جوهر از شکم
 موافق آن است بطرفی که هر که جوهر بر نهد بر آن جواهر است و اگر
 طرف دیگر بر آن جواهر است و اگر در آن جواهر است
 که مراد با جواهر است و نه با شکم مانند سکه و سکه
 و قدم و بعضی گفته اند که اگر در آن جواهر است و اگر در آن جواهر است
 با شکم است زیرا که اگر شکم در آن جواهر است و اگر در آن جواهر است
 صد در آن جواهر است و اگر در آن جواهر است و اگر در آن جواهر است
 و اگر در آن جواهر است و اگر در آن جواهر است و اگر در آن جواهر است

مهر مستقیم شده اند **پنج** در آن ب طرف نه که رست که اگر در
 درخت غیر ب طرف رخ او به سر که اندرون دکان نایب ترش
 صد دنیا رست و اگر دو آنکه ب طرف شود اما اثرش حش باشد
 پنجاه دنیا رست و اگر هر طرف باشد و اثرش باشد صد و پنجاه
 دنیا رست و اگر سوراخ کند و بیرون رود صد دنیا رست و اگر
 جواهر در رخ او به سر و اثرش باشد و در دنیا رست **هشتم**
 در او رست معتبر و اله شده است که حضرت امیر المؤمنین علیه السلام
 حکم مرفعه در سیاه که بر او رسیده و جاران سیاه و درش
 دنیا رست به هفت و اگر سر شود دنیا رست به هفت و اگر سر شود
 یکصد دنیا رست به هفت و اگر موافق این اوست و در دنیا رست و اگر
 گفته اند شرط نیست که اثرش همیشه باشد و گفته اند اگر این در
 واقع شود و درش نصف است و اگر یک چهارم باشد و درش لا محض
 الفقه معتقد به این است و اگر گفته است **نهم** و در عطر
 که در متواتر شده باشد اگر عطر را از آن کند و درش در عطر
 باید داد و اگر عطر را قطع کند و درش عطر باید داد و چنانچه است

هشتم مذکور شد که درت مرد زن در عطر و جواهر و در
 ثبوت است و اگر پس درت اعضا زن نصف است و عطر مرد
 عطر خواه آنکه جنات که در است مرد و خواه زن و همچنین
 قدامت است مرد و اگر عطر زن را آنکه عطر را درت به هفت
 تا ثبوت پس اگر خواند عطر مرد را عطر زن نصف است و اگر
 نصف درت عطر را میدهند و قدامت میکند و اگر درت که در نصف
 درت مرد میکند و عطر از عطر گفته اند که این حکم که تا ثبوت
 جواهرات زن و ثبوت زن عطر جواهرات مرد است و در صورت که
 جواهرات کشته مرد باشد و اگر جواهرات کشته زن باشد به هفت
 بر نصف است پس اگر ثبوت پنج شتر است و در ثبوت
 ده شتر است و در ثبوت ثبوت با نروده و در چهار شتر و همچنین
 با نر شتر و در ثبوت یکصد و آنکه جرج مرد باشد که در ثبوت
 زن ده شتر و در ثبوت شتر و در ثبوت شتر و در چهار
 چهار شتر **نهم** هر عطر که در مرد و درت مرد باشد و در
 من و درت زن که درت زن مذکور است و درت زن و همچنین

لفظ و شمس هر نسبت که بدست می آید که در آن بدست آن حلقه
نخا پیش در کاف و قاف بدست او در غلام یا قمت او بشرط که از
از دست آناد نباشد شد آنکه اگر در غلام بهتر نسبت او را باشد
چنانچه بدست که در کاف در شرح مقدم از آنکه که در شمس است از او را
غلام فرض می کند و ملا حظه می کند که بدون این عیب نسبت در دست
و بدین عیب نسبت در الله این تفاد است از دست از او می گذرد
فصل ششم در جانی است که بر چنین واقع شود بطریق
که در هم بسته یا بر عین واقع شود در آن حقه نسبت است **نکته**
اول مشهور میان علمای است که دست چنین آثار و مسلمان بعد از آنکه
خلقش تمام شده باشد و هنوز روح در آن نهیده باشد صوفی را
و مشهور است که فرقه غنی میان دهر و بر و بفر گفته اند در سیر
صد دین است در دهر بخانه دین روفا از قول غنی است در این
چنین که تا می رسد است که دست چنین مسلمان یا غلام است
کنیز که قمت هر یک لفظ عشر در است به و این موافق نیز است
عاشق است **اولی** اصح است و اگر کاف در پیش چنین ادعایش

م

عشر در است بدو است که موافق مشهور نیست و در هم است و در او نیز مشهور است
که عشر در است بدو است که چهار در هم بسته و بنا بر قول نهان ملک است
مهر و است با آنکه چنین و عشر بسته و مشهور میان علمای است که دست
چنین بسته عشر نسبت بدو است و بفر گفته اند اگر سیر به عشر نسبت
بدو است و اگر از سیر به عشر نسبت بدو است و بفر گفته اند اگر از سیر
بنا بر دهر و عشر نسبت بدو است و اگر مرده باشد لفظ عشر
نسبت بدو است **نکته** هرگاه روح در چنین و دیده باشد و بفر
جانی است بدو در معلوم شود که جانی است است و نسبت جانی است
در تصویر است کامل لازم متوقف بر این بود و لفظ از بر این دهر
و اگر معنای بیشتر از ده باشد که از سیر لازم متوقف **نکته**
هرگاه پیش از تمام شدن خلقت نقطه بینا لفظ بفر گفته اند غلام
سید هم با کنیز و بفر تعیین نسبت بخانه دین کرده اند و مشهور است
علمی است که مراتب مختلفه داله اولی آنکه اگر کاف در آن را جماع
کس را سیر نه که آب سیر در آن فرج گفته شود و دین رسید هم
و اگر لفظ در هم و از آن بسته و سبب انداختن او شود نسبت دین

سیدم و اگر علقه شده باشد یعنی از خون سیدم درین رسیده و اگر
 مضغه شده باشد یعنی از چاک شکر شفت درین رسیده و اگر استخوان
 شده باشد یعنی درین رسیده و اگر کثرت برادر استخوان بودید
 و خلقتش تمام شده باشد مدون رسیده و چنانچه کثرت و تنوع طوکره
 گفته است در باین هر مرتبه تا مرتبه دیگر باین ترتیب می کنند
 و در باین راه تغییر کلام او با نیز بخورده است که است اوز
 لطف است و است اوز علقه و است اوز مضغه و است اوز عظام
 و هر روز یکدیگر را از این مضغه و بخورده اند و او که در این تغییر کلام
 احادیث معتبره است چنانچه در حدیث صحیح محمد بن مسلم از حضرت
 امام محمد باقر علیه السلام که مردی از زنده را میزنند و او لطف می زند لطف
 فرمود که است اوز را بر دل لازم است گفت میزنند او را و علقه می زند لطف
 فرمود که بر او چهار دین را لازم است گفت او را میزنند و مضغه می زند لطف
 فرمود که شفت دین را بر او لازم است گفت او را میزنند و عظام می زند لطف
 اند لطف که استخوان او را بهر سید فرمود که بر او دین لازم است
 یعنی دین چنین فرمود که حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرموده است
 کفر

گفت مضغه لطف که است که از این شافت فرمود که لطف مضغه است
 مانده آب من غلط پس در رم چهار دین میماند و علقه شود و گفت
 مضغه علقه که است فرمود که با رجه خون بسته است مانده
 خون که از رجه چنان بهر از این پس چهار دین میماند و مضغه
 میشود و گفت مضغه مضغه چیست فرمود که با رجه خون حرکت
 که در میان آن را که از این است بعد از آن استخوان میشود و سید
 که مضغه استخوان حرکت فرمود که بعد از آنکه استخوان شده چشم را کشی
 بهم میرسد نه و عضا و جوارح تر جسد بهر دین چنین تمام
 سید هر دو در حدیث دیگر از حضرت عروق علیه السلام نقل است که
 در این شیخ بر سید اگر لطف لطف خون بهر سید حرکت فرمود
 که عشر لطفه زیا در شفت است و درین در شفت و اگر قطره
 بهر سید است چهار دین را و اگر است قطره بهر سید است یک
 دین را و اگر چهار قطره بهر سید است شش دین را و اگر پنج
 قطره بهر سید است دین را و باین نسبت است لطف و علقه
 شفت پس بدان چهار دین است و بعد از علقه اگر یک دین است

در آن عصر در دنیا را بدیده و همچنین در آن زمان گفته ام
که آنست که در آن وقت دنیا را ندیده که کرم نشسته است
در آن بهم رسیده و بدیده آنکه هر سخنان گفته و در آن
استاد دنیا را بهشت و همچنین که در آن است با او مروید
و چون بنیاده شده بود در آن سید مدخری که او در آن وقت
خلف آن در آن وقت که آنرا مفضل در آن است که عالم را
کرده ام **چهارم** اگر زنده باشد در آن علم او زنده باشد و او
هم گفته که دهنده آنکه سید مدخر است یا دختر مشهور میان علمای
مراخی او در آن وقت که در آن است که زنده بود و از برادرش
لطف در آن مرد و لطف در آن سید مدخر گفته اند و
مرا زنده اگر با هم بود در آن است که با هم دختر در آن
دختر سید مدخر **پنجم** اگر کسی که از آن زنده باشد و بدیده
او در آن وقت جمیع آنرا علی گفته و در آن وقت فرج بر زده
گفته اند و بهر سبب که در آن وقت لطف را به هم در آن
حکام برستی بکرده اند **ششم** اگر کسی که در آن وقت

زنده بهر سبب که در آن وقت لطف را به هم در آن
دیده که در آن وقت که آنرا ندیده که کرم نشسته است
نیست اما حکم شرع او را لغو نمیکنند و اگر حیات مستوفی
نداشته و در آن مردن بوده و در آن وقت که در آن لغو
میکنند و اگر حیات معلوم نباشد بعد از آنکه زنده
بهم میآمده و او سرش را بریده باشد قصاص بر او نیست و در آن
بریدی سر بریده را سید مدخر بنده که در آن وقت **هفتم** و
جوابها که بر حقیق و اقصا و نسبت لطف در آن است که سید مدخر
اگر چیزی بر شکم زنده و در آن وقت لطف را به هم در آن
میرد و در آن وقت که در آن سید مدخر و اگر کسی که در آن
چنین که پناه دین است سید مدخر و اگر کسی که در آن
بعد از آن که چنان بهر سبب که در آن سید مدخر و در آن
سقط میگوید و اگر زنده بهر سبب که در آن سید مدخر
و در آن وقت سقط میگوید و اگر زنده باشد در آن سید مدخر
هشتم اگر کسی که در آن وقت لطف را به هم در آن

جنین و اله و درین صددین است و درین درستی که در این است
بلکه حرف سکنه در هیچ وجه بر و غیر است و صدقات بر
میت و خلقت است که اگر فرض داشته باشد و درین که در منش
به این است و درین که در اکثر گفته اند می توان ذل و عجز گفته
و اظهر است اما لای ممکنه درین بر سر راه قایل شده است
اگر در حال صحت او داده گفتن او داشته و بعد از وقت
سر او را بریده و کار کرده که اگر زنده می بود باقی می ماند
درین کار این می دهد و اگر اراده این نه داشته صد در در
می دهد و گفته اند که و احسن بر او و گفته است و بعد از این
حالت می کند که اگر کسی را بر سر نه و درین می دهد
و اگر خود می دهد در سرش می کند و بعد از این می دهد و اگر گفته اند مرد
وزن و صغر و کبر و درین علم تفاوت است و اله و اگر سر غلام را
به سه عشر قیمت می دهد و اگر سر دختر را بیست و یک عشر گفته اند
عشر درین تر می دهد و بعد گفته اند درین است و اله و اگر
از قوتی است و اگر کسی را بلی و اذن خود خلقت که در در حال

اول

است بر عاقبت است یعنی ازین قوتی است اما اله و اگر در حال
درین باشد در خطا چنانچه هر دو است و این می تواند که در خط
لام و فاء می رسد اگر شخص را بر سر تر که در حفر کنند که او را در این خط
بسی سرش ببردش آید و بعد از این در سرش بپیچند و بر شکم قتل آید
و شکم نه شود چه چیز را و لازم است فرموده که چه چیز باشد
خطی خواهد بود و گفته اند بر سر نه آید و اگر درین است ماه
پایه و زده و نهان بیست و یک خط می طعم دادن و بعد از این
مدت که تقریباً بر سر نه از لقمه برات یکی یک کلمه باشد
و در هر یک حسن اله شده است که بر سر نه سر مرده بر سر
از بر سر نه سر زنده و در هر یک دیگر رسیده نه از حضرت
از سر که استخوان مرده را نکتند و می گویند که عورتش بعد از زدن
زنده از عورت است و درین **فصل ششم** در بیان
عاقبت است که در خط را و لازم است و احطام آن در آن جنبه
معصیت **اول** در بیان عاقبت به آنکه چون درین
قوت درین عاقبت رسیده اند و نه و خوشی و غیره و میله

ف
او

که صاحب بگرداند نه در باب قهر خط که قاهره در آن قهر بر سر قهر
 فرمود که بر آن قهر بکنند که با عت خط صاحب این بود
 و هم کار بر آن قهر که قهر بر سر قهر و حکم بر آن قهر
 الی و هر حکم بر آن قهر که عقل اکثر خلق از او را که قهر
 و عاقله که را که قهر که دست از آن قهر بر سر قهر و آن چهار
 طایفه آن اول قهر که صاحب قهر و قهر که که او اراد
 کرده است مستقیم که قهر که قهر بر سر قهر که قهر
 زیرا که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 هر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 عیبه و دیگر و ارشاد است یعنی که قهر که قهر که قهر
 جریه و دست او را سید به چهارم عام زمان است قهر
 اگر هیچ یک از آن است عاقله باشد نام دست او را سید به و از قهر
 و ارشاد و نیز نام قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر

و اولاد

و اولاد ایشان و عموها و اولاد ایشان خواه داشتند که اگر پدر
 آنها میراث بر سر و خواه نه و عیبه که بر سر و خواه و اولاد و اولاد
 در عیبه و عیبه که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 هر که ارشاد است قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 ضعیف است و قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 قهر که ارشاد است قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 شده عیبه که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 سید هند از مردان بالغ خواه از جانب بر سر قهر که قهر که قهر
 از جانب و در آن قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 بر سر قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 در بر سر قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 کرده و از آن قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 دست از آن قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 عاقله که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر
 و نیز احیای از ارشاد است قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر که قهر

آنست که مذکور شد و اینست که هر کس که عاقله و زنده و عاقله
 بالغ **قسم** در محاسن عاقله است گفته اند شرط است که مذکور شد زنی
 عاقله نباشد و شرط است که بالغ و عاقل باشد و بالغ و عاقل باشد
 و شرط است که غرض و فایده در دست باشد پس شرط لازم غرض و فایده
 بعد از آنکه عاقل باشد و فایده و غرض و فایده را در دست باشد
 در مقدار آن و نسبت که عاقله باشد و فایده را در دست باشد
 که عاقله است و شرط است که عاقله باشد و فایده را در دست باشد
 به نسبت و فایده است که عاقله باشد و فایده را در دست باشد
 بقدر و نسبت و فایده است که عاقله باشد و فایده را در دست باشد
 رجوع نمیکند که از فایده و فایده است که رجوع نمیکند و آنست که
چشم در بیان کیفیت لغت و نسبت عاقله و در آنست که
اول آنکه عاقله است که آید و شرط است که هر کس عاقله است که
 بعقل گفته اند از غرض و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 در عاقله و فایده است که از فایده و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 هر دو نسبت و فایده است که عاقله است و فایده را در دست

انچه

انچه عاقله است و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 تر و در بیان آنست که عاقله است و فایده را در دست
 هر دو عاقله است و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 و اگر عاقله است و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 ذکر و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 قوی و اگر عاقله است و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 پس از عاقله است و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 به نسبت و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 شده و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 که عاقله است و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 و در هر دو نسبت و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 نه و اگر عاقله است و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 با نسبت و فایده است که عاقله است و فایده را در دست
 شده و فایده است که عاقله است و فایده را در دست

که آنحضرت از علی خود میدهد یا از بیت المال مسلمانان و اکثر گفته اند از مال
 خود میدهد و تحقیق نیز میسر شود بر صورتی که الله و تعریف گفته اند از علی قله باشد
 یا عجز باشند از دادن و در مطلق یا از بعضی از مال خیرات کنند و میگویند
 والله از نام هم میگیرند و اکثر گفته اند مطلقا رجوع به باب غنیه یا عجز
 ایشان از نام یا از بیت المال میگیرند **سوم** اگر عاقله زنا و دزد
 از دین باشند بغیر نقد و مقرر که مذکور شد بنابر مکتوب آنکه
 مکتوب مصلحت دانند بنابر قوی دیگر که لفظ کینه عدو عاقله باشد
 از آن جهت تعریف گفته اند همان مقدار را بر هم توزیع میکنند و تعریف گفته اند
 امام جمعی عاقلین تعریف را که مصلحت میدانند تعیین میکنند که بنابر
 داور بعضی از عاقلین بنابر مشهور است که حقیقه آنکه داور عاقل
 مستقیم غلبه بلکه اظهار میکنند که آنرا عاقلتر و بنویسند با کمال شرف
 که در آن عذر است از ایشان **چهارم** چون سابق مذکور شد
 که در مکتوب از خواه فقر و خواه غیر فقر و عرض است که میگیرند گفته اند
 ابتدا از مکتوب مال در فقر و وقت عدو آن مکتوب است و در هر حال
 که سراسر بخواهد از وقت و اجرت کردن و اگر عاقل باشد که از آن

که

گفته شد که نخستین بار بر موی است کرد و مجموع گفتن از آن جهت در
 در فقر است و در مجموع گفته اند بنابر بد و خلافت که استهلال
 از وجه وقت و در مکتوب گفته اند از وقت و در مکتوب
 که اگر عاقل است بنابر مشهور در غرض مکتوب و تعریف گفته اند از
 وقت که گفته اند در مکتوب و اولی از آن است **پنجم**
 از آن جهت صدقه در آن ثبوت است بر عاقل و آن ملکه
 ثابت مکتوب و در عاقل و مشهور است که بقا مکتوب و در مکتوب
 ثابت مکتوب بلکه در مکتوب و لازم مکتوب بر وجه مکتوب
 باشد و همچنین اگر آنرا مکتوب لفظ مکتوب و آنرا مکتوب
 خط و در مکتوب لازم مکتوب بر عاقل و در مکتوب
 صلح کند بر عاقل مکتوب لازم مکتوب و در مکتوب
 و الله شهادت که در مکتوب و او میگیرند و اگر استهلال
 او میگیرند و اگر عاقل و در مکتوب و در مکتوب
 کرده اند و اگر مکتوب و اولی عاقل است و آنرا مکتوب
 مذکور شد و در مکتوب مکتوب مکتوب و آنرا مکتوب

و مال نه باشد شده از آثار او بگیرند و اگر آنجا نباشد از بر مال بیاید
ششم اگر کسی خود را بخل بکند و تیر بر عاقله نرسد و بعضی از استخوان
 قاعیش و آنکه در پیش بر عاقله است **هفتم** در قدرت صحیح
 شده است که اگر قدرتی بفرماندگان که خبر میدهند عاقله بگیرند
 در چنانکه گشته خواه قدر بشود و خواه جرات بکند در آن از عاقله
 کنند و بگیرند و اگر آن نه باشد به نام میهمان میدهند و در پیش
 زیرا که پیش از خبر به نام میدهند مانند علم که مقرر است و قاص
 خود دهد و پیش از عاقله ای مانند و هر که از پیش آن که میماند
 آزاد می شود و علی با بیع اوارت عمل کرده اند **هشتم** اگر پدر و فرزند
 خود را بعد بکشند و دست بپوشان و اگر میدهند و خود را به از آن و
 غیر آن غریب را که وارث و اگر نباشد از نام بکشند و اگر بگویند
 اگر فرزند خود را بخل بکشند و اگر نباشد به بخت کفایت بطلان میراث
 میرد و بخت کفایت اند بطلان میراث میرد و اگر دارنده بفرمان عاقله
 نباشد یا آنکه بدید میراث غریب در دست با قضا خواهد شد
 و اگر گویند که میرد آنرا از عاقله بگیرد و بخت کفایت اگر کفایت

بخار

نگیرند **نهم** عاقله دست لغز و جاحل را با قلم است عاقله
 جاحل عاقله کس را که بر سر بکند از و خطی یا جاحل جوان خوشی
 او را که بر سر بکند یا جاحل که خوشی او جوان کس را که از او خط
 بکند **نهم** در بیان آن که عاقله قدرت در قدرت
 عمل کفایت جمع و جریب که بکند از او کند و هر ماه شود نوزده بار
 و شصت سکین را طعم به هر که از کفایت به هر که از کفایت و
 قدر را که عاقله درم بکند و هر که از کفایت به هر که از کفایت
 و قدر را که عاقله درم بکند و هر که از کفایت به هر که از کفایت
 باشد و کفایت از عاقله بکند و هر که از کفایت به هر که از کفایت
 و خواه با لغ خواه در آن به خواه عاقله و خواه زن به خواه
 مرد و خواه محمول قاتل باشد یا محمول کس را از او کفایت
 که در شقن کار هر چند را مان باشد کفایت و واجب غلظت و اگر
 در قضا عمل او را نکند یا آنکه عاقله به دست بگیرد یا ثابت
 نشود و شقن کفایت که کفایت و واجب شود اگر او را عاقله کفایت
 اگر کفایت اند با ز کفایت و واجب بشود که از آن بگوید پس عاقله

نهم

یا یف کنه صمان بجز براد لدم نیت **بسم الله الرحمن الرحيم** منور بیا
 قد ما علی اکنت که حیوانا که بجز امز فرستد اگر در شفاست بر مروت
 باشد که بکنه صمان حیوان ضامن است و اگر در روز بخاست بکنه صمان
 نیست و او را در این بجز و اگر بکنه است که در روز راحه است و در این
 که در راحه است و در این بکنه بجز و اگر بکنه است که در راحه است و در این
 بر دین و در این بجز حیوان می بید حیوان می بید و بکنه نایه و اکثر
 متاخرین بکنه و از اعتبار نکرده اند و گفته اند صمان حیوان ال
 و حفظ حیوان انفس کرده است صمان است خواه در روز و خواه در روز
 و انفس نکرده صمان نیست و بکنه بجز و اکثر بکنه بکنه

ع به العبد الحق محمد حنفی
 محمد راضی خاں الله بکامه
 و الله اعلم

بسم الله الرحمن الرحيم
 فی حدیثنا درگاه احدی است و بکنه بکنه که بکنه بکنه
 انیز علم قرأت و باغ خنوم و بکنه بکنه و بکنه بکنه
 بارگاه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه
 معز و بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه
 فلک بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه
 شرا بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه
 در است بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه
 استحقاق و امی که بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه
 و بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه
 مشیه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه
 از کله کاران است و او را بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه
 صلی الله علیه و آله بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه
 که بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه
 از بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه بکنه

ع
 الله

حاضر آنکه المذبح و مجده نام این مریض است همیشه طبعش از برزخ عفا
 عن جرمه است اما این مریض که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 که سبب این عفاست مجده که از کائنات از سر خود جدا شده و بر جوارش موقوف
 است که محقق است بجهة ایضا که این مریض که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 مرقوم کرده که طبع این مریض از سر خود جدا شده و بنده از ضوابط گفته اند
 حقیق است و حیات است از این مریض که گفته اند و طبع این مریض که گفته اند
 این مریض که حیات خود را از سر خود جدا کرده و بنده از ضوابط گفته اند
 محقق است که قریب معلوم که عمود و غیره و سراج مونس است و قریب است
 به این مریض که از سر خود جدا شده و بنده از ضوابط گفته اند
 از این مریض که از سر خود جدا شده و بنده از ضوابط گفته اند
 این مریض که از سر خود جدا شده و بنده از ضوابط گفته اند
 که از این مریض که از سر خود جدا شده و بنده از ضوابط گفته اند
 باطنی است که از سر خود جدا شده و بنده از ضوابط گفته اند
 صاحب نفس الهی است و مریض که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 نفس این مریض که از سر خود جدا شده و بنده از ضوابط گفته اند

بگویم

بر سر آن که این مریض که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 باشد به این مریض که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 از تعلیم و ترقی که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 سایر مریض است که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 جمیع قریب است که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 حریف و غلط است که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 از حریف و غلط است که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 باید که در دست این مریض که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 محقق است که این مریض که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 این مریض که از سر خود جدا شده و بنده از ضوابط گفته اند
 این مریض که از سر خود جدا شده و بنده از ضوابط گفته اند
 باشد و این مریض که از سر خود جدا شده و بنده از ضوابط گفته اند
 باید و آن بر سر است که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 این مریض که از سر خود جدا شده و بنده از ضوابط گفته اند
 کار و مریض است که گفته اند و بنده از ضوابط گفته اند
 و این مریض که از سر خود جدا شده و بنده از ضوابط گفته اند

ما به غیر از این که در مجموع آن عروفت ضایع است از این که در سوره
 همس و عالمه بآن طریق ادا نماید چنانچه در این املک منظر حقیر است
 و بعد از حدیث جانب نبوی صلی الله علیه و آله و سلم و قال لمن لا یحکم
بین حکیمه و یفعلون ثبت قال القرآن و القرآن یلغین
یعنی در هر کس که میخواند قرآن در میان فکرت مغرور و متوسل
حدیث دیگر معلوم است تلمود است این بفرموده خداست
تراب بنده پس هر قاری را جایز است و لابد از این است که
که آداب مذکور را در حین قرائت بکار و بعد از آن تراب
تلمود را در این بدینچه در حدیث تلمود قرآن بسیار و آنچه در
از آن بجز این حدیث می روی عن ابن مسعود عن ابي جعفر
قال قال رسول الله صلی الله علیه و آله من قرء من قرآن عشر آیه
فی الحیة لم یکتب من الفانیین و من قرء خمین آیه کتب
من الذاکرین و من قرء مائة آیه کتب من القانتین
و من قرء مائتین آیه کتب من الخاشعین و من قرء
ثلثمائة آیه کتب من الفائزین و من قرء خمی مائة آیه

کبر

کتب من المجتهدین و من قرء الف آیه کتب له قطار
 من قرآن و القطار خمس مائة عشر الف فتعالی من ذهب الخقل
 این بقدر و عشرین قیراط اصغرها مثل جبل الاحد و
 اکبرها ما بین الیمین و الشمال یعنی اللهم ارزقنا حسن تلاوت
 آناه و القدر و طرف النهار بحرمه الائمة الاله صلوات الله علیهم
ضابطه اول پیش از شروع علم قرآن لازم است که در
 این سوره اندک اندک فکر اکثر آدمی را سر و دندان شش جمع
 بکار و هم منقسم شود اول شایسته آن جمع نموده است که آن
 چهارده نیست چهارده نیست چهارده نیست چهارده نیست چهارده نیست
 رباعیات است که چهارده نیست از جوانان شصت و شصت
 این است که آنها را نه از شصت میگردد آنهم چهار است از چهار
 رباعیات چهارم اخلاص است جمع غرض و آن چهار قسم است
اول مؤمنان که چهارده نیست از چهار جانب این است
دوم طواغیت که جمع طواغیت است که از ده ان سید میگردد آن
 از ده و ده ان کشتی از ده و شش از ده بین از چهار جانب

حالا

روا

ضوابط **سیستم** واحد که جمع باشد است آن چهارده است
 از چهار جواب طواحق آن را ده آن عدد که سینه و نیت است که
 به سینه که بیرون آن است **ضابطه هفتم** در بیان خارج حروف
 در آن چند ضابطه است **اول** حرف تکرار آن صورت که تکلف
 بیفتد و در آن دو حرف و در صورتی که در مواضع حلقی و قومی و شفیه
 باشد بنا بر آن جمع کثیر از علی و هم غیر از آن بر آن که در مواضع
 شفیه بر آن خارج حروف است که نه اند و خارج و از آن
 و این وجه شهر و ظاهر است در تحقیق خارج هر و نه ضابطه
 است که آن و فراوان کن بهضم شد و غصه مبد و نه و در آن
 البته در آن مواضع شفیه و از آن هر حرف که در مواضع حلقی و قومی
 خواهد شد **هفتم** و در بیان مواضع خارج که آن ضابطه است که در آن
 خارج و حرفت که همه و دیگر لفظ با هم و در آن ضابطه
 هر که بکیر سینه یا نه و آن است که در حقرا صحت است که همه و آن
سیستم از آن خارج و وسط حلقی است آن خارج عین و هم
 و کثیر عین بر حقه است **چهارم** از آن خارج و حلقی است

در

غیر و بر لفظ خارج آن و آن خارج عین و هم بر سینه است
 اول بر ششم و در شش حروف حلقی می کنند است
 خارج می باشد **هفتم** از آن و آن و در آن بر آن است که کام
 باله آن خارج و نیت او غصه که سینه که طرف طلوه است از جانب
 حلقی **هفتم** از آن اول بیرون است که بر آن است که کام
 باله از آن خارج و قاف آن که فاصله آن خارج کاف است که
 عکس که سینه و سبب جلوه که طرف طلوه است از جانب آن
 و در آن جهت که حرف اول که سینه و سبب جلوه که طرف طلوه
 از وسط است که بر آن است که کام باله آن خارج است
 حرف است بیرون و یا در غیر نیت است که نیت است
 بعد از آن حروف نیت که فاصله آن حرف است که نیت است
 و در آن بیرون و نیت که بیرون است که حرف نیت است که نیت است
 و شجرت که در آن است که نیت است که نیت است که نیت است
هفتم از آن بیرون است که نیت است که نیت است که نیت است
 طواحق از طرف علل آن خارج و نیت است که نیت است

و جانب دیگر است که از طرف جهت شریک بر این حرف است
 آخر بطور کناره زبانت نامتناهی آن بود که شش شش است
 شش یا زبانت که آن حرف لایم است **از زبان طرف**
 و از جهت مادی است که از دماغ اعلا از فوق شش یا آن حرف است
 هر چند لام در مخارج آن ادا آن کرد و آن که غلط است آن
 عیارتش طبی و غیره **از آخر** که از زبان بعد از مخارج آن
 مخارج را معلوم است که بیشتر که ادا در شش زبان در مخارج
 و از جهت حروف غلط که لام و آن در ادب است از جهت که سینه شود
 بخارج خود که آن طرف است که زنی کنی است
از جهت از سینه سر زبان یا پنج دندان شش یا زبانت
 مخارج است حرف است دالی و تا و ط و ز و س و ع و الف که سینه
 منسوب است به دماغ **از جهت** از سینه سر زبان است که سر
 دندان شش یا زبانت آن هم مخارج است حرف است ذال و ث و ط
 بجهت که از زبانت که سینه که آن که شش است که دندان شش
 قرار گرفته است **از جهت** از جهت سر زبانت از طرف شش یا

نصف

سطح آن هم مخارج است حرف است ز و د و ه و و ج و ح که در سینه
 دندان زبان باز ماند و از حروف ثلثه از حروف است شش
 با نه که حروف و سینه هم که سینه سینه است زبان غیر زبان
 زبان است **از جهت** از جهت لب زبانت و اطراف شش یا زبانت
 که آن مخارج فانت بطور که سر شش و مذکور در باطن شش
 زبانت قرار دهند **از جهت** از جهت شش است و اد که غیر
 بسته و با و سینه است مخارج مذکور که حروف است زبان
 تلف و در سینه است با و از سینه و سینه از حروف است
 مخارج و از حروف است سینه که منسوب است به سینه **از جهت**
 خیشوم است آن از بر غشیه است غیر از دندان منسوب است
 از آنجا بیرون می آید و غشیه صوت است که سمع می شود از تلفظ
 کردن سیم و زدن سکنین و منسوب است در حلق که شش را ادغام
 اخفا نمایند و سینه دندان سینه مانند آن و عظم **از جهت** حرف
 غیر از حروف است از مخارج است حرف است و او را که سینه منسوب
 الف سکنه قبل مفتوح و یا سکنه قبل کسره و یا سکنه قبل او

او دنیا و اوقاف است و در نحو و فقه را عروف و معروف گویند
 و این را در جرح و نیریزانند و بهر تسمیه این بخود و بهر آنست
 که لفظ عروف این بخود و بهر آنست که در این برضو
 از افرادمان اعتبار کرده اند صافیه سیم در بیان صفات
 عروف است این که در کلمات صفات عروف از جمله مشخصات
 عاقلانه اند که این صفات آن قدر و حدی است که عروف از یکدیگر
 است زیاده شمرش و من و من را از یکدیگر غیر و نه و اولی و
 و طار و فیه عاقلانه و و یا را از کاف غیر و عاقلانه و
 و را را از نون فارسی و عاقلانه و از ف و از ف حد است زنده
 پس هر حرف با صفات متفرقه لفظ باید کرد تا بماند از خروج
 همه ادوات و صفات عروف است پنج صفت است که صفات
 پنج صفت است همی شدت است و ادب و دانسته و آن
 که مقابل این است بر تکیه و تفریق و هر دو را در استقامت
 الفقه و اصناف است که هر یک از صفات مذکور در
 ضعف خواهد بود و صفات مهمی چند عرض است که جمیع

این را عاقلانه و بهر آنست که در این برضو
 در این رساله که این است در این رساله که این است
 لغت از مردان آواز است در این رساله که این است
 و در این رساله که این است در این رساله که این است
 صفات هم می رسد صفات مزبور عند التوجه معلوم خواهد شد
 در این رساله که این است در این رساله که این است
 قوت اعما و در این رساله که این است در این رساله که این است
 آنها با عروف از زده که پس بر تکیه و تفریق مذکور آن
 صفت را همی و هر کس که عروف شد به شدت عروفند
 جمیع در کلمات احد قط بکست و اینها را از اینجهت شده
 میگویند که در این رساله که این است در این رساله که این است
 و معنی شدت است معنی است از جریان در عروف و آن از
 صفات آخوه است و عروف متوسطه با شدت و عروف پنج
 عوفند که جمیع این کنی عمر و معنی هم گفته اند و مشهور
 لم نضج است و این عروف پنجند را از اینجهت است

از شدت جوین صوت عدم جوین بانی خنجر است که هرگاه
 تکیه کن از خود را بعد از هرزه لازم موضع خروج نموده مستحکم گردان
 لکن زبان از آن خارج و از لسان در مرانه الفا بر می آید
 در این جا از شیوه و حروف مسعیه نیست حرفند حق ضغظ
 قط است و وجه تسمیه این لسان در حین تلفظ بر لب است اعلا
 تفسیر مرتفع میگردد و غیر آن حروف هم مستقیما نه گردان زبان در حین
 تلفظ آنها مرتفع نمیشود و از آنجهت حروف مسعیه یا نه اما نه که گفته
 مسعیه است و حروف اطباء چهار حرفند آنها صفت طنظ
 و صد آبی انفساج است اطباء از صفت قوه است و صفت
 اطباء بر هم نهادن است حروف چهارگانه را در طبقه گفته اند
 که در تلفظ این لسان یکسان نیست اعلا اعلی میانه و غیر آنها
 هم منفصله اند پس است پنج حروف در آن منفصله باشند و حروف
 منزله نشخ حرفند جمیع من است است و من منفصل
 گفته اند است حرف از طرف لسان و است حرف از ثقیل و ل
 است که از طرف لسان لام و نون و ر است و آن است که از طرف

ثقیل

ثقیل و آن است که از طرف لسان لام و نون و ر است و آن است که از طرف
 ثقیل است و میم و با است و بعد از حروف ثقیل است و میم و با
 و ی است و ثقیل را بهینه و ضامیه بنام از صفت باشد پس بعد
 و عس طوس از حروف صفت است اما از یک حرف نیست و غیر
 اصوات عس طوس و میم و با و ی و ن و ر و حروف از خروج
 خود بگردان و ثقیل از حروف مرش نه از آنجهت صفت گفته اند و آنچه
 صفت که گفته شده اضداد یکدیگر اند و در صفت آنها یکدیگر جمع
 نمی شوند اما صفات غیر متعده غیر صفت و با هم جمع می شوند
 شد مجزوه باشد به مجزوه یا مجزوه و هموس یا مجزوه و هموس
 باشد به بدنیقیس و بعضی صفت که صفت است با صفت
 تقدم ندارد نشی صفت است اولی صفت دوم صفت
 نیم نفسی چهارم لسان پنجم اواف بنشینم استطال و صفت
 است حرفند ص من غیر صفت است لسان است غیر صفت
 که متا به صوت طبر می باشد چون ده مکرر تلفظ با این حروف
 صوت که متا به صوت فنجانی باشد از پنج دندانه ظاهر می شود

امداد علی

استاد و هر ابجد شرح در آن بنویسند و هر که از این کتاب استفاده کند
بجز از کلمات حروف و نقطه بخشد که از این کتاب است و هر که از این کتاب
ابواب و جلد بنویسد و در هر جلد و هر ابواب که از این کتاب است
باشد چون بسم الله الرحمن الرحیم و الحمد لله رب العالمین و غیره
و لا نشط **نفس** حروف و نقطه و از این کتاب است
بالتفاتی و نفس بنویسد و هر که از این کتاب است
و بنویسد و در هر جلد و از این کتاب است
و بعضی از حروف و از این کتاب است
که متعلق به حروف و از این کتاب است
صفت و حروف و از این کتاب است
بنام بی مکنه شد حدیث و بعضی از این کتاب است
جامع حروف و نقطه **چهارم** حروف و نقطه
و او باید که با هر حرف و نقطه بنویسد و از این کتاب است
پس این نیز را که بنویسد **پنجم** حروف و نقطه
و از این کتاب است و از این کتاب است **ششم** حروف و نقطه

[illegible]

ع. محمدز

عنه في القلبيات جملهم كما من رخصه كذا في علم من علمه ما به
تحقيقه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه
يراد كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه
از كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه
عنه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه
باب من يرد ما جردوا علمه من علمه كذا في علم من علمه
الاداء شورين العلم كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه
العلم من كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه
الاداء كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه
خاتمة كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه
ما جردوا كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه
بجود ما جردوا كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه
دور جردوا كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه
در كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه
غير برهان كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه كذا في علم من علمه

۱۰۰

نصفه
عالمه

[illegible]

در هر یک از اینها که در این کتاب مذکور است و در این کتاب
 در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 مخفی از این است و نسبت به این که در این کتاب مذکور است
 هرگاه که بیاد او رسد باید اندام کرد و در این کتاب مذکور است
 در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 که موضع است موضع اول و در این کتاب مذکور است
 و در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 می بیند و در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 شده اند اگر اندام که در این کتاب مذکور است و در این کتاب که می بیند
 آنهم نفس مقصود از اندام و در این کتاب مذکور است و در این کتاب که می بیند
 بکنند نفس مقصود از اندام و در این کتاب مذکور است و در این کتاب که می بیند
 به این کتاب و در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 به این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 سیر در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند

و من بعد و محیط به لکون تو می بیند و در این کتاب مذکور است
 که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
چهارم از این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 شش و در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 و در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 کتاب و در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 حائنه و در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 و گاه ساجدها و در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 و گاه ساجدها و در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 نه و در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 و در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 و در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند
 و در این کتاب که می بیند اندام و در این کتاب که می بیند

و ذایب خلف کرده اند هر دو به سمول است و ذایب اولی و ط
در ط و مثل ا ح ط ک ت و ک س ط ت و ق ح ط ت نا چ ا ر س
از ا ط ب و ط و در ا ش ت م د ک و ه و ل ا م الف ل ا م ت و ل و ف ت و ه ا د ه
ع و ف ا ن ا م م ی ت و ا ن الف ل ا م ل ا م الف ل ا م ت و ا ن ه ا ر
ه ا س ت ت ت د ذ س ن س ن س ن س ن س ن س ن س ن س ن س ن
ا ت ت ل ا ت ا ن ا ت ا ن ا ت ا ن ا ت ا ن ا ت ا ن ا ت ا ن ا ت ا ن
ا ت ا ن ا ت ا ن ا ت ا ن ا ت ا ن ا ت ا ن ا ت ا ن ا ت ا ن ا ت ا ن
و ا ل ل ا م ا ل ل ا م ا ل ل ا م ا ل ل ا م ا ل ل ا م ا ل ل ا م ا ل ل ا م
ج ه ا ر د ه ک ا ن ا ط ه ا ر ن ا ت ه و ا ن ی ل ا م ا ل ل ا م ا ل ل ا م
ق ر ی ب ا ن ی ل ا م ا ل ل ا م ا ل ل ا م ا ل ل ا م ا ل ل ا م ا ل ل ا م
ا د ع ا م م ی ل و ن د ا ک م م د ک و ر ت ه م ت ف ی ع ی ل و ا ن ا ع ا م
ا ر و ا ی ت ا د ع ا م ک ر د ا ن ل و ن م ف و ل ط م د ر ک ا ن د ا ر
و ر ی م و ن ا ر و د ا ل ا ر ک ط م ی ل ف ت ذ ل ک و س و ر ه ا ر و ا ن ا
و ر ی م و ر ل ف ط ا م ک م م ع ن ا و ر س و ر ه م و د ر ک م م ک و ر
ا د ع ا م ک ر د ه ا س ت ا ن ر و ا ی ت م ک ر س و ا ن ل و ن ل ی س ن ا

در او

در او و ا ل و ا ن و ل و ن و ا ل و ا ن و ا ل و ا ن و ا ل و ا ن و ا ل و ا ن
و ق ف ت ل ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن
م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن
م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن
و م و ق و ن ت ا ن ا ش ت م ی ل و ا ن ق ا ر ر ل ف و ی ا ع ی د ا ر ع ق د ا ن ک ت ا ن
ش ک ل ک ا ر ا ب ر ا ر م ا ل ل ا م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن
ا ه م ت ه ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن
م و ق و ن ت ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن
م ف و م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن
ا ت و ن ا ل ا ر ا ک م ی ل و ا ن و ی ل و ن و ی ل و ن و ی ل و ن و ی ل و ن
م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن
م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن ه ا ر م ی ل و ا ن
و و ق و ن ت ا ن ا ش ت م ی ل و ا ن ق ا ر ر ل ف و ی ا ع ی د ا ر ع ق د ا ن
و و ق و ن ت ا ن ا ش ت م ی ل و ا ن ق ا ر ر ل ف و ی ا ع ی د ا ر ع ق د ا ن
ا ت ا ن ا ش ت م ی ل و ا ن ق ا ر ر ل ف و ی ا ع ی د ا ر ع ق د ا ن

و در این نظام آنرا از تفرع گویند و در تفرع متفرع شود که بهر سه
 زید و کار و جملات مد و جز است اولی همزه دوم نون
 آنکه همزه است بر رقص است یا متفصل است یا منفصل از غیر
 متفرع است و منو و جیمی به یمن نفع متر را بعد از هر رابیع
 الف است و او اینها را متفصل و اجز که بند و اول همزه منفصل
 باشد از حروف متفرع باشد مثل ما انزل و فی الفسکه ایا
 سکنما آن متفصل از رکنه و اگر سببش سکن باشد
 آن سکن هم بر رقص است یا لازم است یا عارض از غیر
 لازم است آن هم بر رقص است یا مدغم است یا منظر از غیر
 مدغم است مانند ایت و صاخره و قل ایا جوینا
 الفساکین آنرا از سکون لازم مدغم گویند و رکنه سبب
 در فوایح سور باشد مثل لام و یم در الف و لام و مرفوع
 و ص و ق و ن و ال ان اینها را از سکون لازم منظر گویند
 و سبب سکون عارض منظر و آن در حالت وقف است و مدغم
 یوم الدین و لتعین و یوقنون و یفلحون و یسریح

طاب

الحساب به قرارت و در او باشد طول و کسره و
 طول او نیست از کسره و کسره او است از کسره و اگر
 یا قبل یوقون علیه حرف این باشد مثل حرف و اللیل و
 حسینیین و الیم باز است وجه یا بر باشد اما اول است
 امر لعن سببه الا آنکه موقوف علیه همزه باشد مانند شی و
 سوء در حالت مد و مد غیر از کسره در این باشد و گاه باشد
 که حرف مد از رقص و کت هم مدغم شود که و به که از
 رقص ضمه و او مدغم شود از رقص کسره یا سکن از سکون
 این همزه واقع شده مانند و مانند لیر الا لکدر
 و به این واجا و امره الی الله و قرین قانه الا و
 مدغم هم در هر جا واقع شود از رقص ضمه کسره و او و مدغم
 شده مانند که و به و عبده و سوله مانند اینها هم از
 باشد الا یرضکم لکم در سوره زمر و لفقته در سوره
 هر دو غیر از این کلمه یافت نشده یرضکم در احزاب و ضاه
 بوده است و لفقته ضمیر است که جوهر کلمه است که به

در خط صورت نه رشته باشد اما در لفظ باشد الا آنکه از دست درجه علی
 باشد اقول آنکه آن غیره بین سکن و نیمه باشد مانند مندر اسم
 المسيح و هم آنکه بعد از سکن باشد مثل بسم الله و قوله
 الحق و له الملك غیره و هم را بحکم جمله کرده است بشم
 و قبل از سکن و ما بعد از سکن و مانند فیه هر دو فعلیه و منفیه
 و عنده و التیاه و غیره را جمله کرده اند مگر از غیر و بعضی
 که را اوری هم است در لفظ فیه همانا که در سوره و قال است
 بر مواضع کرده است فان لک و بدانکه این بر جز در و ک
 مجید است که در خط میباشد و تا بتلفظ در غیر این مثل الف بعد از
 و ا و جمع مانند قالو و ا و ا و ا و لات و ا و لک و بیاید
 چیز است که در خط نیست و در تلفظ می آید مانند و ا و یون
 و تلی و لیستون و بهرین الفاظ به و ا و خوانده میشود
 اما در کتبت یک کتوبت و ما و کن یم ازین قبیلند
بدانکه ما و سکت از جهت اینست که خوانده در حالت
 وقف و خواه در حالت و مدح حرکت نماند و آن بسیار است

در

در رشته تا و نیمه در سیم مختص کتوبت کرد و هم موضع است
 اقول لم یکنس در سوره بقره و هم اقتد در سوره بقره
 سیم کتابیه چهارم حسابیه پنجم مالیه ششم سلطانیه
 هر چهار در سوره الحاقه هفتم ماهیه در سوره القاسم
حافظه دهم در باب تفخیم و ترقی است که در لام جمله است
 و در راء است بدانکه فضا الله تعالی هر را که مفتوح یا
 مضوم باشد از آن تفخیم باید کرد خواه در اولی کلمه باشد مثل من قنا
 و من قوا و در وسط کلمه باشد مانند عرفوا و کفروا و خواه
 در آخر کلمه باشد مثل صغروا لا اکبر و اگر کتوبت به ترقی
 باید کرد البته مانند من قمر و و من و اللهم و اگر را
 سکن باشد لفظ با قبل از سکن اگر نیمه یا فتمه است مثل تفخیم
 و ترقیم و ثواب و کرسیه و انحر فاهم یا تفخیم
 باید کرد هم در حالت وقف و هم در حالت و مدح و اگر کلمه
 را در سکن و قبل از سکن باشد لفظ با قبل از سکن باید کرد باز اگر
 مفتوح و یا مضوم باشد یا ترقیم است مانند قل من المکین شرط

در

چه زیادت بر فرق میان بکلیان نهادیم بجز یک عضو باشد زیرا که هر
 از طول و از سطح و قدر که در وقف بکلیان چه زیادت در وقف نهادیم
 نیز چه زیادت **خ** بقیه **و** از **نهم** در بیان وقف کردن در
 وقف زیادت و عداوت آنرا را هیچ بها و نذر ابو عبد الله
 محمد صیقلی و سوزن چند بپایان بقیه آن شش است تا فرق
 آن قرار داده اند با و موافقت کرده اند که آن شش است
 اول بیه لازم دویم طایف سیتم چه زیادت چه نام
 مجوز ایچ ما در حق لغز و تشتم لا انا بیه لازم است که
 از وقف کند در سفل کلام غیر متوقف در سفل در ما خوش
 بهم رسد سفل وقف بر کلمه و کلمات کلمه بر آن علی التام
 کفر و انکسار اصحاب التام آنرا که در عمل کند و التام بکلیان
 العرض صفات اصحاب آن مشغول و بعضی وضع است که در عمل کند
 بهم کفر است طایفه از وقف مطلق است که بقیه بکلیان
 از دویم جواب نباشد ابتدا با بعد کلمه متوقف علی حسن است زیرا که
 آن کلمه نه از دور لفظ و نه از دور معنی بکلیان با بعد از آن متوقف

چه زیادت
 در وقف

بر مالک يوم الدين و ابتدا با بیان عقد در بیه موضع وقف
 کردن در چه است زیرا که صفات حق بر آن و تمام شده و ابتدا با
 میکند که تفریح و مجوز یکی است سیمیم چه زیادت چه زیادت
 و وقف چه زیادت که جان و وقف و عمل هر چه زیادت
 انا وقف کردن در وقف است و ما استل من قبلک ج
 و با لافیه هم می قنون و از در مجوز تو جرت وقف
 مجوز است که جان و وقف و جان و عمل هر چه زیادت
 انا جان و عمل هر چه زیادت در چه زیادت متوقف که و لعمری
 عظیم عطف است بر سیمیم و در بیه هم معروض (صالح)
 عشاق و قفای التام و عداوت و لغز و بجه حق و حق
 لغز و است که آن در بیان کلام واقع متوقف است
 لفظ بکلیان عداوت و زیادت باشد انا جان و عمل هر چه زیادت
 کلام تمام آن در شریف کلام التام من فرشتا و التام و بنا
 من جهت آنکه و انزل عطف است بر جان و در بیه هر کلام صله
 التام است انا هر چه زیادت کلام تمام آن از دور معنی از بیه

نفسی بسبب از کلام در مقام حقیقت داده اند و در صورت
 که در قسم کلا در مورد لایا و حقیقت است بعد از الجوز الوقف علی
 بعد از وقف کردن در درجه نریب باشد بلکه آنکه در کلمه مع سر یک
 از سجا و نه در حیات ضرورت وقف است از کلام اما ایا ده توقف
 علیه باید بکشد اما این علامت و علامت است اگر بر علامت
 دیگر باشد اگر بر بالدر آید علامت دیگر باشد حکم بر آن علامت
 باشد و اگر لا بعد و صحر کرده شود اگر علامت و وقف باشد وقف
 باید بکشد خواه علامت و وقف لازم باشد خواه غیر لازم اما بیان
 محض لا در میان آید به دلالت از کف لا باشد در علامت
 داده کند در آیه بالدر باشد ایا ده نیت **فصل پنجم سیزدهم**
 در بیان امانه و امانه در قسم است **اول** آنکه هر الف سابع
 که ما قبل آن نغمه باشد در هر حال آن الف را با بن نغمه و لطف
 باید گفت ابا تا تا آخر الف مستغله سبعة الله عز و جل
 مستغله و تخفیف می یابد باشد مانند خاصا خاصا طاعا قبا
نهم هر آن الف که از یاقین هم باشد مانند موسی

در علی

و غیر و یحی و طوی و سکری و نه اینها در هم و یا در هم باشد
 یا شسته با الف نقل از یاقین و یاقین و یاقین و یاقین و یاقین
 بحر حقی و لدی و یاقین و یاقین و یاقین و یاقین و یاقین
 کلمه اما لم یباشد و همچنین در کلمات که در او این ازا را و یاقین
 و در مصححین که بکشد با الف می باشد مثلاً القفا و سنا برقه
 و عفا و شفا جوف و مانند آن از آنها باشد مانند خلد و عدا
 و عفا و عدا و بدو و نا و مانند آن با جماع اما لم کرده اند
 مکرر و حاد و علاء و طحیح بسبب آنکه اینها علامت لا محذورند
 و او که اینها را اما لم کرده است خاصیت در بیان حکم است
 قرآن سبعة در سوره بکر که فاکه و خلد می آید که سوره فاکه
 در توالی صریحاً لغت نیست آیه است بعد از حذف و در بعضی است
 خلاف که اند بعضی بسیم الله الرحمن الرحیم یک گفته اند
 و صراط الذین انعمت با لا آخر مجموعاً یک گفته اند
 و صراط الذین انعمت با لا آخر مجموعاً یک گفته اند
 و صراط الذین انعمت علیهم را یک گفته اند و در مجموع

زیا به هم رسد که در خروج بر کرد و همزه را در موضع بیاری که نشسته
 تا باشد تحت الف و تحت کاف تا یکی از اینها نماند که الف از
 و ز که نشسته در کلمه استعین عارت صفت مفرسین و همزه
 استغالی بی اوله تا سین بصا و و تا طاء مبتدی نکر و دو کلمه الف و ط
 و صراط الدین در هر موضع عارت صفت استغلا و طاق
 نایه تا حد بین و طاق تا بی نشود و وزن العنت را بکار کند
 و در حد که در هیچ کوره در هر موضع صفت استغلا و طاق بی
 آوله در صفت استغلا نیز با لغت تمام نایه تا نه خروج طاق
 نشود و صفت نکر تا نشسته بر الکر و عاصم و کبانی و کک تا ثبات
 الفخانه نماند که اسم فاعل باشد و تا قرآن کجای الف خوانده نماند
 که بصفت نشسته باشد و ابو عمرو و اعلم کرده است میم و حم را میم
 مالک و ملک و غیر است در تیره الف و و الف و کمال الف و تا
 قرآن ظاهر خوانده اند و همزه همزه آتیا که آید و در وقت
 کابی خوانده و بعد از وقف و در حد تخفیف خوانده اند و همزه نیز
 در حالت و محدثه تا قرآن تخفیف خوانده است و قبل که را در

ربیع

ربیع نیز است لفظ القراط و صراط بسین تا قرآن غیر همزه نماند که
 با شام خوانده اند یعنی بی که ده اند و در هر حد و خط که صد باشد
 صریحاً و نه حد و خطاً و که را در هر کس است القراط را شام
 کرده و صراط را بصا و فاعل خوانده و همزه علیهم را در هر موضع
 بفتح یا خوانده و وقفاً و وصلاً و تا قرآن کبیر یا میخوانند و این کثیر
 به خلاف و قالون بخلاف عنه البسم لکن میم علیهم در هر موضع بخلاف
 و شعی نیز مکنه چنانچه را در از غنیمت میم تر که و تا قرآن بکاک
 میم خوانده اند و الف ضا و ضا لکن اینها قرآن تخفیف خوانده اند
 و لام لکن را تر قی خوانده اند بدانکه کوره احمدی تا است
 و بعضی بر آنکه که در است و زاده کلمه است شفت و شش شفت
 و این کوره نزد مدینه و در چهار آیه است و نزد مشرق و تا یکدیگر
 آیه است و ز ز و نه لم یلد و لم یولد مجزوا که آیه میده
 و تجوید نیز کوره بنو نمیه که در کوره حمد ذکر شده میم و ز
 از خروج علی بصفت تیره اخراج کند و چنان بخواند که کلمه تحویل
 و تحویل را سینه نکرده و لفظ احد کدر اول نیز کوره در حد است

۱۸۸

